

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXCI

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. **Ω** ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκεῖσθαι ὅ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατόα οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἐσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν; καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. **Q**UANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista & prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian. Vol. IX. A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κекτήσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τούτων οὖν, ᾧ ἄρξτε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τε καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

- 2 ΚΡΟΝ. Ὅρας, οὐ κατ' ἐμὲ ταῦτο ἤτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ αὐτῶν σεῖς αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὁπότεν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἐπτά μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς εἰμι, καὶ πού τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἐπτά σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βῶαν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἀρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὁρισμένοι. G. quae septem diebus absoluebantur,
11 Τῶν ἐπτά μ. ἡμ.) Saturnalia, & hieme celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii consequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petiisti, quod in mea potestate sit: nec enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre, si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδαρ ἕυχρον ἐπὶ κεφαλὴν ᾠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφείταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκείνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐβέλη.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπιστείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, ὀριμὸν ἐνο-
ρῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δὲ ποτε καὶ ἐπι-
κρύση τινί, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθούς· ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ
παμπονῆροισι τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦ-
τον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνουσι τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
τά γε σοι δυνατόν ἐβέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& servos excipere convivio, & nudum canere, & tremu-
los plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam prae-
cipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere
mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & au-
rum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promptè. Equi-
dem iam fatigatus sum magna vocè petendo: at ille omni-
no non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmi-
ne, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si
quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic
vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus
viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes cir-
cumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos
homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλισμένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπισιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξηΐξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλου δοῖναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπνεῖν, (τοῦτο γὰρ τοῦπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τὰβλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ἑρᾶς ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθεὶς γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritorem videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτίας, ἀγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὰν ταῦτα διανεμόντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὐν ἄ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἀρχεῖν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἄ κατηριθμησάμεν, θαρρῶν αἰτεῖ, ὥς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἶδεναι· καὶ μοι ἦν εἴπης αὐτό, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρεῖα.

ΚΡΟΝ. Ἐράτῃ μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἣν εἰδὼς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὥς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίον, G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rheā, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον Φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὅπεσον μετὰ σοῦ παρατάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἐορτὴν, ὦ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γούν ἐφείταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεῖς πολὺν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ Φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἶε γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγίης τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκοπεῖ δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἐγὼς ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας δεσ ὀργίζεσθαι γούν ἐφείτό μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia quae rogaris, nihil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, sani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν, ἔρῳ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ περιπεσών, ἥσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσῃε λίθῳ ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγῃτος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τῇ ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντας δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκσκάκτος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, αὐτὲ ἐκ τῷ Ταρτάρῳ εἰμί, καὶ αὐτὸς ὄρας, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλός, ὥσπερ Ὀμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέγων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὦν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἵκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς αὐτῷ πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἡ

4 Ἀνάλγῃτος) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, fustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impiū incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato.

ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα
 πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν
 τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διατί-
 μαντα τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι
 τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματί-
 ζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον,
 οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλ-
 λειν ἀναγκαζόμενοι· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἦδι-
 στον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπε-
 τῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ
 ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας
 ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἐδόξε, καὶ ἀνα-
 λαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους
 οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάν-
 τα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ σταχύες, ἀλλ' ἑτοίμος ἄρτος, καὶ
 κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμῶδον, καὶ

quo periuros, aut facrilegos, aut violentos comburerem,
 eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: ita-
 que Iovi, quod nondum poenitet, cessi imperium. Et alio-
 quin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me
 frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem pre-
 cantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent,
 perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandin-
 em deiicere interdum cogere; sed vitam hanc agerem se-
 nilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans
 cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille
 molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipe-
 re mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me
 imperante vita, cum ferente nullo aut arante nascerentur
 illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes
 curatae, fluebat amnium iuxta vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπανταχού κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευτέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δούλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἵκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ παιδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπάκριναι. τὸ πεττεύειν σύνθηες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-
7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque laetis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sat. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum triores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas sortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non definis nempe nugari talia?

Sat. Bene mones, & definam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὡς μὴ ἀνιάσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν αἰεὶ ἄσιτον ἔοντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὐγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττειον, αὐτοὶ ὀλέχρυστοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, ταινόνδ' τι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς παλαῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἷδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῖται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἳ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ Φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποιήνται τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ συμπυσίῳ τοὺς Φίλους· οἱ δὲ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναστίους ὄντας
9 αὐτοῖς ὦν ἐκόντες παῖδ' αὖτις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κύρακας, G. 9 Αἱ Θραῖται) Threiffae, G.

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurfione facta illum, novi ego, discernerent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἄβρὸς οὕτω Θεὸς ἂν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος
τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ
ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ
κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄΦυλλα,
καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθηκότες, καὶ οἱ ἄν-
θρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες,
ἀμφὶ τὴν κάμνον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἐορτάζεις; οὐ
γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυ-
φᾶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἥδη πίνειν
δεῖν. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον,
οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσΦιλοσοφᾶν. ὥστε
νῦν μὲν ἄΦες αὐτὰ, εὐχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν,
καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα πεττεύωμεν ἐς τὸ
ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ
πρωτάρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

² Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπύχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἔγχετο. V. 11 Παρή-
ρησαι) Ἀφῆρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delica-
tus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum
nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concre-
vit glacie, & arbores siccae ac nudae, destitutaeque fo-
liis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homi-
nes instar valde fenum, ad focum plerique sunt, tum fe-
stos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel de-
licate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam biben-
dum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non
parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque
iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & liberta-
te iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more ve-
teri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναστο δειψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

Κ Ρ Ο Ν Ο Σ Ο Λ Ω Ν .

ΤΑΤΕ λέγει Κροκοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πένητας χρῆ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμψα, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ ἐκείνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὄρισταί. ὑμεῖς δὲ, ὦ
 πλούσιοι, ὁράτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὡς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶν ἐγρηγοροῦν ἐν-
 ἀργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδῆτης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N

f. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnifolon.)

HAEC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane
 statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 tis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britari ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praesens oblat. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκέυαστο. μορφὴν μὲν τοῖσδε ὠφθῆ μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦ-

- II τα προειρησθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθραπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεόν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πένιν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἐώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶνται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὅπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διαστείρας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἴωθε, Τί ταῦτα, εἶφη, ὦ Κρονოსόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pictores a nugacibus poetis acceptum, ostendunt; sed fallacem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolon, videris affligi? Non enim merito, inquam, cum*

ἔΦην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μισητοὺς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας; καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορία καὶ ἀμνηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμεριον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔΦη, οὐ ράδιον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἀ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονόσολον, καὶ γράψον μοι νόμους τινάς, ἀ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔΦην. Ἐγὼ, ἡδ' ὅς, δι- 12
 δάξομαί σε· καὶ τὰ ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἡπιστάμην, Καὶ εἶπε αὐτοῖς, ἔΦη, ὅτι ἤν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἀρπὴν ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε-

12 Ἦ δ' ὅς) Εἶπαν αὐτός. V. 15 Ἀρπην) Δρεπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attingit, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-

ποιηκῶς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπέιλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδένα μὴδὲν μῆτε ἀγοραῖον, μῆτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὁποιοὶ μόνοι καὶ περματοργοί, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευ-
θεροῖς, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγα-
νακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μὴδὲν ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν
ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μὴδὲ τοῦτο ἐξέστω.
μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μὴδὲ ἀνα-
γραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μὴδὲ γυμναζέσθαι Κρονίοις, μὴδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκαλος μέγας μὴν,
ἀνόντος δὲ καὶ γυναικώδης. αὐτοῦ-
χος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδία) Τρυφή, εὐφρα-
σίαν, τέρψιν. V.

*lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violave-
rint, non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri col-
ligant cum tibiis & cymbalis! Haec minatus est. Itaque opti-
mum vobis fuerit leges non violasse.*

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum nego-
tium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & deli-
cias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii ope-
rosi sunt. Aequali iure omnes sunt & servi & liberi, &
pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari
nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum
exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum
aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne
quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσχεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι,
καὶ Φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδίαν ἐμφαίνοντες.

N O M O I Δ Ε Τ Τ Ε Ρ Ο Ι .

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πινάκιον ἐκάστου τῶν φίλων τοῦνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
ἀργύριον ἑτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ-
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων
οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
ἑορτῆς, καθάριστον μὲν τι περιφέρεισθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυ-
ρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα
τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
ἐξεργάσωνται, θύοντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δά-
τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἴτα περὶ δείλην
ἐψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
& iocum prae se ferat.

L E G U M C A P U T A L T E R U M .

Diu ante solemne in tabella scribing nomen uniuscuius-
que amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in
promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
supereft ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidius-
que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
tu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
minibus, domo eiiciuntur sordes, & avaritia, & lucri cu-
piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

15 *πινάκιον. Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἄξίαν ἐκάστῳ πρὶν ἥλθον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἥδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέρω ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαιτούντων δὲ μὴδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὥς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθεὶς δὲ μὴδεὶς μὴδὲν συνεπιστελλέτω, μὴδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μὴδὲν πεμπέτω, μὴδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότημον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μὴδὲν, μὴδὲ μετάνοια εἰσίστω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-*

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque instituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem fidissimi fervorum iam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid sit, quod mittatur, & quantum, ne ambo suspectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quisque calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis dupla mittuntur omnia: aequum enim, illos esse duplicarios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam moderatissima sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam eadem mittere, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittere, nec convivio sui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum nihil servator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit,

βανέτω καὶ κείνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεᾶ
 ὑπὲρ τῶν Φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἱ τινες
 ἂν καὶ τοῦτο ὑφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστα
 δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμφθέν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἶνου
 ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ
 δοκεῖτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα Φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐΐημον, καὶ
 συμποτικὸν ἢ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάνυ Φαιδρῶ τῷ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἣν δὲ
 ἀπόθῃται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἀρπῆς ἀπειλῇ ἐν-
 οχος ὢν, καὶν πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
 στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χάνδρους πεμπόντων. ἣν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunt, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abeſto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalicia in risum vertunt. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, quaecunque
 potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falcis se minis obnoxium, etiamsi, quantum oportebat, mi-
 serit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

NOMOI ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὅποτεν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἤ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατα-
 κείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ
 πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἶνου τοῦ αὐ-
 τοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ,
 ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν
 τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκο-
 νοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὅποτεν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γει σιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 ῆ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίως τοῦ ἡλίου χεῖον ἐκάλουν. V.
 τῶν σμμάτων περιγραφομένην λέ-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facul-
 tates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, ven-
 ditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie
 eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta,
 non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante
 balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus
 fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae pa-
 rum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem
 omnes bibunto: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel
 capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium
 distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam
 nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque.

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα
 χρή ἀποφέρειν. μηδὲ τῶ μὲν μεγάλα, τῶ δὲ καμνῶ
 μικρὰ παρατρεάθω· μηδὲ τῶ μὲν ὁ μηρὸς, τῶ δὲ ἡ
 γνάθος σῦός, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἶνοχόος ὁξὺ δέ- 18
 δορκέτω ἐκ περικωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν·
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ
 πλουσίου, μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττεύετωσαν ἐπὶ καρύων· ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τῶ ἕκαστος, ὅποταν βούληται. ἐπὰν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ αἱ φίλοι σὺν αὐτῶ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla fuis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut*
de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunt: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα
 εἰς χαλκὴν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἶδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένη, οὔτε λιμός, οὔτε λοιμός, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν οὐδὲν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δὲ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἶα
 πείθονται.

2 Μεσαιτάτῳ) Μίσθ καὶ ὑψηλῷ. G.

amici cum illo ministranto. Haec leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν αἷς 19 εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι, μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελλας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ ποινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διαφθεῖρεσθαι καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέστειλας, ἠγησάμην δεῖν αὐθις ἀναμνήσαι σε τῶν αὐτῶν. ἔχρην γὰρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μῦρμυξ ἢ

13 Μῦρμυξ ἢ κάμηλος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλευχουμένων ἡ παροιμία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers eius, quam denuntiasti, solemnitatis: adiecera etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostram opibus deliciisque affluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; facendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inaequalitate, bonis in medio omnium positis, deinde impetare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρω μὲν τοῖν ποδαῖν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὅποτερον ἂν πόδα προβαίνει; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισόν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγωδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν.

20 εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησιῶς ἐκεῖνοις. Καί τοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχούντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνε αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δέπνον ἔτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον ποταμοὶ δὲ, οἱ μὲν εἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μακρότερον V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero eius pes discalceatus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppediratis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poetas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potiente; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam,

ἔρρεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους Φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀναικότως δοκοῖμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πένησι καὶ ἥττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιάμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, οἱ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἴσθῃτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιούσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21
γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἠγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* &, unde *nanciscar?* &, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἐφ' ἀλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς
 ἑντροφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμο-
 νιζόμενον, αἰεὶ εορτάζοντα. ἐμὲ δέ, καὶ τοὺς ὁμοίους,
 ὄνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ἑβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὡς
 ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύ-
 δειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κράμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ
 τοῖνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ
 ἰσοδίατον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους καλεῦειν
 τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χρίνικά γε
 ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ
 ὑπὸ σπητῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσεις· ταῦ-
 τα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου δια-
 φθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν
 ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' ἀλουργίδων) Πορφυρῶν
 χλαμύδαν. V.

10 Χρίνικα) Εἷδος μέτρου. V.

12 Σπητῶν) Σκαλήκαν. V.

15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστη

καὶ κίστις, θῆκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ
 βράμματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τιτά. τὰ
 τ' ἀντὶ τοῦ θ. κίστη γάρ . . . οἱ
 δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτάναντο
 πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ruantem, &
 beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos
 agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem
 etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli,
 ut pane certe aut pulve oppleti, adhibito nasturtii aut por-
 ri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur
 haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut,
 quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli
 fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenice cer-
 te in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quan-
 tum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo
 omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti
 dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέν-
 τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 φορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
 ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
 αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ
 τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μὴδὲ ἐσκομισθέντος σὺδος,
 διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
 ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγκει-
 καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμέ-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖαι, καὶ ἀναδοῦναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν

γ Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ
 τῷ πίνακι. V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos iube af-
 sumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit *idem servus*, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placen-
 tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 luta ossa offerat. Praecipere porro *illos iube* pocillatoribus,
 ne exspectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν
 μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκους
 23 διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης,
 καὶ μετακισμῆσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν
 δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποικηώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορτα-
 ζόντων ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λου-
 σάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τοῦ
 ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζῶμον κνισσῶ-
 σαι, καὶ ἐπιλαβόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν Φακῆν
 ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων τὴν κύνα δὲ παρεισπεσοῦσαν τό-
 τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψο-
 ποιῶν ἔχόντων, καὶ τοῦ πλακούντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ,
 καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα,
 τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὀμηρὸς περὶ τῶν ἡλίου βοῶν
 Φησὶ μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπνῆδῆσαντα
 Φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου εἶναι, καὶ
 ἰδίῳ. V.

ἰδίῳ. Ἀπὸ τοῦ γλεύκους διαρ-
 ρήγνυσθαι) Αποσταλάγμα τῆς στα-
 φυλῆς πρὶν παθεῖν. V.

10 Τὴν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδος
 ἐντέρου ἰσχυρασμένου· καὶ ἀλλαντα-
 κῶλης ὁ ταῦτα πάλιν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοί-
 ρους. G.

que esse *impera*; ubi enim scriptam esse illam legem, ut
 alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rum-
 patur venter? Haec si correxeris, Saturno, tum demum
 ut vita vita sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus,
 festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes,
 ut, cum e balneo redeant, puer everfam illis fregerit am-
 phoram; coquus autem nidore ius corruperit, & aliud
 agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens
 canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimi-
 diamque placeantam devoraverit. Aper vero atque cervus,
 & porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei, quod de
 Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed
 exsiliantes in montem ipsis cum verubus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτότερος ἤδη οὖσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένους οἵχεσθαι καὶ ταύτας, ὥς μὴ μόνοι
 ἀπολαύειεν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκας τινὰς, οἷους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοσκι-
 νηδὸν διατετρυπησθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὥς
 σαγήνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὠραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ῥακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίνεσθαι, ὑπορρέουσης τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὄξυν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
 ῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν· τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπώγωνες) Σφηνοπώ-
 γωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσιν, ὁ μὲν
 ἐλευθέριος ἀναφαλαντίας ὄφρυς ἀνε-
 σασμένος, ὄξυγύνιος· ὁ δὲ οἰκίτης

ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιλανόμενον ἐν περιφορᾷ,
 ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρίπων
 ἀγγίλα. V.

nae autem saginatae, licet vulvis iam pennis apparatusae,
 evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens, interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἀν, ἣν μὴ θέλῃσι τὸ ἄγαν Φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδίδοναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν ὄνθην φίλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio fui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 ΤΙ ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὔτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων; καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἂν εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἰς ὢν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέβης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἂ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituere? At illud alterius opus fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum regnum intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem fere contineri, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δεί-
 πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὥς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὥς Φατέ, εἰ μὴ τι εὐλογον
 ἐκείνοι πρὸς ταῦτα ἔχουσιν λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἵστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 πεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάβῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακίσας) Μαλακισθεῖς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus,
 ut vobis etiam solemnitis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus es-
 se, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acescat

- σῖτος Φθειρίζῃσιν, ἢ ὁ ληστής ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἡπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν
- 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπείτοι οἶε με αὐτὸν οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλῳ ταπτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
- 28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτνιῶ πρὸς μέ, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορουμενούς, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν

7 Κορυβαντιάσαι) Ματῆναι. V. καλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν
12 Ἐποτνιῶ) Ποτνιάσθαι, παρα- τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιάσθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In praefens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδες τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύη συναναφύροντες, ἢ Φθόγην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδερρον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσίν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάρραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ρακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαροῦμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde *enim* vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum *divitiarum* fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *utentem* pedibus, non quatuor hominum humeris inVectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero confutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vilibus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

Lucian. Vol. IX.

C

μονίας, οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἐτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίστε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν, 29 καὶ συῶν. Ἐγὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολ- λά ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐ- τῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἣν ἰδητέ ποτε ἐξελαύ- νοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχῆνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν, μήτε με- ταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγ- δον ἀφεωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτόμενοι, τὸ μα- λακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἴατε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse? aut si quid *talē simili* alia causa accidat. Quamquam ne ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra, quam satis est, de his edere. Verum videas illos adeo ole- ris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita lepo- rum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer ne- cessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in uni- versum, quorum vos ignari aurum modo illorum specta- tis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis vectos, hiatis *admiratione*, & adoratis. Si vero despiceretis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum in anulo respiceretis, & cum stupore quodam mollitiem vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὥς
ἐπιδείξαιτο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ
τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἢ κτῆσις
εἴη. Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὔροιτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30
πτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσονται, ἀλλ' ὅπως
ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθεῖν, εἰδὼς
τὸν βίον ἐκάτερον, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι
μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, κα-
κείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας.
πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμεν· καὶ οἶδ'
ὅτι οὐκ ὀλιγορήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coe-
netis rogent, uti suos vobis lectos, & mensas, & pocula
ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat pos-
sessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videaris,
non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec
consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus
norim. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari di-
gnum est, si cogitatis, abeundum esse paulo post de vita
omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate.
Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas
ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΤΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΟΙ πένητες ἑναγχὸς ἐπεστάλκασι μοι, αἰτιώμενοι 31
ὑμᾶς, μὴ μεταδίδοναι σφίσιν ὧν ἔχετε καὶ τὸ μὲν ὅλον,

² Ἑναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos
accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. At-

ἡξίουں με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὄντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἑώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γραφεῖν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιούσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασι, ῥιγούντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζομεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κακέκινους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθλήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδῶναι αὐτοῖς, εἴ τινες περριταὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασὶ, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἐτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud periere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus alius *quam opus est*, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. Quomodo enim, aiunt, rigentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper dies agamus? Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἀναδασμόν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προῆ-
 ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τούτων, ἀ-
 καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δειπνῶν πέρι, 32
 ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ
 ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισα-
 μένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κακείνων τινὰς ἐστῖαν διὰ
 μακροῦ ἐθελήσετε, πλεον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ
 ἀνιαρὸν τῷ δειπνῶ καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γί-
 γνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὰ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν,
 Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν
 ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον
 ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδέ ἐς κόρον ὁμῶς
 φασὶ πίνειν· ταῖς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀ-
 δυσσεῶς ἐταίρους, κηρῶ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ
 ἄλλα οὕτως αἰσχρὰ ἐστίν, ὥστε ὁκνῶ λέγειν ἀ περὶ

10 Καταγιώσκειν) Λοιδορεῖν. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi pri-
 mum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admo-
 dum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente ha-
 betis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum ca-
 piant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc
 solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque
 etiam illorum quosdam convivio excipere post longum
 intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coe-
 nae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut il-
 lud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam
 est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non
 inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos con-
 vivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturi-
 tatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos
 Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo
 sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῶν
 μὲν παροστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ
 παραβεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ,
 καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα, τὸ γὰρ ἡδίστον, καὶ
 συμποτικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ἡ ἰσοδιαίτης τού-
 του ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμπασίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπα-
 33 τες ἔχοιεν. Ὅρατε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται,
 ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ Φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων με-
 ταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος,
 ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρεῖας ἡ δόσις αἰμύνηστος. ἄλ-
 λως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ
 πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαι-
 μονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμά-
 ζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἦν μόνοι καὶ ἰδία καὶ ὑπὸ
 σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασά-
 τωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προ-

fione & ministris dicunt, qui vobis adstant, dum ultra
 modum vos ingurgitatis, illos autem praetercurrant, &
 alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime
 digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est
 illa aequalitas: & praest hanc ob causam conviviiis ve-
 stris aequus ille dapium divisor Bacchus, ut aequum
 omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accu-
 sent, sed honorent potius amentque, minorum istorum
 participes, quorum vos sumtum non sentiat; quae ta-
 men, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore da-
 tum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne
 habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civi-
 tate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem con-
 ferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli
 & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vul-
 gus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖτωσαν
τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαν-
τες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς
ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ, πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλανθρώ-
πους ἀκούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γε-
νήσεσθαι· τίς γὰρ ἂν φθονήσῃε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ δι-
δόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὐξαιτο εἰς τὸ μήκιστον
διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὥς δὲ νῦν
ἔχετε, ἀμάρτυρες μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ
πλοῦτος, ἀποδῆς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδῶ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς Φασί,
καὶ τοὺς μονιούς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιόις ἀνδρά-
σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἱ πρῶτα μὲν
οὐ κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον εἶσουςι εἶναι, ἀλλ'
ἐν μύθοις συμποτικαῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι.

1 Φιλοτησίας) Φιλικάς δεξιώσεις. V.

citiae poculum sibi invicem propinent; atque inter biben-
dum confiderent poculum, cuius pondus ipsi manu libran-
do explorent, & argumentum quam accurate expressum
sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam
illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat
sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet,
quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut
vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae
opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra ex-
pers. Neque enim aequè iucundum, puto, est, impleri for-
lum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum soli-
vago: atque in convivio hominum dextrorum, & gratiam
inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patien-
tur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabu-
lis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ Φιλοφροσύναις ποικίλαις συνέσσονται, οἷαι ἥδισται
 διατριβαί, Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρσιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑπεραιάν
 διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα Φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μόντες οἱ πείητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 βώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λαύθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐγὼ λέ-
 γειν ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυφᾶν ἐθέ-
 λητε. ἃ μὲν γὰρ εὐξέσθαι καὶ ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλα-
 κοῦντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῖν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιόσσειν ἢ
 προσηθείαις. V.

6 Εἰ μόντες) Καμμόντες, τούτε-
 στιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una verfabuntur: quod genus suavissimae con-
 suetudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis.
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἑλαφός ὀπτανέμενοι μεταξὺ δρασμῶν βουλευσίνισιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου εἰς τὸ ἔρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι, ἄπτεροι καὶ αὐ-
ται, παρ' αὐτοὺς ταῦς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ἀραιότατοι τῶν οἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότη καὶ ταῦτα
τῷ ἀμφορεί. πρὸς τὰδε βουλευέσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ
πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπι-
κουφίζετε πολλὰν πένιαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμα-
τος φίλους οὐ μεμπτοὺς ἔχοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀφύται κα-
λάμοις διαπιπαρμέναι καὶ τεταρι-
χουμέναι σαπέρδαι λήγονται· ἢ τὰ
ὑψια τιμάχῃ ἃ γόνυς Παφλαγό-
νις φασί. V.
3 Ψύττα κατατείνασα) Ψύττα
ἐπὶ τοῦ ταχίως ἀποδραμεῖν τάσσε-
ται. V.

querit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper &
cervus, dum affantur, fugam de culina meditabuntur in
faltum: & gallinae, ilicet! contentis aliis etiam implumes
ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pin-
cernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient,
idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies fe-
stos deceant, tum vobis sint tutissima, statuere, & mul-
tam illis paupertatem levate, quos parva pensione *interpo-*
fitia amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΤΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γάρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώ-
φωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα.

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIRUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista,
Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab
istis obtunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν
 τε εἰμαρμένην ὡς ἄνιστον τὴν νομὴν πεπειγμένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 οἷδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τις ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τούτου παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως
 ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεαμένοις, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, ὥεὶ διε-
 τελοῦμεν οὕτω ποιῶντες, ἰσοδαιτητὰς καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μηδὲ τὸν συνδαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι Φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαρ
 αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέσαν ἄλλα ἐπ'
 ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος
 λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασ-
 Φημίαι· καὶν εἴτι ἐπιφύδοιντο ἡμῶν, ἀλλ' οἳ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐθύς) Ἦτοι παρευθὺς, ἢ ὅσα ἤτεσαν. V.

tibus, & fatum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur?
 Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa
 sit, & ob id ipsum preces illorum furda fere aure trans-
 mittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe no-
 bis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti,
 ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset
 auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, ver-
 sari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamur ita,
 aequo ipsi victu urentes, adeo ut neque convictor eorum,
 quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se
 habere dixerant, cum semel fores iis aperuissetus, alia
 super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim
 neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & male-
 dicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τοῦ συγγεγο-
 νέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι
 πάντως εἶδει, ἢ πάντα προἰεμένους, αὐτίκα μάλα πένε-
 σθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες
 τοῦ ἐμπίπασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπει-
 δὲν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωνσιν, ἢ παιδὸς ὠραίου, μεταξὺ
 ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἐνυζαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ,
 ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχειρήσαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ
 συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελ-
 θόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι.
 καὶ εἰ σοι ταῦτα καταφύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν
 ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθῃτι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξία-
 θεὺς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν
 χρεῖαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex con-
 victu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil
 dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia il-
 lis *diripienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, &
 unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabi-
 lia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & in-
 gurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibif-
 sent, vel formosi pueri, dum poculum praebet, manum
 stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare au-
 debant. Deinde ubi vomitu opplevēre triclinium, postri-
 die maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam fa-
 mis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri con-
 tra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis,
 qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vo-
 bis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γεναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἐνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνβοῶντο, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν ὄασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωφούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὥς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὅποσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἔστωσαν, ὥς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιο, καὶ κείνων τὰ δεόντα ποιεῖν ἐβελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus inducī dectevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admitturos in conviviiis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in univrsum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere desinunto, pro adulatoribus & parasitis amici sunt. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν Φασι γε-
γενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταίνετου παρὰ τὸ δεῖπνον,
καὶ τινὰς Φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ σμι-
κρὰν συστήναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος,
καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέ-
λος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρίνος ταῦ-
τα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

1 ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον
ἢ Λαπίδαι ἐπιγράφεται. ἀφω-
μοῖσται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ
Πειριόου τετελεισμένοις· καὶ γὰρ
οἱ Κένταυροι μεθύοντες, εἴτα ταῖς
τῶν Λαπίδων γυναῖξιν ὑβριστικῶς
ἐπιτίθενται, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνων προχωροῦντες, ἃς οὐ καὶ εἰς
πόλεμον προέβησαν ἀσπενδοι. τῶν
Λαπίδων γὰρ τις γάμος ἐπιτελῶν,

ἐκάλει τινὰς τῶν Λαπίδων, καὶ
τινας τῶν Κενταύρων· εἰς δὲ τῶν
Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθύσας,
τὴν γυναῖκα ἐβούλετο βιάσασθαι.
κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίδαι,
ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ
ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη
Λαπίδαις κατὰ τῶν Κενταύρων ὁ
πόλεμος. V. (Maro in Georg.
C.)

CONVIVIVM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA vos ratione tempus fefellisse aiunt heri in
coena apud Aristaeneterum, & philosophos quosdam sermo-
nes habitos, & contentionem non parvam super iis or-
tam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque
rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque
enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἰατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ οἷα μεσοῦσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐταῖς ἡ Φιλονεικία.

- 2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἑκάστη παρὰ σέ ἡμᾶς ἤκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παρεγένετο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνεις ἐστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅς ῥα νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit lis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἡμ-
παρώνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπὲν τε ὅσα
ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΤΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιόις ἐκφέρειν ζ
ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξῆναι διηγουμένους
πράγματα, ἐν οἷῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην ποιή-
σασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα Θεοῦ ἔργα
τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων
ᾠτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν, ὅρα οὖν μὴ κα-
κοῦσθαι τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετά-
ζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας
ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λό-
γος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρῶς

1 Ἐξω βέλους) Διεξιότατα χρί-
σεται τούτῳ, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ
τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβα-
λάν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω
φασὶ βέλους τοὺς ἀποτέρῳ τυγχά-
νοντας βολῆς. ἔνταυθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν
τῇ ἐστίασει πόλεμος μεθυόντων συν-

εῖράγει, εἴτα τὰ κατ' ἐργασίαν διη-
γεῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προῦκειτο,
παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προ-
θύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτε διωχλούμετος
τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχά-
νομεν ὄντες τοῦ χθρσινού πολέμου
καὶ τῆς ἐκεί παροιμίας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iactum epulabimur, five se-
nes vinolento furore turbarint convivium, five iuvenes,
inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat,
& facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vul-
gus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vi-
num atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandan-
da potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui
nescio an quemquam suis orgiis non ininitatum, neque ope-
raturum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne ma-
lignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in
ipso convivio relictis decet discedere. Namque *Odi*, ut habet
poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

εποίησε πρὸς τὸν Χαρῆνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἰωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἅπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

- 4 ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεον ἐπιθυμούντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνεύρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ εἴσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσει. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σέ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πειυσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὰν τὴν ἰωλοκρασίαν) Ἡνίκα συνήπιον ἀλλήλοις παρ' Ἀθήναις οἱ νόιοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατῆρ οἰγου ἐτίθετο· καὶ εἰ τις ἐκαθεύδουσε μὴ πιῶν τὸν ἰδίον κρατῆρα, πρῶτον κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέτο,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἰωλοκρασία. ἰωλον γὰρ τὸ χθροσινόν. εἰρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβριν. V.

9 Ἀμυστί) Ἀπὸ τοῦ μῦσαι, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, abfit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuatve cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non sinas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγέσσομαι γὰρ, ἐπεὶ περ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλυσμαι Λυκίου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ Φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἶπε, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναικα, εἰστία ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλοσοφούντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδεύτερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν) Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα ἐλλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλάκις παρθεύμεθα addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas.

Phil. Nifi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristaenetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ προείλετο νυμφίον ἐξ ἀπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὓςπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκούσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱέας, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἷσα τὸν στωϊκόν, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμῶν παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥςπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσταγόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ Φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 (Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἶκμα σχολιάτατον. καὶ ἐπειδὴ σχολιδὲς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῇ) Ἀκάθαρτον, μισρόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristateni filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque aversabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominari. Hi Aristateni ipsius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς
 Ἰστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7
 τὸν Χαιρέαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιάτο, διδά-
 σκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ
 πολὺ τὸ κόσμον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν
 οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώ-
 μης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο
 πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὡς τινα τῶν κρείττονων·
 καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυ-
 μαστὸς συμπαρών. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8
 των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
 kes ὅλον τὸν κλιτήρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖ-
 σαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκα-
 λυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀν-
 τίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

11 Αἱ γυναῖκες) Σημεῖον ὅτι ἐπὶ
 τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας
 ἐπὶ μίας τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συν-

εἰστίων, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς
 ἔχοντες τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σημει-
 οῦμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant; & cum illis Grammaticus
 Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum ve-
 ro Chaeream Platonicus Ion una coenabat, illius magister,
 venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu mul-
 tum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vo-
 cant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes.
 Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam
 Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter
 homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis prae-
 sentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fe-
 re omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum
 mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter
 eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in le-
 cto vero ianuæ opposito alia multitudo, pro sua quisque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἴτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἴτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικουρείον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοις, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με, φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἑρμῶνος, τουτοῦ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξίοντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχέ μιν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικουρείον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἴτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἴτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἴτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἡμφισβητεῖτο. V.

4 Τοῖν Ἀνάκοις) Τῶν Διοσκούρων.

Ἀνακας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, *accubuit*. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristaenerus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *post Hermonem duces*, *virum istum*, *ne quid aliud sinistri dicam*, *Epicureum*, *discedo*, *solidum tibi relinquo convivium*: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum*, *Zenothemi*. Verum, *si nihil aliud*, *sacerdoti certe decebat concedere*, *licet Epicurum omnino contemneres*. *Ridere lubet*, inquit Zenothemis, *sacerdotem Epicureum!* & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponfus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10
διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν
Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιστάτην ἑορτὴν ἄγων,
τοὺς σοφωτάτους ἐστῖαν πρὸ τῶν ἄλλων ἡξίωσεν, ὅτι-
περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισάμενος,
οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺςδ' οὐ, ἀλλ' ἀναμίξῃ ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γάρ, ὦ ἐταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων
πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ
πλείστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰσιτώμεθα 11
οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρσκευάστο ποικίλα,
πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμῆσθαι, χυ-
μούς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας ἅπαντα γὰρ
ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμοὺς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλα-
κούντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno. discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Hiftiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristanetum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim aderant omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden*,

Ὁρᾶς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγῃ, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δείξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἰωνος,
 12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς. Ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκείνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἤκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πέποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπελεύόμενος, σκόμπων. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκίῳι καὶ γνήσιοι. ἂν δὲ τις μὴ τοιοῦτος παρεῖσιφερέ σε τῶ συμποσίῳ διαβάλλετο. καθ' ἃ ὄηλοι Ἀλεξίς ἐν τῷ, Ἄνθρωπος εἶναι μὴ δοκιῆς Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δειπνῶν ἕνα καλεῖ, πάρισιν

ὀκτακαίδεκα ἄλλαι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τούτοις δὲ δεῖ σε τ' ἀπιτηδία ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἢ κράτιστον μηδὲνα καλίσαι. 1148. παρ' Ὀμηρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μοραίνεις, παραφρονίς, παρανομήις. G.

inquit, *senem*, (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta iure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis.* Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irrui Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, *sponse venire Menelaum*. Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mussitantes subiiciebant, alius illud; *Heus, Menelaë, furis!* alius,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὐστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονθορύζαντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερὸν οὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν ἔδεδόικεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ Φαβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινα
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιαιὸν τε καὶ Διονυσό-
δαρον. ὁ δὲ, ἄπαγγέ, Φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακόν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὕμεις ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὑπτίον κα-
τακείμενοι, ἐστιᾷσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπερικτατῶν ἅμα τῷ
συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονθορύζοντας) Ὑπογογ-
γύζοντας. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ
ποιητὴς ἐπὶ Μινελάου βοὴν τὴν μά-
χην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρώδη-
σει αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγὴν.

οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ἃ
ἐστὶ κρακτικὸν καὶ θορυβώδη. ὁ καὶ
διὰ τῶν ἐπομένων παρίστησιν κρα-
κτικὸν ἐπηνέγκας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου,
σκάμου. G.

*Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Al-
cidamantem, clamorosum plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeon iussit fella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Apagē*, inquit, *muliebre*
quiddam iubes ac molle, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, sub-
iecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
*bulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto palliolo**

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύβαι πρὸς τὴν ἀφθονοτέραν νομὴν μετεξαλιστάμενος, καὶ τοῖς περιΦέ-
 14 ρουσι τὰ οἶφα συμπερινοστών. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
 μενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας μεταξύ διεξ-
 ῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων.
 ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἰ-
 τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμειῶν ἴσα
 δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἥδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν
 ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί νεύσας εὐμεγέθη
 σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχεάντα. καὶ ἐδό-
 κει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
 ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
 mas ἐσίγησε μικρὰν, καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζαρ. ἐγχ. G.

cupito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Aristaenetus, siquidem ita mavis. Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut Scythae solent, ad copiosiore pascuum transferens, & circumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio interim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in praesentia redegit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scyphum illi daret bene magnum, infunderetque meracius. Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens, quantorum scyphus iste malorum initium dedisset. Ceterum sumpto illo tacuit paululum Alcidas, atque humi

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δείκνυται. Ἡδὴ δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο 15 ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίαι, καὶ ὁμιλίας, καὶ Φῶτα εἰσεκεκόμιστα. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὠραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυράτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέβληψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κεταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξενοδοχῆθη Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ) Ἐκείντο, περιεφέρετο. V. (Προσφέρειτο C. prave.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλίας, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

6 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς ὅτε ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτερον) Ἡδίων. G.

10 Ὅ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ, τὸ τί παρέλκον ἀόριστον Ἀττικῶ ἔθιμ. V.

abiectus iacuit feminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, imprimis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐθις ἐμειδιάσεν, οὐ μὴν συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου φόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὐ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ φόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστήναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὥδὲ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γεγόμενον, εἰ ἔφθη διαδοιῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

16

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non fumente, strepitum cadentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod aperte observares, erubescitibus. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos diffimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaeonem. Transtulit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equifonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae fane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percrebuisse, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeonem vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἢ τις ἢ γα-
μουμένη παῖς καλεῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγά-
λῃ τῇ Φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω
σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ'
ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ
καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου
Θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἦν
μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν
υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύ-
θερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ
ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχί-
στον. αὐθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς
ἀγανακτῆσας ἐπανίστατο, δριμύ καὶ παράφορον βλέ-
πων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος
καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμ-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ
καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σχέπει τὴν σύν-
ταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρ-
χηγέτου. ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαινο-
εἰς τὴν πρεσβεῖαν τοῦδε, ἢ τὴν

ὕγιαιαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω
σοι τῆς σῆς ὑγίαιας. ἢ προπίνω
βασιλείας μεγάλου, ἢ προπίνω σοι
Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponfa vocaretur, imperatoque silen-
tio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*,
inquit, *Cleanthi, Hercules ducis atque principis poculum!* Ri-
dentibus autem ea de causa omnibus, *Risistis*, inquit, *pur-*
gamenta, quod sponsae propinavi, advocato Deo nostro Hercu-
le? Quin bene noriis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi
talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo,
corpore autem ita robustus! hic magis se, ad summam usque
turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere con-
vivae, & ille indignabundus surgere, atrox quiddam &
furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non
amplius acturum. Forte alicui impasturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτε-
ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
17 περιῶν. Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν
ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ
ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήκει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
πιν ἐφροσώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἰστιάιος ὁ γραμματικὸς
ἐρραϊώδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὰ
αὐτὰ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς
ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καί,

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.
ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
18 λεπτόγραμμὸν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον,
ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχαν-
ώμενος Ἀρισταίνετος μὴδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

II Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς) Καὶ μὲν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πιν-
δάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis
in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prose-
quens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam cla-
more plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi
dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum,
qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accum-
bebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, col-
latis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibus-
dam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum
conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt chupeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis
scriptum literis. Intermittebant vero paulum pro more,
qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόν-
τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
ρμημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ἀρχίστατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
διαστρέφων, ὥς γελοιότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστα
συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιαῶν τῇ φωνῇ, καὶ τέλος
ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
τα ὁμοίον τι ἀπερρίψε, Μελिताῖον κυνίδιον προσεῖπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκείνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
φθονῶν αὐτῷ εὐδοκимоῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
σιον, ἀπαρρίψας τὸν τρίβωνα, προῦκαλεῖτό οἱ παγκρα-
τιάξειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ἀρχίστατό τε κατακλ.)
Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῷ
ῥυθμῷ . . . λύσεις χοροῦ σκηνικοῦ
τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ
παράλληλον ὁσὶν στάσις τῶν χο-
ρευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ δία-
τρεν ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἔλ-
-

γον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακόλουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν
τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιεῖν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
της, ὅστις δὲ τρυφερόν καὶ μικρόν,
καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανώ-
δην. V.

quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum;
iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque cor-
pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
ria gesticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronun-
tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidaman-
tem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret
catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
scurrae, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
abiecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστὰς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιῶν ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παίόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν ἡδoῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἃπηγόρευσε παίόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς. γέλως οὖν πο-
 20 λὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἱατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δέ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καὶ τι καὶ γελοῖον διηγῆσάτο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδώς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσθαι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἴτα, ἐπεὶ μὴ δύναίτο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim scurrae nominis erat) consistit, certat pancratio. Erat res iucundissima, philosophus vir compositus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compaeto atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, stristoque pugio, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶ-
να γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθ-
μῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐ-
τοῦ τὸ σκάυτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ
τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
τούτου, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπι-
καλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων
τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
πληγῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ
μὲν Διόνικος, οὐ μείον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ
ἐπὶ τῇ διηγέσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας
ἐαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῖν
ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
παρ' Ἑτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχὰς) Ἀμυχὴ ἐπιπί-
λαιον ἕλκος. Cicatrix, puto, est.
G.

12 Παραβύσας ἐαυτὸν) Μετὰ
στονόςσας κατακλίνας. βῦσαι γὰρ
τὸ φρέσαι. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac pri-
mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
quam celerrime per fenestram deiecisse in impluvium; & ab
hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Osten-
debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum,
quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coe-
nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματιδίον τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκθον ἅπασιν, ὁπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταίνετου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾤθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνέγέγραπτο γάρ·

22 ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλοῦντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παρεινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαι μοι δοκῶ, ὅς τοσοῦτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeetus, accedens ad candelabrum recitavit...

Phil. Numquid, Lycine, sponfae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

ΗΕΤΟΕΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λυπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἠξίωσας ἐναριθμη-
σαι καὶ με τοῖς ἄλλοις Φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγὼ σοι
ἄμειρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν
ἐπὶ σοὶ τὸ πλεον, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ
ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρα, ἢ λαγῶσῦ, ἢ
πλακούντων, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ
καθήκοντα εἰδῶσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ
Παρμένει δειπνήσαι πολυτελεές, ὥς φασί, δεῖπνον δυ-
νάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν
Φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὖωχεῖς, 23
εἰκότως· οὐκ ἔγωγε δύνασθαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ
τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν
μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων,
Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδρά-
στεια) συλλογισμῷ ἐνὶ ἀποφράξαι ἂν μοι τάχιστα
δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστὶ φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά, τινα λέγουσι τοῖς μέγα
καυχουμένοις ὑποκειμένον. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis digna-
tus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratus adeo te iam
demonstres. Mihi enim non in apti portione, aut leporis, aut pla-
centarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ak aliis officiū
non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coe-
nare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annui,
multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.
At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim
satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagi-
nes. Verum unde haec mihi veniant, intelligo; ab admirabilibus
illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego
(absit dicto invidia) syllogismo uno ora obturare quam celeriter
mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phi-

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξως ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τί, κερατίναν, ἢ σαιρεϊτήν, ἢ φερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς αὖ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἴσω ραδίως
 24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης κατα-
 φεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθεσθαι λέγων
 ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δις σε τήμερον
 προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
 κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-
 25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίξεσθαι σοι δοκῶ, τὸ
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐνόησον. ὅφει γὰρ καὶ τὴν Ἀρτεμιν
 ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκείνος
 ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
 περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως

2 Ὁ μῆντοι σαιρεϊτὴς σοφιστικὸς
 ἔστι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὅς
 φασιν, ἐρωτήσις ἰπάγων, κατὰ τὴν
 ἔκλευσιν τῶν φαντασιῶν. ἢ ἄδελφαι
 ἢ ψεύδος προφανές. ἐρωτῶσι γὰρ,
 πότερον ἢ πρώτη βανὶς ἰδρασί τι εἰς
 τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ἰδρασί,
 πῶς οὐχ ὀρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
 οὐδὲ ἢ δευτέρα, οὐδὲ ἢ ἐσχάτη, πῶς
 ἢ κοιλάτης ἀγέμενο τῆς πέτρας; G.

3 Ὀναιο αὐτ.) Ἀπολαύσις. V.
 6 Ἐκ τῶ Ἀνακείῳ) Ἰερὸν τῶν
 Διοσκούρων. οὗτοι δὲ λέγεται Ἀνά-
 κτειον προπαροξυτόνως, ὅσα ἀπὸ κα-
 τικῶν συμπίπτωσιν, ἢ ἐπιθετικῶν
 ἔχοντων τὴν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
 να προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον,
 οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἄδλος. Χαρά-
 ρειον, Ἀνάκτειον, Ἀνακτῶρειον, Βα-
 σιλαιοι, καὶ Μαυσόλαιοι ἔργον. V.

Isophrosia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?
 Ne quid de difficultibus illis dicam, Cornutam, aut illam de
 Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris
 licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
 feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusa-
 tionem possis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione obli-
 tum esse: his te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Ca-
 storiæ, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes cau-
 sam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo
 cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non in-
 vitasset ille ad sacrificium; cum Deos reliquos epulis acciperet.
 Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Ἡ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδῶν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρήμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μά- 26
θης οἷον ἄνδρα παραλιπῶν, Δίφιλον ἐστιᾶς, καὶ τὸν
νῖον αὐτῷ παραδεδώκας, εἰκότως. ἥδους γάρ ἐστι τῷ
μεираκίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέθηκα,
ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ
αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθές ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταραττεῖν ἐν

2. Εὐριπίδης) Quae hoc loco
Lucianus ex Meleagro Euripidis
adducit, Aristoteles III (ed. Ald.
559.) *Rhetoricorum* quibusdam
visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen *Vistor*. lo-
cum defendentem; item apud Ari-
stophanis Interpretem in *Ranis*,

ex Euripidis Meleagro haec &
alia. G.

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελο-
ποννήσου λέγει· αὕτη δὲ ἐστὶ Κα-
λυδῶν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας
ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli,
Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latomia.

Haec tibi pauca de multis appofui, uti discas, quo viro neglecto
Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem.
Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine
aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea
addicerem, quod verum esse, & Zopyro paedagogo illius poteris

- γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ'
οὕτως αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος,
δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλο-
27 σοφίας αὐτῆς ἐνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ
οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλά-
Φου, ἢ σησαμῶντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀπὲ
τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὦ ἐταῖρε, ἀνα-
γινωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιεχέιτο ὑπ' αἰ-
δοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν
ἠυχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῳ,
καὶ μάλιστα ὅσοι ἠδειςαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολὺν
ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷς
ὦν διαλάβοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πῶγωνι, καὶ
τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει
μοι οὐκ ἀμελεία παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὐποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχροῖς αἰτίαις) Ἡ καται-
σχύναι, ἢ ἀποστερήσαι. V.

3 Περισπάσας) Ἡ καταισχύναι,
ἢ ἀποστερήσαι. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Diphilus dignus est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentae, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore diffuebam prae pudore, & quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quendam praetermisisse Aristaeus, sed, quod non speraret

πας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαράσχειν ἑαυτὸν
 τοιούτῳ τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ 29
 δ' οὖν ἐπαύσατό· πατέ ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν
 συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφι-
 λον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχρῶντας, καὶ τῇ
 ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοι-
 μακλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο,
 καὶ Θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς,
 καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ὑπομειδιῶν
 ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελή-
 σεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη
 ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι,
 ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
 πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμ-
 πλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, οὐκ ἔχων
 ἀρχὴν εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς

16 Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς φῶδης κιθάρισμα. καὶ ἑνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum
 se casum committere: atque adeo ne tentare quidem su-
 finivit. Cum ergo legere tandem servus desisset, convi-
 vium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos,
 metuentes, pallentes, vultus inconstantia fidem crimini-
 bus Hetoemoclis ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus
 ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, &
 subridens bene-vertere, quae facta erant, studet. Ac servum
 quidem remittit, his verbis usus, *sibi curae fore*. Paulo post
 surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio,
 iuvante paedagogo. Cleodemus autem, qui olim require-
 bat occasionem, (volebat enim manus conferere cum Stoi-
 cis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei
 non haberet) praebente tum initium epistola, *Talia*, in-

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρυσίππος, καὶ Ζήνων ὁ Θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα Φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλῆς οἱ πλείστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικάι, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἀρτεμῖς. Ἡράκλεις, εὐφημα πάντα, καὶ ἐορτῇ πρέποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακειμένος ἡκηκόει γὰρ, οἴμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ὦτο μεμνησθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὧ Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθεὶς

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἀρτεμιν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἂν εἰρωνεία οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνεται. τῇ Μελέαγρῳ γὰρ συγγενήθη λαμπάς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν,

σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόβησε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἱρὸν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρῶτιστα. ἀργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ, καὶ γινομένης μάχης, ἀντίλιν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελέαγρου μητὴρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦς, καὶ ἀπειθοῦσα ἔσβησε τὴν λαμπάδα. οὗ δὲ ὁ Μελέαγρος οἶδε τοῦ Οἰνεύς. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, vovulas quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaeus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solemnī decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeo ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaeone, mihi quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri il-

καίτοι οὐδέν ἂν πάθει δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύ-
σιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖται εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνοθέμις, ἐπεγεύρας ἑαυτὸν,
καὶ φθελγόμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἐκὸς ἀνδρὸς οὐκ
ἐνόμως φιλοσοφούντος Ἑτοιμοκλέους τῷ γόητος, με-
τρίτε τὸν Κλεάνθη, καὶ Ζήνωνα, σοφούς ἀνδρας; οἱ
τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
Διοσκούρων ἤδη, ἢ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περικέ-
καρκας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ
ἐμοίχευες, ἢ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχί-
στα ἔπαβες; οὐ σιωπήσας τε οὐκ τοιαῦτα συνεπιστά-
μενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστρῶπος ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ
γυναίκος, ἢ ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ οὐδὲ τῷ ξέ-
νου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα
ῥήματα κατὰ τῆς Παλιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ
τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, αὐτὴ ἄγχω τοὺς μαθητάς.

4 Φθελγόμενος) Πίνδαρος, Παρσάλιον παρὰ κριτῆρι φανὰ γίνεται. G.
16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

*Eius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum
sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nempe
Chrysippi mentionem vos audeis facere, inquit Zenothemis,
erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime
philosophante Hecetocle; impostore, Cleanthen metimini & Ze-
nonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne
tu quidem Castorum capillos, Hermon; detondisti aureos, poenas
daturus tradendusque carnifici? Tu vero Softrati uxorem audi-
toris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam
subisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Ve-
rum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quem-
admodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depo-
situm, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me ne-
gavi: neque quaternarum [in mensem] drachmarum foenus exer-*

- ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς. Ἄλλ' ἐκεῖ-
 νο, ἔφη ὁ Ζηνοθέμις, οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιτο μὴ οὐχὶ
 33 Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
 ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅποσον ἔτι λαπτὸν ἐν τῇ κύλικι
 περὶ ἡμῖν σχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσεν
 δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς χειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν. ὁ μὲν
 οὖν Ἑρμῶν, ἀπέξυετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευκῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπε-
 πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
 στραφεῖς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνοθέμιν, καὶ τῇ ἀρι-
 στερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἐμελλε παῖσιν κατὰ
 κόρης· καὶ ἀπέκτανεν αὖ τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
 νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβάς τὸν Ζηνοθέμιν,
 ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
 34 τειχίσματι αὐτῶ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγίνετο, ποικίλα, ὧ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνεόουν,

5 Κατεσκέδασεν.) Ἐπέχυσεν.

14 Ὡς διασταῖεν.) Γράφεται
 διασταίουσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Critoni te vendidisse. Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad lonem ob viciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuuit Zenothemin, & , prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incus- surus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset manum Aristaeetus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, & , se tanquam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκείνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστα-
σθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις καὶ τὸν βίον ρυθμίζει
πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς
λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκά-
νοντας· ἔπειτα δὲ εἰσήει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολ-
λῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδευθῆναι ἀπάγῃ
τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τὰς
ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν
φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινα ἔξω
ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἷδ'
ἔλεγον αἰσχρῶ. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἴ-
χον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσι-
τος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35
πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πᾶν ἐστιώμενοι,
αὔτε παροινῶντες, αὔτε ἀσχημανοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων
τοῦτο τῶν μαθημάτων ἐστίν, ἀλλὰ
τῶν μὴ κεκριμένως καὶ προσσχόν-
τως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ

Ἀριστοτέλης φρεῖν, ἔτι τὴν μὲν
θύραθεν νοῦν προσεχτήσαντο, τὴν
δὲ ἰδίαν ἀπόλεσαν. V.
8 Ἀτινίς) Συνεχίς. V.

bam, illud praefertim, quod cuivis in mentem venire ne-
cesse est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam
vitam componat in melius. Illos enim principes in literis vi-
debam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem
venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratio-
ne doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros,
& quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot
enim praesentibus philosophis, neque forte quadam va-
cantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter,
aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae
siebant, imputare poteram, cogitans, quae Heteroemocles
impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat.
Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebie-
ritatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὐσ-
γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενε-
πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤεσαν.
ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς αὖ
ἀρισταί τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ῥύψαι τὸ
μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ'
Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι
τὴν ἐπιστολὴν ἐμβάλων εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ
τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἣ
Ἔρις μὲν κληθεῖσα, ἔρριψε μῆλον ἐν
τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗ
ΚΑΛῇ Τῷ ΜΗΛΩΝ. Ἡμφι-
σβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη,

Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
παρὰ τῷ Πάριδι. Προχρηθεῖσα ἡ
Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι
ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι' ἧς ὁ
Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

effet, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos;
puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid
illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, convicia-
bantur, supra modum se implebant, clamabant, ad ma-
nus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio
convivio mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi vide-
batur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse
istius acta convivii iis, quae de Eride poetae narrant: nem-
pe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in
convivium proiecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exor-
tum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola il-
la, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum
Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant
rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λογικούντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν, εἰ ἐλεγχθεῖν-
τε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα κατὰ
χρῆν τρόπον· ἀποκρίναί μοι οὖν, ὦ Ζηνοθέμη, ἢ σὺ, ἢ ὁ
κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέ-
γοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ
ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τοῦ-
το ἀμφὶ τοὺς πλουσίους αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ
τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ
τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦν-
τες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πά-
σχετε, ἀγανακτοῦντες εἰ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον·
εἰ δὲ καὶ κληθεῖντε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίουσιν, τοσαῦτα
δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁδόνην
περισπᾶν ἐπεχειρεῖν, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος,
μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἐμελλε λύσας
ἀπορρίπτειν αὐτὰ εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἠῆκε,

esset Aristaenetus. Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *fatis fue-
rit, si ruditalis convincamini; cras vero vos, uti par est, ul-
tiscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile,
qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessio-
nem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quam-
plurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper ver-
setmini, & foenori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usu-
ras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis volupta-
tem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa
turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis
ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum eda-
tis, tantum servis detis...* Haec cum diceret, eripere map-
pulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, ple-
nam omnis generis carniū, soluta illa proiecturus in so-
lum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερῶς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὖγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδесθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, εἶπε, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὐ μένου, ἀλλὰ σὺ, καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας εἰς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη ἔγω γὰρ, εἰ δοκῇ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρουσίας ἐορτῆς καταβήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονεύκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς αἰσθίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθε τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας. Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὄνομαζόμενον δειπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας ὕος, καὶ
- 38

Et Hermon, Euge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, quare ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion professus se manifestus, Desinite, ait; ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hoc solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars otii in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaeus praesertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniunctura posse sperarent: transitque in locum suum Aristaeus, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & ossa aprugna, & leporina, & piscis de fartagine.

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεισθαι ταῦτα. προῦκειτο δὲ οὐχ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταίνετῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ καὶ Ἑρμονί τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις· εἴτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι ἤ ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἀρχομαι, ἔφη, 39 εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὅποσοι μὴ κατὰ ταῦτα φιλοσοφοῦσι, περὶ γὰ-

1 Τηγάνου) Ταγήνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακοῦντος. G.

& placentae e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed Aristae-neto & Eucrito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque *offerebatur*: deinde Cleodemo, &, qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi; Diphilo autem, quod Zeno discesserat, utriusque *admota portio*. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, Primus ergo, inquit, si videatur, incipio. Et paulum moratus, Oportebat forte, ait, in talium praesentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδευαστέιν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεῖον γάμον, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, 40 ὥς ἔξω ζήλου εἴημεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὥς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικά ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζήλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ Φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδόρεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστυαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῶν ἐπιθαλάμους ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν 41 γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζήλον) Ποῦ κεῖται ὁ ζήλος ἐπὶ τοῦ γυναικεῖου ἔρως; ἐζητήσας ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τιθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυφεῖν, ταυτίσται περὶ γυναικὸς καίσεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παιτολίοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χαλὰ. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea; quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platoni obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam mulieribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uti extra zelum simus. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non desines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Ἡ οἷη πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταίνετου ἐν μεγάροις,
 Δῖα Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκίῳ,
 Προῦχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
 Κρέσσων τῆς Κυθήρης, ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφίβων,
 Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παιδός.
 Ἄρμες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμῆϊον ὕμνον
 Ξυγὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενομένου, ἀρέ- 42
 σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
 τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρίτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτε-
 ρος, καὶ γὰρ τὰμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο,
 καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου
 καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπρόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἀπ' αὐτοῖς κινθῆσαι γύλατα, ἐξι-
 πίτας καὶ τοῦτο Λουκίανου ποιή-
 σαιτος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ-
 ποσίου, καὶ λοιδορίαν καὶ κωμῆδίας
 πᾶν ἐστιμῶμεν. ὡς ὁ λόγος δεδή-

λωκεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέν-
 των καὶ πραχθέντων. V.

2 Ἐνδυκίῳ) Ἐπιμελῶς. G.

9 Ἀρίσθαι) Γραι. ἀνελίσθαι. G.

14 Ἀπρόντι) Γραι. ἀπύντι. V.

Unica tandem qualis Aristaeneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum,

Nereo praestans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,

Communem ambobus saepe canemus olim.

Rifu super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
 di apposita iam tempus erat; auferuntque Aristaenetus &
 Eucritus quisque, quod ante se erat: & ego mea, & Chae-
 rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
 demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
 egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς
 διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντίσπων, τῆς ὀρνίθος ἀντεπει-
 λημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθελκόντες,
 καὶ τέλος, ἐνίκηθη, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρα-
 σχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανᾶκτει
 43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδικοημένοι. Οἱ δὲ ἄμ-
 φι τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ
 εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν.
 παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνεί-
 λοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὀρνίς ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμελε-
 στέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχὸν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀνα-
 ρεῖσθαι, τὴν αὐτοῦ ἐκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθε-
 μισ (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ
 γὰρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶνπραχθέντων) ὁ δὲ
 Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ' αὐτόν ἀφείς, τὴν πρὸ τοῦ
 Ἑρμῶνος ἀνείλετο, πιστέραν, ὡς ἔφην, εὔσαν. ὅδ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ καὶ Τρώων, ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρό-
 γάρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει κι- κλου σώματος. V.
 νηθῆναι μάχῃ μετὰ τῷ Ἑλλάνων 10 Πιμελεστέρα) Λιπαρωτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
 in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc,
 ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimi-
 sit, rifu multo convivis praebito, praesertim cum post
 ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Her-
 mon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
 lina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna,
 arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque
 tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum;
 iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo di-
 cebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επιλάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν παύωνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τούτων, οἱ δὲ ὡς ἐκείνων, πλὴν μόνου τοῦ Ἰωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἷδ' ἐμά- 44
χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταί-
νετου, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη·
διέῤλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα
καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγέ-
νετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί,
καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἶμα εἶδε·
καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῶ μάλα) Ἀγαθῶ, μεγάλῃ. V.

tera parteprehendit, nec patitur istum plus iusto sibi ar-
rogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas
sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem
barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Ze-
nothemis autem Alcidadantem & Diphilum: coeuntque
adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione;
hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus
pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui an-
te Aristænetum stabat, in Hermonem coniecit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,
sponsique frontem luculento fane ac profundo vulnere
diffundit. Clamor igitur oritur a mulieribus, prosiliunt in-
ter utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi,
cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret,
Lucian. Vol. IX. F

- τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ Βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτρυψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεοδήμος, ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥῖνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμων τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ζυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντήρος.
- 45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λᾶξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὁδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἶμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obtulit, fervorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morfu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit ergo miser, vomuitque, Homeri sui verbo, *cruorem*. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum femel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπρσον, εἰ μὴ κατέα-
 ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἔφε-
 στῶς, ἑώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνύς ἑμαυτὸν, ὑπὸ
 τοῦ Ἰστιάου διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν,
 τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
 σκύφους ριπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
 τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα, ὡς τὸ εἶκος, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
 γὰρ οὐ ραδίως εὐπόρησαν φῶτος ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
 ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρὴν τις
 λυχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
 αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐ-
 τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
 πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξ-
 αναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregis-
 set clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam
 singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exem-
 plo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita
 essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, san-
 guinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas can-
 delabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam
 periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile lu-
 minis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa,
 eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lu-
 men inferret, deprehensa sunt. Alcidas tibicinae subla-
 ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ri-
 diculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de finu fur-
 gentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπο-
 λοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.
 47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν
 δακρύων αὐτοῖς εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
 τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ Ἰωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φο-
 ράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
 πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ
 δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι
 ὑπ' ἀλγηδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
 κοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
 σθαι λέγοντα, Μέννησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ
 ἀδιάφορον ἦγῃ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀχεσαμένου
 τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
 νίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζευγὸς ἀνατε-
 θεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ
 αἶθλιος τοὺς γάμους εὐρτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδέ-
 μινος καὶ φροντίζον ἵνα μὴ ἀπό-
 ληται. V.

6 Πονήρως) Ἀπὸ τοῦ βαρίως. V.
 13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἢ τοῖς
 φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse: Ion autem providentia qua-
 dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
 vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
 mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
 exportabantur, ita male se habebant: senex inprimis Ze-
 nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera ocu-
 lum, perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon,
 licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
 dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
te indifferentem iam non putare dolorem! Sponsus vero, alli-
 gato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
 obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi spon-
 sam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διώνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδῆσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἀπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάβευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἣ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὰ·

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινοῦσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἀπράγμωνα ὄντα, συνεστιάσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

6. Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπτως κραινοῦσι) Ἀτελείστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi fomno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidamas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occepiisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΘΕΟΥ.

ἜΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
 τεω ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρῆ, καὶ ἔστιν ἰρῆ τῆς Ἡρῆς
 τῆς Ἀσσυρίης. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα
 τῇ πόλει οἰκειομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
 λο ἦν· μετὰ δὲ σφίσι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων,
 ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμία ἀπίκητο. περὶ ταύτης ἂν τῆς πόλιος
 ἔρχομαι ἐρέων, ὅκῃσα ἐν αὐτῇ ἐστί. ἐρέω δὲ καὶ νόμους
 τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαις τὰς ἄγουσι,
 καὶ θυσίαις τὰς ἐπιτελεύουσι. ἐρέω δὲ ὅκῃσα καὶ περὶ
 τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκῃς
 ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐὼν καὶ τῶν ἀπηγέομαι,
 τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην.

DE DE A SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Assyriæ. Porro illud nomen non statim fuit. ut mihi videtur, urbi; ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cognominis adepta est. De hac igitur urbe iam dicam, quæ in ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quæ faciunt. Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fabulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius, qui ea, quæ narro, partim ipse viderim; partim vero a sacerdotibus sum edoctus, quæ, ætatem meam

ἐκόσα ἔοντα ἡμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἰσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανηγύριαι ἀποδεῖλαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνόματα ἱρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱρῶν ἔλεξαν. μετὰ δὲ οὐ πολλοστῷ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ζώανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3 παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τό γε τοῦ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληνες αἰεῖδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω παλλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4 ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνιοὶ ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλέος) Ἐξ Ἡροδότου
ταῦτό λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur. Deorum cognitionem cepisse, & condidisse templa atque delubra, & coetus sacrorum causa instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, & templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico, multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidorii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

ληναίην ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγγέστο·
 Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εὐῶσαν
 Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς
 ἐγεγόνει, εἰ Φοίνικες τῷ νηῶ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον
 ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εὐῶσαν καλὴν Ζεὺς ἐτόβει·
 καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἤρπασε· καὶ μιν
 ἐς Κρήτην φέρων, ἀπῖκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων
 Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ
 5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι
 δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
 πτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπῖκετο.
 ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρ-
 6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βυβλῷ μέγα ἱρὸν Ἀφροδί-
 τῆς Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτε-
 λέουσι. εἶδαν δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ
 λήν. Σιδῶνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν 8 τὸ νόμισμα) τὸ νόμισμα Σι-
 ἤρπασθαι μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ Σιδῶνιοι βοῦν ἐπίστημον ἔχει τὴν Εὐ-
 ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θόδν κατε- ρώπην καταστῆναι μόνον. M.
 φῆμισαν. M.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
 vit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
 gis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt
 Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
 chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
 speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
 ex Phoenicibus aliis audiui, & nummus, quo utuntur Si-
 donii, Europam habet tauro infidentem, Iovi. Templum
 autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
 etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
 ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
 lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
 est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
 in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συός, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφε-
τέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθος τύπτονται τῷ
ἐκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέου-
σι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἴστανται.
ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶ-
τα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως εἶναι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ
ἐς τὸν ἡέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται,
ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἀπιος. γυναικῶν δὲ ὁκό-
σαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι.
ἐν μὲν ἡμέρῃ, ἐπὶ πρῆσει τῆς ὥρης ἴστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ
μαύνοισι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃ θυσιῇ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἱ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὅσιριν τὸν Αἰγύ-
πτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδω-
νιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὅσιριν πάντα πρῆσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμην) Ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione
factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singu-
lis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regio-
nem instituto luctu. Cum vero satis planctus & lacrima-
rum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mit-
tunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo
illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Ae-
gyptiorum, cum mortuus est *his suis* Apis. Mulierum ve-
ro quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi.
Uno die venales stant, forma quaeustum facturae. Forum
autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium con-
fit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum
apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia
non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μεταξὺ πλὸν ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θεΐῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θωῦμα. καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐδηρσάμην
 8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὖρεος, εἰς τὴν ἄλλα ἐκδιδοῖ ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνις ἐπικέεται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χροὴν ὀλέσας, ἐσπύπτει εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσκει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μνέονται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὃ Ἀδω-

1 Κεφαλὴ) Τούτο καὶ ὁ ἡμίτερος θεὸς προφήτης Ἡσαΐας ἐπιχειρομεῖ καὶ παύζει [ἐν] τῇ κατὰ Δαμασκοῦ ρήματι, δι' ἧν φησὶ (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλείων πτέρυγες, ἐπὶ κείνῃ ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ἄγγελος ἐν θαλάσσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς βυβλίνας τὰν ἐπιστάντων τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλαναμένων ἀποσημαίνων. ὡς καὶ τῶ ἐν ἀγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. Μ.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Bybhum pervenit, natans interiectum spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Bybhum pervenit. Estque universum hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte ortum exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκειται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωθυμίην διδάϊ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἐρχεται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεός ἐστι· ἀνεμοὶ αἶν τρηχέες ἐκείνησι τῇσι ἡμέρησι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι, εὐῶσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχία. Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9 πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτώδεια) Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G. 13 Συν-υχίη) Συντυχία ἢ ἑνώσις καὶ ἢ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui statos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem. Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non sanguis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.
 10 Τοσούτων δὲ ἑόντων, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει μείζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιάτερος, οὐδὲ
 χώρη ἄλλη ἰοτέρα. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδρῶει γὰρ δὴ ὢν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησμηγορεῖ· καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἐκ τε
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρῃ ἀπο-
 κέεται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἀργυρον
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαύτῃ ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sint ;
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentisque valde iis Dii. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἱστοροέοντι δέ μοι ἐτέων περί, ὅκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, 11
καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γυντο, τῶν οἱ μὲν ἱοὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλήσι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὧν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἰσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ περί λόγον ἐν
Ἑλλήσι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνας ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὥδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο.
οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ τὸ αὖτις ἐκ Δευκα-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ περί τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθεῖνται. ὑβριστὰὶ κάρτα ἐόντες, ἀβέμιστα
ἔργα ἔπρησσαν· οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσαν, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalionem,
sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audiui equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospi-

νοὺς ἐδέκοντο, οὐτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ
 μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ
 ἐκρίδοι, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ
 κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέ-
 βη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο.
 Δευκαλίων δὲ μοῦνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευ-
 τέρην, εὐβουλὴς τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σω-
 τηρίῃ ἠδὲ ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς
 ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑαυτοῦ,
 ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ
 λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐν γῇ νέ-
 μονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὃ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μιν
 οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν Φιλίη ἐγένετο.
 καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπέ-
 κράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλλήνες ἱστοροῦσι.

13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ
 πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ
 χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

*tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis
 venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae
 fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum
 ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deuca-
 lion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa.
 Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat
 magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingres-
 sus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leo-
 num genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur,
 bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos
 amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navi-
 gant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant
 Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admi-
 ratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse*

κατεδέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς
 τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἱερῆς ἅγιον ἐστή-
 σατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ
 νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν
 τοῖόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι.
 σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι δις ἐκάστου ἔτεος
 ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ
 οὐκ ἰρέες μῦθον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ
 πέρηβεν τοῦ Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν
 ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ
 νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ
 δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρῆμα πολλόν.
 τὰ δὲ ποιεόντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέ-
 σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμ-
 μенаι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ,
 τοῖός δὲ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem ve-
 ro, cum haec facta essent, altaria construuisse, & sacram
 Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi:
 & est sub templo sane parvus. An vero ex maiore olim
 tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc fa-
 ciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum ve-
 nit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis
 & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare ac-
 cedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in tem-
 plo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capit-
 que ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec
 dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem la-
 tam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac bene-
 ficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narra-
 tio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τότε τὸ
 εἶδος εἰσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἡρῇ δὲ εἰσασθαι, ἀλ-
 λὰ μητρὶ ἐαυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὐνομα. Δερκετοῦς δὲ
 εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐβησάμην, θῆμα ξένον· ἡμισὴ μὲν
 γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος
 οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι.
 πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας
 χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ
 ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην
 οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἡδὲ ἰρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δο-
 κέει αὐτοῖς ποιεῖσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἰνε-
 κα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ,
 ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκετο· ἀλλ'
 ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, τάχα κεν
 δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείθο-
 μαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοί εἰσι, αἱ ἰχθύας.

per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc
 quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iu-
 noni constituiisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto.
 Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum specta-
 culum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus
 inde ad extremos pedes. piscis cauda extenditur. Sed Hie-
 rapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius rela-
 tionis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, &
 nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent,
 columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae
 hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis
 causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; al-
 terum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego
 aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte recepe-
 rim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero
 mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σα· ὅτι ἡ μὲν θεὸς Ῥέη ἐστὶ· τὸ δὲ ἱρὸν Ἀττεω ποίημα.
 Ἀττης δὲ γένος Λυδοῦς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμόθρακες ἐπιτελεύουσι, Ἀττεω πάντα ἔμαθον. ὥς
 γὰρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρηίου ἀπεπαύσατο,
 μορφὴν δὲ θηλέην ἡμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικίην
 ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν Φοιτέων, ὄργια τε ἐπετέ-
 λει, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ᾗδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτew ἄν-
 ῥωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημεῖα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέρντες γὰρ μιν φέρουσι, καὶ τύμ-
 πανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πύργοφορεῖ, οἰκίην
 Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων περὶ, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothracae peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rheam, virilem victum
 desuit, specieque permūtavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt:

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρην μὲν εὐδαμῶς, Ῥέην δὲ
τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται. τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα
μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέραν. Ἀνδάνει δὲ
μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱεροῦ περὶ, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ
ἡμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον
Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος
εἰς Συρίην ἀπίκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐκ Αἰθιοπίην.
καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα·
ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοί, καὶ
ἐλεφάντων κέρα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε, καὶ
θαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα με-
γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΤΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἔμοι μὲν ὧν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iuno-
ni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quan-
doquidem etiam castrationis illius causam aliam audiui,
multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de tem-
plo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt,
qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bac-
cho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam ve-
nit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in tem-
plo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, &
gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Ae-
thiopicibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo
maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUIT.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσι· ἐπὶ τῶν καὶ τοιούτῳ τι φέρουσι, ἀνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τὸδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ κἀθηται σρικρὸς ἀνὴρ χαλκίεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὴν ἀμφὶ τῶν 17 οἰκιστέων τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ περί, θέσις τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἔοντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκείνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἔοντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἀγόντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς δέ τιμασι αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἔστιν ἐκ ξύλου ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοῖου ἀνδρός, καὶ τοῦτο περιτίθουσι αὐτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μαστοῖς μωροῖς, καὶ ἐκωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἔχον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σιμέλης τῆς Κόσμης θυγατρὸς γενναῖα ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθείσα ἱκνέτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπληρομένη δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολυύμνος παῖς οὕτως λεγόμενος περιέτυχεν τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δειξέειν αὐτῷ

τὴν μητέρα ἐν παιδραστοίᾳ αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολυύμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἔστιν ἡ Σιμέλη· εἴτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολυύμνος, καὶ τῶν κατελκνέμενος δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἔραστὴς αὐτοῦ ἴδεντο, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ σκίνου ξύλου πελαχίως, κατέτιχεν αἰὲς πρὸς μνήμην τοῦ Πολυύμνου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμᾶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσὶν οὗτοι πάντες. ἰδοὺ φαλλοὶ δὲ εἰς τοὺς μικροὺς ἐπ' εὐθείας ἀποδιδεμένοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [*q. d. nervis trasta*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo sit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc fit; non esse illam ab initio statim struam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δὲ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡγήσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίῃ. ὥς γὰρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχρῷ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσее. ἐκεῖτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ οἱ ἤτε χροὴν πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρὸς, ὥς εἶδε μιν ἐς οὐδέν ἐμφανὲς ἀρρώστεόντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ φωνή, καὶ χροὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίεε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίῃ μεγάλη ἦν. ὥς δὲ ἡ μητρὺν ἀπίκετο, τὴν τε χροὴν ἡλλάττετο, καὶ ἰδρώειν ἄρξαστο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρὶ τὸν ἔρωτα ἐποίεε.

nunc fit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expertus in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intrantibus tranquillius admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodi-

καί μιν ᾧδε ἦσαντο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέ- 18
 ρα, κάρτα ὀρώδοντα, ἦδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὅδε ἀρρώστει, αἰ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίῃ ὅδε γάρτοι
 ἀλγέει μὲν οὐδεν, ἔρωσ δέ μιν καὶ Φρενοβλαβείῃ ἔχει.
 ἐπιθυμέει δέ, τῶν οὐδαμᾶ τεύζεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίῃ
 ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσεται, πρὸς τε σοφίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐβέλων ταύτη
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀκουσίῃ. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιλῆῃ,
 μηδὲ ἡτρὸς ἔων, Φόνον προξενέεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
 ἀγνώως ἔων, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
 σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρέομενος, ἦδε ἡτρὸν ἄνδρα
 βιώμενος. σὺ δέ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόφει, ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τάδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amen-
ia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neuiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per*,
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire,*
mihī filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regna,
universo; neque, medicus. cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
mihī meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
deprecheris? Ad haec ille, *neque se uxori unquam parfurum,*

- παιδί σωτηρίας ἐφθόνη, εἰ καίτοι μητρικῆς ἐπεθύμει· οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παιῶδα ὀλέσαι. ὡς δὲ ταῦτα ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσσαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἦν ψεύδεα. πείβεται μὲν τούτοις, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλῆην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκητο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρῆτι ἐπάνυμον ἐαυτοῦ ἐποίησατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.
- 19 Ἦδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὅναρ τοιοῦδε ἐδήσαστο, ὡς μιν ἡ Ἥρῃ ἐκέλευε ἐγεῖραι· οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπείλεις. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίην ὥρην ἐποίεετο· μετὰ δὲ, ὡς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγάσαστο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκειτο, καὶ στήσιν τὸν νηὸν ὑπέδεξαστο. καὶ αὐτίκα

neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, coniugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia. His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Iunonem placavit, & statuere aedem recepit. Cumque statim convalesceret, misit

ὑγέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος εἵνεκα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἐαυτοῦ Φίλων, νεανίην κάρτα καλὸν, τῷ οὐνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν εἶντα, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ πάντων ἐπαυνέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὲ ἐπεδέξαι· νῦν δὲ μοι χρεῖω μεγάλης πίστιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσται. πρὸς δὲ τὰδε ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἐαυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀρώδεε, μὴ κοτέ οἱ ζηλοτυπίῃ χρόνῳ ὑστέρω ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν μούνος ἀπάξειν ἐμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praeesse. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat. Cum vero persua-

οὐδαμᾶ ἐπείβετο, ὁ δὲ ἰκασίης δευτέρας ἀπτεται, δοῦναί
οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τε-
λέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ρηϊδίως, ἐς
τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοῖά-
δε ὠδύρετο· ὦ δειλαῖος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος;
τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέркоμαι; νέος μὲν ἐγώ,
καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὰ
ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσο-
μαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάν-
τα φόβον ἵσεται. τὰδ' εἰπὼν ἀτελέα ἑαυτὸν ἐποίει,
καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἀλλοισι θυώμασι;
καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐσορὴν σφηνάμενος, τὸ τρωῦ-
μα ἵητο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορεῖν ἐδόκεε, ἀπικόμενος
ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ
ἀγγήιον, καὶ λέγει ὧδε· ὦ δέσποτα, τόδ' ἐμοὶ μέγα

deri sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem
conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea
se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus ef-
fet. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & hu-
mi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me,*
quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem pro-
spicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero
magnae mihi erit calamitati, nisi omnem ego mali causam atque
obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est,
quod omnia mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mu-
tilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum
myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo, quem
gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter
facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis prae-
sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Hec*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοις ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
 ἐπόθεον. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ
 τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ
 μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον.
 εὖτ' ἂν δὲ ἀπικάωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίομαι. ὁ δὲ δε-
 ξάμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι
 Φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
 ἀσφαλέα ὁδὸν ἦνυε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν,
 σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμουν, καὶ σφίσι τρία ἔτεα ἐν τῷ
 ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περ ὁ Κομβάβος
 ὀρρώδεις. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα
 μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο.
 καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἑρην τουτέων αἰτίην
 ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ἔοντα λα-
 θέειν μηδαμᾶ Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ρηϊδίως
 τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεις, καὶ 22

*mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, val-
 de mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te
 illud deponam. Tu vero tutum mihi praeſta: est enim auro mihi
 carius, & non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, salvum
 rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo,
 quaestoribus suis asservandum tradit. Combabus igitur ab
 eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolim
 diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc ne-
 gotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus me-
 tuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum
 versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem,
 & magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem
 harum rerum causam volentem fuisse: non fugisse illam,
 virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci
 voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.*

τὴν νοῦσον ἐκρυπτε· ὥς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίῃς ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεισκέ τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δέ, ἀμνηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίξετο. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφύλασσετο, αὐτὴ δέ ἐπιχειρεῖν ᾔδεετο. ἐπινοεῖ ὦν τοιαύτῃ οἶνω ἑωυτὴν μεθύσασσα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δέ οἶνω ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ κάρτα αἰσχρῇ, ἀλλὰ τῶν πρῆστομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκίᾳ, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἅπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγει. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καὶ οἱ τὴν μέβην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δέισας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obiicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πάσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγγέσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς
ἐμφανὲς ἤνεικε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὐποτε ἔλ-
πετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδα-
μᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παρα-
μυθίην ἐποιεέτο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρωσις οὗτος ἐν
τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλ-
λων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξιν Γάλλοι ἐπιμαίονται,
ζηλοτυπεί δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν
νομίζεται. Τὰ δ' ὦν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23
τονίχην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ
ἀπικνεόμενοι κατηγορεῖν, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέον-
το. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομ-
βάβου μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀλη-
θεῖα, τὴν Στρατονίχην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο,
αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατη-
γορεῖν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὸ Ἕλληνες Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντες ἀπόκοποι τὰ αἰδοῦσα, οὓς νῦν καρτίζιμοὺς
καλεοῦσιν. M.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nun-
quam speraverat, Stratonice, furor ille quidem consistit :
amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo
versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi
amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae
Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed
res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hiera-
poli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant re-
gem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fie-
ret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc ope-
re, Combabum arceffit. Alii hic narrant rem minime ve-
ram : Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam
scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo
pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua

νεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίας, ταυ-
 τι καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
 ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιαύδε ἐπι-
 τελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθῃ Φαίδρη.
 24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχεται ἕως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
 γελίη ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος
 τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἦε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογία οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδυσέ τε
 καὶ ἐν Φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν Φίλων,
 τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
 παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
 χίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
 θέων, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
 Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχόν τε εἶντα; καὶ ἐς πίστιν
 ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
 τοιαύδε ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες ἤλεγχον, ὅτι
 ἀναφάνδον σφίας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnoſſia, idem de Stratonice fa-
 bulantur Affyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
 que Phaedram feciſſe talia, ſi vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita ſe, uti facta ſunt, habeant. Ubi
 vero Hierapolin nuntius venit, cauſamque cognovit Com-
 babus, cum fiducia abiit, quod domi relicta ſibi eſſet de-
 fenſio. Venientem rex ſtatim in vincula coniectum tradit
 cuſtodibus. Deinde praefentibus amicis, qui etiam tum,
 cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
 dium accuſare occipit, & adulterium illi atque malam li-
 bidinem obiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
 memorat, triplici ſe ſcelere obſtringere Combabum affir-
 mans, qui & adulter eſſet, & in fidem ſibi habitam con-
 tumelioſus, & in Deam impius, cuius in opere commiſiſ-
 ſet talia. Multi adſtantes eum convincunt, quod aperte am-

τέλος ἰδοῦσα αὐτίκα θνήσκειν Καμβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκει, λέγων οὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὥς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἴνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπίων
 παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
 μῖν, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὥς δὲ ἐνει-
 κε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποια ἐπεπόνθει· ἔλεξέ τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρρωδέων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἐπεμπες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίῃ μεγάλῃ
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόςδε μέντοι ἔων, ἀν-
 δρὸς ἐπ' ἀδικίῃν ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc us-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lati causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combapus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metueas, cum hoc mihi iter mandares, &
ini iniuius, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obtupecfactus ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: Quod tibi tantum, Comba-

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαιο; τί δὲ σεαυτὸν
 οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μῦθος ἀνδρῶν ἐπρήξας; τὰ οὐ
 πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὅς τοιαυτὸν ἔτλης, οἷα μὴ-
 τε σὲ παύειν, μῆτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὦφελε· οὐ γάρ μοι
 ταύτης ἀπολογίης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιαυτὸν ἤθελε,
 πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκο-
 φαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίζεταί,
 χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἀπλετος, καὶ ἐσθῆ-
 τες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βασιλῆϊοι. ἀπίζεαι δὲ παρ'
 ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης
 οὔσιος, οὐδ' ἦν γυναῖκί ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπε τῷ
 ἅμα, καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο·
 τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδόδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγόνεε.
 ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σοφίην καὶ
 26 εὐδαιμονίην εἶκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι
 τὰ λείποντα τῷ νηῶ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε)
 αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus
 virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea susti-
 nueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem!
 Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec
 fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa da-
 bitur, mors delatorum: postea donum veniet magnam, aurum-
 que multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, &
 equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quis-
 quam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore iaceam.
 Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad suppli-
 cium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Ne-
 que videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo
 aut felicitate. Postea cum petiisset, ut liceret sibi, quae dee-
 rant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) de-
 nuo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίης εἴνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἑστάναι χάλκεον καὶ ἑστῆ
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος. Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκαὶ γυνή, ἐσθῆτα
 δὲ ἀνδρῆϊν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν Φίλων τοὺς μάλιστα
 οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ δίαιταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρῃ Φιλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μῦθος ἐπὶ τῇ ἀνανδρῆϊ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπει- 27
 δὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρῃ χαριζόμενοι.
 τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ οἶδε οὐκ ἔτι ἀνδρῆϊν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene factoe-
 rum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, *inquam*,
 honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis
 Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet
 virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, con-
 solandi illius casus gratia, in communionem iacturae il-
 lius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam
 ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt ne-
 gotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc
 multis illam castrandi se mentem iniecisse, ne solus adem-
 tam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, post-
 quam semel susceptus est, etiam manet, multique singu-
 lis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Com-
 babi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Ex-
 secant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem ha-
 bent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέαται
καὶ τούτων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτή. συνενείχη γὰρ οἱ
καὶ τάδε. ξεῖνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικαμένη, ἰδοῦσα
καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐτι ἀνδρῆϊν ἔχοντα, ἐρωτῇ
μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθεῦσα ἀτελέα εἶντα, ἐαυ-
τὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀδυμέων, ὅτι οἱ
αἰτυχῶς τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικῆϊν
ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἐτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατέσται.
ἡδὲ αἰτή Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
μοι πὲρι τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
υἱτέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
ται, καὶ ταΐης, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτευ εἵνεκα ἐς
τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἶπεν
θέσιός τε πὲρι τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάβεος, καὶ ὅτῃ ἐρεῖα.
28 Ὁ μὲν χώρος αὐτός, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται, λόφος ἐστὶ,
κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
grina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspe-
cto homine ita pulchro & vestito viriliter, magno illius
amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
feliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sum-
sit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone
mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
modo castrantur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem cogi-
to de positione templi & magnitudine dicere: & iam dico.
Locus ipse, in quo *sacrum* constitutum est, collis est. La-
cet autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

τείχεα δοῖα περιέεσθαι. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, ἐς ἀνεμὸν Βορέην ἀποκέκρινται, μέγας ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοις τοῖσι προπυλαίοις καὶ εἰ Φαλλοὶ ἐστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἷδε τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς τούτων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῃ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτὴ δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγχόθεν ἐπαίουσι. ἄλλοις δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἶνενκα ποιεῖσθαι, ἐκείνης θυμοφορῆς μνήματα, ὁκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὖρα καὶ ἐς τὰ περιμήκεια τῶν δεινῶν ἦεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρρωδέοντες. ἐμοὶ μὲν αἶν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γέ μιν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ ταυτέοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι

tus. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, ilque altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in

Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτε μὲν εἶνε-
 κα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὁδε ἐς ἐκείνου
 29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἄνδρας ἀνέρχεσθαι. Ἡ δέ οἱ ἄνοδος
 τοιγάρ. σειρῇ μακρῇ ἑαυτὸν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλόν
 περιβαλλεῖ· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ
 Φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός· ἀνιῶν δὲ ἅμα
 ἀναβαλλεῖ τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ἕκωσπερ ἡνιοχέων.
 εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φοινικοβα-
 τέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κού,
 οἶδε τὸ λέγω. ἐπὶ ἂν δὲ ἐς τέλος ὤνται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἑτέραν ἀΰεις, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
 τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ
 τῶν ἔδρην συνδέων, ὁκοῖν καλὴν, ἰζάνει. μέμνει τε χρό-
 νον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυ-
 σὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέν-

ἢ Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον,
 ὁῖμαι, τὴν αἰτίαν ἱεῖν, κιναι-
 δειαν Διονύσου κατάγορον. παρ'
 ὅσων καὶ ὁ Φαλλὸς τοῦ ποιορευ-

κότος Κορύβου Διόνυσον ὑπέμνημα,
 μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐκ-
 τετιχότα, Σιμέλῃς τῆς μητρὸς μή-
 νυτρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
 dem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
 ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se
 pariter ac phallum circumdat. Postea incendit ligna phal-
 lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu, catenam in altum reiiicit. Si quis vero hoc non vidit,
 vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
 in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
 intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso
 alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit,
 quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
 gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
 dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
 gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τες ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπιάσι, λέγοντες τὰ οὐνό-
 ματα ἑκαστος. παρστέως δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει
 ὁ δὲ δεξάμενος τοῦνομα, εὐχολὴν ἐς ἑκαστον ποιεῖται.
 ἄμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ
 μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὐδεῖ δὲ οὐδαμῶς. ἦν γάρ
 μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τε, καὶ
 αἰεκέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἥδε ἡ ζημὴ τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
 ται. τὰ μὲν ὧν ἐς τὸν σκορπίον μυθεόνται, ἰρά τε καὶ
 θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἔρεειν. δοκέειν
 δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
 σιος ἢ ὀρρωδῆς. Φαλλοβατέων μὲν δὴ περί τοσαῦτα ἀρ-
 κέει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἡέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δέ, 30
 καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὀκρίους νηὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιεῖουσι. ἔδρη
 μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιῶν δυοῖν, ἐπὶ τῆς
 ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, οὐ
 κάρτα μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ θαῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνῆος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
 stans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
 preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum, sonum
 edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum
 quiddam canit & asperum. Dormit neunquam. Si enim
 somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens & ex-
 citat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni
 proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
 sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
 mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert illē me-
 tus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec suffi-
 ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
 que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet
 e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
 sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρησί τε ἤσκηται χρυσεῖσιν· ἔνδοθεν δὲ ὁ νῆος χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα χρυσεή. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόντι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν· καὶ ἦν αὐτὶς ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἴματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνή-
 31 σται. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νῆος οὐκ ἀπλὸς ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποίηται. ἀνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλίγη· θύρησι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν αὖν τὸν μέγαν νῆον πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μῶνον. οὐ μέντοι πάντες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχιβεοὶ τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπεία. ἐν δὲ ταῦδε εἵεται τὰ ἔδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία εὐόντα ἐτέρῳ οὐνόματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρυσεοὶ τέ εἰσι,

templi praebet: & valvis aureis excultum est. Intus autem aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum inhalat optimum; & si inde discesseris, non deferit; quin & vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso venientibus apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & quibus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collocata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit, alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμω εἶναι· ἀλλὰ τῇ μὲν Ἥρην λέοντες φο-
 ρέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς
 ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴ-
 ματα, καὶ ἔδρην· καὶ μὴν οὐδὲ ἐβέλων ἄλλως εἰκάσεις.
 Ἡ δὲ Ἥρῃ σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. 32
 καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἄτρεκέει λόγῳ Ἥρῃ ἐστὶ ἔχει
 δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης,
 καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοι-
 ρέων. χεὶρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ
 ἄτρακτον καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορεῖ, καὶ
 πύργον, καὶ κροτὸν, τῷ μούνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέου-
 σι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσοὶ τε ἄλλος περικέαται, καὶ
 λίθοι κάρτα πολυτελεῖς, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὕδα-
 τώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρώδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδάωι
 πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φορέουσι
 Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ
 Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempe
 Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vesti-
 bus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum affimules. Ve-
 rum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Uni-
 versim, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam
 Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae,
 & Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet,
 colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & ce-
 stum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra
 vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae val-
 de pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, mul-
 tae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, &
 Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, &
 Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγήσομαι· λίβον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ Φορέει, λυχνὶς καλεῖται, οὐνομα δέ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνουσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεια. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν ἔσπεως ἀντίος ἐσπορέης, ἐς σὲ ὀρῇ· καὶ μεταβαίνοχτι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορέη, 33 ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔστηκε ξοάνον ἄλλο χρύσειον, αὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνουσι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, Φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλεῖται δὲ σημήιον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. αὐδὲ τι οὐνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ πέρι καὶ εἶδος λέγουσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἀγοῦσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστερὴ χρυσὴ ἐφέστηκε. τοῦνεκα δὴ μυθεόν-

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdum splendor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare, te respicit, transeuntem obtutus ille persequitur: & si ab alia parte alius hoc experiatur, idem in illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Baccchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam quod cau-

ται Σεμιράμιδος ἔμμεναι τόδε σημήϊον. ἀποδημέει δὲ δις
 ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδα-
 τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέαται 34
 πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔστι, μόνου
 γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτε
 δὲ εἵνεκα ᾧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι
 τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέε-
 σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα·
 Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ
 σφέας πάντες ὀρέουσι. κοίη ᾧν αἰτή ξοανουργίης, τοῖσι
 ἐν τῷ ἡέρι Φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
 ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν
 γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνῆται, καὶ
 πρῶτῃβην ποιέουσι. μῦθοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειή-
 τεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἐωυτοὺς μὲν
 ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγοροῦσι, καὶ ἄλλων,

fam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
 [defertur] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi,
 aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis
 primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
 inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
 Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
 didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
 rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
 na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
 causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
 conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis si-
 gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
 omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
 pubertate faciunt. Hi soli vero barbari Apollinis signum
 ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἰλάσκονται· αἰτία
 δὲ ἡδὲ δοκέει αὐτέοισι, ἀσφαλή μεγάλη ἔμμεναι, ἀτε-
 λέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς
 ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνα
 καινουργέουσι. μῦθοι Ἀπόλλωνα εἵμασι κοσμέουσι.
 36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ
 τὸ μάλιστα θαυμαίνειν ἄξιον, πρῶτα δὲ τοῦ μαντήιου
 ἐπιμνήσομαι. μαντήια πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολ-
 λὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ,
 καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἐστί. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἰρέων
 ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ἅδὲ δὲ αὐτὸς τε κι-
 νέεται, καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ
 αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν ἐβέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἑδρῇ
 πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἰρέες αὐτίκα αἰέρουσι. ἣν δὲ
 μὴ αἰέρωσι, ὃ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὐτ'
 ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντα περιδινέων,

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt
 puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit infi-
 pientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam
 autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam
 in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apo-
 linem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam ve-
 ro, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem
 oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa,
 multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia
 multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis
 respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad fi-
 nem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult red-
 dere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes
 vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille fu-
 dat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeun-
 tes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μετασπῆδων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς
 ἀντίστας, ἐπερέταί μιν περὶ ἀπάντων πρῆγματων· ὁ
 δὲ ἦν τι μὴ θέλη ποιέεσθαι, ὅπισω ἀναχωρεῖ. ἦν δὲ τι
 ἐπαινή, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὅκωσ-
 περ ἡνιοχέων, οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ
 οὔτε ἴφον πρῆγμα οὐδέν, οὔτε ἴδιον τούτου ἀνευ ποιέουσι.
 λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὠρέων αὐτοῦ πα-
 σέων, καὶ ὅκατε οὐκ ἔδονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημηίου
 πέρι, κατέ χρηί μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημῆν.
 Ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν 37
 μιν ἰρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλι-
 πε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μούνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὰν 38
 Ἀπόλλωνα, ξοάνόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆω
 καὶ Εἰλειθυίῃς. Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὥδε κεκο- 39
 σμιάται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν
 δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ
 ἱεῶν. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

& in alium ex alio tranfilit. Tandem obfiftens facerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Ifque, fi nolit fieri, retrocedit; fi vero probet, antrorfum agit fuos baiulos, tanquam habenis aurlga. Ita colligunt oracula, & neque facram rem ullaṃ neque privatam fine hoc faciunt. Praedicat etiam de anno, omnibusque illius tempeftatibus, & quando non futurae fint: item praedicat de Signo, quando eam, quam dicebam modo, profectiōnem fufcipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praefente egit. Sacerdotes fublatus ferebant. At ipfe illos humi reliquit, fublimis ipfe folus ferebatur. Poft Apollinem Atlantis fignum eft, poft Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur aedis fic ornata funt. Extra vero altare pofitum magnum ex aere: adfunt & alia figna fexcenta aenea regum & facerdotum: recenfebo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεῶ Σεμιράμιος ἑστάντων ἕστηκε, ἐν δεξιᾷ
 τὸν νηὸν ἐπιδεικνυούσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀν-
 θρώποισι, ὅσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποίετο, ἑω-
 τὴν μὲν ὅπως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων,
 καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογεῖν· καὶ ὧδε ἐποίηον. μετὰ δὲ ὡς
 οἱ θεοὶ ἀπίκοντο νοῦσοι τε καὶ συμφορὰ, καὶ ἄλγεα,
 μαίνης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωτὴν
 ὁμολόγεε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὖθις ἐκέλευεν εἰς Ἥρην
 τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπι-
 κνεομένοισι τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
 40 οὐκ ἔτι ἑωτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
 Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρυμά-
 χης, καὶ Παρίδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
 δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
 λην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
 νιν, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
 tra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Homini-
 bus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea pla-
 carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
 negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
 illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
 rore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis ci-
 vibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit.
 Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
 placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
 sed illam confessa. Vidi etiam Helenæ ibi signum, & He-
 cubæ, & Andromachæ, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
 lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaïæ filii, & Phi-
 lomelam, & Procnen, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
 volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῶ ἐκείνῳ ἕκκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδα-
 νάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ ἄστοι, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμᾶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροή-
 θεες. Ἰρέες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδεχάται· τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήια σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων εἰς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο.
 ἑσθῆς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκῇ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. πορφυρέην δὲ μῦνος οὗτος φορεῖ, καὶ τιάρη
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, καὶ συριστῶν, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβέες. Θυσίην 44
 δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, εἰς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & ursi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii maculant hostias,
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 affeculae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres fu-
 riosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

- κνεύονται. Διὶ μὲν ἄν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰδού-
 τε, οὔτε αὐλέοντες. εὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται,
 αἰδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι.
- 45 καὶ μοι τούτου πέρι, σαφεὲς οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύναντο. Ἔστι
 δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
 ἰχθύες ἱεροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
 ται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
 εἶπεν ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
 χρύσειον αὐτέων ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐβη-
- 46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
 λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὧν καὶ διηκο-
 σίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
 βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλάειν
 τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ᾧδε νο-
 μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στύλος ἐφεστὼς μέγας, ἀνε-
 χεῖν τὸν βωμόν. ἔσπεπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrifi-
 cant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero
 Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepi-
 tant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam
 lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nu-
 triuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum op-
 pido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me
 spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cu-
 ius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego
 saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus ma-
 gna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducento-
 rum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum.
 Putes ad primum conspectum, natāre illud, & in aqua
 fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur
 columna subiecta ingens sustinere altare. Vittis illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
 χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
 πανηγύριές τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
 καταβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἰρὰ πάντα
 κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρῃ πρώτη ἀπικνέεται τῶν
 ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδῃται. ἦν γὰρ
 τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆ-
 τα ὁ μὲν ἔρχεται εἰσόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπείρ-
 γει τὴν μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
 γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύριες, ταὶ ἐς θάλασσαν νο-
 μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τούτων περὶ σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἶ-
 παί· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
 ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποίεουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγή-
 σομαι. ἀγγυγῆιον ἕκαστος ὕδατι σεσαυγμένον φέρουσι·
 κηρῶ δὲ τὰδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
 χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὼν) Πότερον ὄρνις οὗτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
 ἢ ἀπὸ οὗ τοῦ καλούμενος; ὄρνις ποία μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος
 γὰρ τί συντίλλει μασθὸς καὶ τσα οἰκῇσι; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie pre-
 candi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-
 ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
 numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno pri-
 ma advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter con-
 spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
 ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
 cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
 lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
 his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse accef-
 si, neque illam profectionem expertus sum. Quae autem in
 reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
 num pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec
 vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τὴν τε σφραγίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμόν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλὰι μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἐνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκοντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες,
 49 ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καὶ μὲν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδ᾽ ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐλῇ ἐστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγνέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἴας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι· ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενείκοντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνῆασι, τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς χωρίων πασέων· φέρουσί τε τὰ ἐκωτῶν ἱρὰ ἕκα-

est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogi, vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbores excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Perfectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

στοι, καὶ τὰ σημεῖα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμη-
 μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν 50
 ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱρὸι
 ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πή-
 χους, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
 πολλοὶ δὲ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλεύουσι, πολλοὶ δὲ
 τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰδούσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
 ᾠσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται. οὐδὲ
 εἰσέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τὰδε ποιέουσι. Ἐν ταύ- 51
 τῃσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ
 ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς
 ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς Θέην ἀπικό-
 μενοι, μετὰ δὲ τοιαύτῃ ἐπρῆξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
 ποιέουσι. ὁ νηνίης, ὅτῳ τὰδε ἀποκείαται, ρίψας τὰ εἴ-
 ματα, μεγάλη βοή ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
 ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστη-
 κα· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑαυτὸν, Θέει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, caerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicunque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibis abiectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἑτάμε. ἐς οἰκίην δὲ οἰκίην τὰδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικῆιον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν τῇσι
 52 τομῇσι ποιεῖουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν αἶροντες, ἐς τὰ προάστεια φέρουσι. Θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν, ὑπερβὲ λίθεις βάλλουσι, καὶ τὰδε πρήξαντες, ὅπισθε ἀπονοστέουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ ταυτέων, ἣν ἐσέλθωσι,
 53 οὐκ ὅσια ποιεῖουσι. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρεώνται τουτέοισι· ἦν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑαυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκῆϊων τοῦ νέκυος ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποιῆσαι, οὐ
 54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσιν δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum accipit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gallus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus, eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si intrent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce: Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero singuli, & rasis capitibus, intrant: ante vero quam istuc fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλας, καὶ αἶγας, καὶ οἷας. σύας δὲ μῶνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρούς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτῶν δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοντες ἀψῶνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τούνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰ 55 ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρουργέει τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήneos ἐπὶ τὴν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεοῦσαν θυσίην δεκεσθαί· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχρέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubacula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epularur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite fuscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem professionem susceperunt. Tum abla-

- κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορεῖ, ὕδασι τε
 ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος ἕνεκα, καὶ
 ἐς πᾶμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γὰρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
 56 αὐτὶς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἰρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκάστης πό-
 λιος αὐτοῦ ξεινοδοκοὶ εἰσὶ καὶ τόδε πατρώθεν οἶκοι δέκον-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἶδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἰρῷ· ἀλλ' ἐπεὰν παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἰρήϊον, ἐπι-
 σπείσας, αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκήϊα· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιόσδε· στέψαντες τὰ ἰρήϊα ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιάσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
 ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιάσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθήμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea
 pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens:
 nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi
 perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit il-
 lum publicus hospes ignotum: certi enim uniuscuiusque
 civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua do-
 mi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod
 omnia illos *solemnia* docent. Maestant vero non in ipso tem-
 plo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
 ventem reducit domum, atque apud se maestat, ac preces
 fundit. Est autem alius quoque sacrificii modus, *nimirum*
 iste: Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae
 deiectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum libe-
 ros inde deiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos
 in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσὶ. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κεῖνοι ποιέουσι. Τροϊζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡβέοισι νόμον ἐποίησαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
 πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νενήϊαι τῶν
 γενεῶν ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρῶς
 ἐκ γενετῆς ἀπιάσι· τοὺς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπιάσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἔτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 fuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iu-
 venes mentorum ibi primitias ponunt. Submittrunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso desectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscri-
 pto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Ι ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταιντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν;

ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἢ δ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἢν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δέόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστάς, ἔδοξε μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

Ι ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεί τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδίας καὶ ἁγχιότης. G. II Ἀμέλει μὲν) Ἀπὸ τοῦ πάντας. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Ι **L**AMBULANTI mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde latere, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Parvus est, vulturino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspiciatus, Heus, inquam, Thersagora poeta, quorsum ergo, & unde?

Thers. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thers. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poetices quibusdam primitiis honorare.

ΛΤΚ. Καλῶς γε σὺ ποιοῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνω τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκείθεν οὖν ἀρξάμενος, ἥδ' ὅς, ἔλαβον ἑμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, 2 ἔφη, προσαπέειπε τούτονι θεόμενος ἥκω, τῇ χειρὶ τὰν Ὀμηρον ἐπιδείξας. ἵστε δῆπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσεῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφ' ὧν μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν.

ΛΤΚ. Εἰ γάρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαί γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαί τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσαι τὸ εὐχεσθαι, συμβουλοίμην αἶ σοι. κοινὸν γάρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον.

5 Πολὺ μέντοι πρότερον) Ἡ ὅπερ πολλὸν παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἐστὶν εὐρεῖν. V.
πλειόλουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἰταλικοῖς, καὶ ποτὶ μὲν, ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὶ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς. 15 Ἑρμαῖον) Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εἶρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. οἱ

Lyc. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Thers. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe nosse illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, socium me tibi adiungerem: commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεπονημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ' ἐγὼ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νεικηκός, ὃς ἦδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θεᾶς ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς οὐδας ἔγραφον. ὅτε καὶ εἰ τι εὕρισκόν τινες ἐν ταῖς οὐδαῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνέτιθουν, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νεικηκός, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νεικηκός. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστέλλεσθαι εἰώθασιν Ἀττικοί, ἐν τῶν δύο ἀνάγκη παρεῖσθαι, συνεπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἶναι, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νεικηκός τὸν δόλιχον, συνεπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φαναιότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἶναι, ἑλλείλει

τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνεπακούομενοι οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νεικηκός τὸν δόλιχον. ἐγκριτέτερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἑλλειπτεστέρας τὰς πτήσεις προφέρεισθαι, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλείαν, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὄνομα ὁρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὀκτὰ στάδια. ἐνταῦθ' Ὅμηρος συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δεικνύσκει μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σημνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαινοὺς εἰσφέρον. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυδούμενος, τέρπων. V.

Thers. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdum feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte ipso sodalium aliquem otiosum incidere. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικη-
κώς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντρυφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ
κατορρώδουντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὥς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τὶ τῶν ἀπόρων,
εἶπεν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν;

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωες, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὀ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖ γε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

5 Κατορρώδουντι) Φοβουμένω. V. ex Demosthene addita in Urban-
13 Πρὸς Ὅμηρου) Πρὸς pro no. Πρὸς Ὅμηρου. πρὸς τοῦ Δη-
ὑπὲρ antiqui utuntur. Exempla μοσθένους τετάχθαι. G.

palaeſtrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, in car-
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poëtici cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Thers. *Iste ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam acturo.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes,
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Thers. Calumniaris, inquit: nolim ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare malle a De-

5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ρητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἵππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰούσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαῦλης φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, καὶ χαίρω πολυλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρεῖς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ κορδακισμούς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὀμήρου συγκρίτει Δημοσθένει, καὶ δείκνυσι μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὴν βίον δὲ σημνύει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἑπαιτούς εἰσφέρειν. V.

13 Ἐνθουσιασμόν) Ἐνθουσιασμός λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμούς) Κορδακισμός ἡ αἰσχυρὴ τῶν μίμων φόφος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Thers. Absit, ut eo usque, *inquit*, infaniam; licet multo sane furore opus est ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam affiatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Thers. Novi sane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum *uisdem* Homeri virtutibus contendere; & illud *Victe moro*... conferre cum ebrietasibus Philippi & salutationibus & lasciv-

τὴν ἀσέλγειαν τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποφειμένους
ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μέγ' οἰμώξει γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό·

Πηλίκον ποτὲ στεναῖσαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεύς νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρατ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
κὰν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεύδῃας τηρῇ. καὶ μυρίαί
γεγόνασιν αὐθις αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρο-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαβέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας.

via: istud vero, Auspicium felix unum... cum illo, Opor-
et enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:

Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem oppetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:

Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:
Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiamsi in
cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas fatietati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis reductus, & suavitates illas comparationum ad vim ea-

7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τάληθες ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ραθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὁ τὴν παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνειμένος, τοῦ τοῦς Ἀχαιοὺς Ἀχαιῶδας προσειπόντος· διαρκεστέρω δὲ τόνω πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν σκεδαννύοντος.

8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς παιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀντιμῖτος) Ἐκλειυμένος, παρ-
σιμῖτος. V.

5 Διαρκεστέρω δὲ τόνω) Ὅτι
κατὰ τοῦτο κρείττων Ὅμηρου Δη-
μοσθένους. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ
πιπτεῖνκε τὴν Διομήδην τῷ Γλαύ-
κῳ, ὁ γὰρ οὐκ ἔστι τῆς μάχης διεξο-
δικώτερος ἀναγνωριζόμενος τῷ λό-
γῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique
elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque
enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere fo-
cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt,
dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaëdum nomi-
ne Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
loquia fingit, fabulisque dispergit pugnantium impetum. Sae-
pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
& numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingre-
diuntur, quemadmodum neque Homero sua defunt an-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
tum, ut suae utrique facultati virtutes velut mutuo imple-

Φρονοῖν ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων;
 Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον τοῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον 9
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέ-
 νην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει,
 Φημί τῷ τοῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραΐαν τινὰ κρηπίδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς·
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἄσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος, εἰ γοῦν τι σαφές αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμδι-
 λεκτος ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυθόν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γέ-
 νους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) *Lege Gellium: (III, II.) Septem urbes certant de pa-
 tria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ius, Argos,
 Athenae. G. Graece sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσι περὶ ρίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.*

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilo fecius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut pa-
 tria, genus, tempus, *quo floruit*. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γὰρ καὶ τοῦνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγενῆ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα εἶναι ἐν ἀσαφεὶ
 κείμενα. περιστενὸν δὴ μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν
 ἄπρακτον ἐπαινεῖσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 10 μένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον οἷον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δη-
 μοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθηναί μὲν
 αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραί, καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τὴν

tum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, *prione an aequalis, an posterior*, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto
 fane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. Tuum autem *opus, ita pergebat*, ad manum,
 percursu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te *adijciendis* indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego fane
 Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσίνα. νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
 καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλατ-
 τίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἰς ἐπ'
 ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, Φησὶν ὁ Δη-
 μοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
 δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾷ ἐνομιζόμεν, ἐν νόμῳ τοῖς
 ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
 μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης Φέρων
 ἐνέθηκε τὸν Θησεά. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύ-
 θερον σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα
 ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μὴ σοι μῆζον προσ-
 κέοιτο τοῦπίγραμμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς II
 Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυ-
 σέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
 πρότερον τιμῆματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
 νους ἐτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
 lemnes, Piraeus, coloniae, & *reportata* terra marique tro-
 paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
 oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
 no mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere
 laudationem mihi videar, cum in lege & *formula* laudandi
 sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
 mus. Isocrates autem corollarium *laudum* Helenae inseruit
 Thesea. Ac poëtarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
 metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
 violatam tibi arceffas, maioremque ipso sacco tabellam at-
 que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
 tionem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo
 utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census maior tum Athe-
 nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
 admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὅμηρου μὲν οὖν
 οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρ-
 ειλῆθαμεν, ἀλλ' εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μήδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆ-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατά-
 λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
 μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθῆνῃσι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὗσης
 τοῖς μεираκίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολίσσθαι-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῶ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
 τικῆς ἀρετῆς κατέϊχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγειν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρίφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 siodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum nō-
 minum catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
 καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κάνταῦθα, 13
 ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
 ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἐρωτος
 παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
 Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
 ὀρμαῖς, αὐτόχρομα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανοῦ χρυσεῆς
 τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσάλ-
 θεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
 λους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
 νία σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγυς, καὶ θεῶν
 ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πόρι- 14
 μα, κουρὰ, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
 διαρβῶσαι, μετελθεῖν ὅψ' ἐ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
 μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

I Φρύνης) Πέριον. V. Ἀν πόριν, vel πόριν; Reitz. 14 Μετελθεῖν)
 Ἀσχεῖν. V.

fed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
 nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
 vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
 agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam,
 feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
 ris-procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
 rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
 tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulne-
 rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
 chritudinis puramque formam contendat, sano quodam il-
 larum mentium furore, quae Iovis propinquae, & proximi
 comites Deum Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
 via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
 ticulare linguam, iam profecta aetate, actioni esse ope-
 ram, memoriam acuire, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ
 Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν
 ἐννοαῖς, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς
 δὲ διαβέσειν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς
 μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστα-
 τος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν,
 ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι
 τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυ-
 15 χον, οὐ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς
 τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη πού λέγων, τὰς
 τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερ-
 μαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει
 πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων ἢ καὶ τὸν
 Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροπο-
 σίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuaie diebus laboriosis: e quibus omnibus quis igno-
 rat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate ex-
 stiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum
 moribus atque affectionibus animorum exprimendis pro-
 babilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione
 ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sen-
 tentiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in
 permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut
 dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consoli-
 datamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschilo
 Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in
 vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem
 modo per ebrietatem composuit orationem Demosthe-
 nes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur
 in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades,
 alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέμει δὲ ὁ κρότος τῶν
 Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἑφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ
 λύχνου· καὶ τοῦτ' ἔφη, σοι τὸ χαριόν τοῦ λόγου,
 κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ
 τὴν Ὀμήρου ποιήσιν ὑπῆρχε καὶ μοι λόγος. Ἄλλ' εἰ
 μετείς ἐπὶ ταῖς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρή-
 μασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρό-
 τητα. καὶ ὁ μὲν ἦει συνεύρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων·
 ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἡ πού γε, ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν
 ὥτων, ὥσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοβοινίας τε, καὶ χορη-
 γίας ἐθελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ
 τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδό-
 σεις, ἀρίστην πελτεϊάν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας,
 καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπισόν, γελᾶν ἔπεισί

8 Συνείρων) Συμπλέκων. V.

*scribere. Pythae vero lucernam nocturnam olere videba-
 tur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste
 quidem locus, inquit, cum meo tibi argumento communis
 est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque ora-
 tio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venias,
 & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica
 administranda splendorem... Atque ille sic continuans ora-
 tionem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

*Lyc. Numquid, inquam, perfundere aures meas cogitas,
 ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?*

*Thers. Sic est per Iovem, inquit, Epulas illas publicas,
 & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, &
 moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & eloca-
 tiones virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio
 est; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa
 rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-*

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ διδίδτος μὴ λόγῳ τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιν.

- 17 ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ γὰβῃ, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεβρυλῆσθαι τὰ ἅτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπιπουρίας τινός, ὡς σὺ φῆς, δεόμεθα; πλὴν εἰ μὴ σε τοῦναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχῃς πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἔφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δειν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνῆνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσέβιζόμενος ἀντίον ὀρᾶν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

- 18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

dere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obrutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim absuit, quin abiicerem, quod obrutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avergendis velut a Sole oculis, nothus & *institius* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

καὶ ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
 μᾶς ὁρμώσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ
 ἀνάγκης ἦν ἀπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
 Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράπευο, καὶ μά-
 λα ἂν ἀπαροίης περὶ τὸν λόγον αὐτῶν, οὐκ ἔχων ὅταν
 πρώτου τὴν γνώμην λάβῃς, καθάπερ οἱ λίχνοι πά-
 σχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι,
 καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
 μάτων ἡδονὰς ἐμψέοντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλ-
 θωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
 μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
 περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεπῶς, ὁρμῆς διαπύ-
 ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
 ξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
 οψίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
 ματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum mihi negotium. Etenim
 Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum refera-
 tur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
 ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
 dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
 mum cogitatione arripias; qualem quid gulosis accidit ad Sy-
 racusanas mensas, aut cupidis audiendi videndique homi-
 nibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque vo-
 luptates incidunt; nec enim quo se vertant habent, trans-
 ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
 illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
 illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
 vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
 multorum magnorumque quaestuum contentu, iustitia,
 humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
 tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πολιτευμάτων. ὥς οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα,
πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκείθεν ἀποστόλους, Εὐ-
βοϊαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλ-
λῆσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνῶμην ἀπο-
19 κλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὡς-
περ οὖν ὁ Πινδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ κῶ τραπούμενος,
οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἴσμενόν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,

ἢ τὰν Διονύσου παυλυγαθέα τιμὰν,

ἢ γάμον λευκαλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;

οὕτως δὲ καὶ σύ γε ταῦτ' ὅσας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ
βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμενόν καὶ χρυσάλακα) Ἀρ-
καὶ ταῦτα τῶν Πινδαροῦ τοῦ μι-
λοποιοῦ ὕμνων. V.

14 Οὕτως δὲ καὶ σύ γε) Γραι-
οὕτως οἶδεν. καὶ εὐ ταῦτ' ὅσας
ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones,
leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion,
Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes, quo
mentem deflectas, quem *tot* praeclara *velut* auferant. Quem-
admodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens,
ita fere dubitat,

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadmunne, spartos an genus inclytum,

An caerulea flammea Thebes,

Vimae conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne
an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

θάνατον τάνδρῃς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδέν ἔργον ἐκφυ- 20
 γῆν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς, αὐτοῦ δὴ λαβόμενος, ἢ
 τῆς ῥητορικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατάβου τοῦτον τὸν
 λόγον. ἰκανὴ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν
 γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθαῦς τι κέν-
 τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γε, οὐχ ὁρῶμεν,
 δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν Φαντασίαν οὐδὲν ἔμμογον ἔχουσιν,
 αὐτ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
 κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
 λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιοι. Πρόσχε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
 ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπημένα, καλὰν μίαν
 ἡντιναοῦν ἀποτέμενέσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
 θαυσιλῶς, δῦα καὶ σύγτρεις ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχωρῶσαν
 λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἀπασιν ἡ λαμπρότης.
 εἰ δ' οὐκ ἐν τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero la-
 bore, *inquirit*, oberrationem effugeris: sed quamcumque par-
 tem arripiens, aut eloquentiam per se *speiactam*, in eam
 hanc orationem conferto. Apti tibi *hic* fuerit *eloquentia* Pe-
 riclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae il-
 lum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus
eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcumque animo
 conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod
 temporis illud examen iudiciumque possit sustinere.... Re-
 liqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si ver-
 teris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in re-
 publica facta converso decens fuerit, quodcumque inde de-
 cerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volue-
 ris, duobus, summum tribus delectis, habere satis mate-
 riae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singu-
 lis. Si vero non in univēsum, sed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῶν Φερημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακότης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γὰρ δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ εἰλθεῖν. οὐκ οὖν οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινεῖσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν ἐπιθεδείχθαι μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προστίθενται.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥασιωτήν ὑποτιθεῖς,

mus, praesto quidem Homérica lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poetis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nomini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Haec ita percurrente Thersagora,

Lyc. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poetam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adiuncta carminibus.

Thers. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurrere

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος
ἀνὴς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο.

ΛΥΚ. Προὔργου ταῖνυ, ἔφην, σοὶ γέγονεν εὐδέν, εὖ
ἰσθί. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγνὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν
ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν
ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δῃ;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταραξείεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα
πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχειρήσας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνά-
λνται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπα-
ρίας ἑωλὰ σοὶ τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοὶ τόγχε ἴαμα. χρὴ μέν-

3 Προὔργου) Προέργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον τοῦ
γίπται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

rem, & levia tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua
remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac
vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam
auctum sit.

Thers. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras,
deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam
curas.

Thers. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si
quis primum ad eiusmodi orationem aggrediatur, mederi
conatus es: at illa olim consumpta sunt antiquis annorum
anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae
medicinae.

Thers. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat

τοι καβάπερ ὁδοῦ, θαύραλειπάτην εἶναι τὴν συνηθιστάτην.

- 23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προῦβέμεν, ἢ Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἀρματηλασίαν ἐπιδεικνύοντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελάνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρματοτροχίας ἀπαχτας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμὸν δέ γε, τοῦναντίον σπεύδει, τὰς ἀρματοτροχίας ἀλεείνειν· οὐ μάλα ῥάδιον δ', εἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλά τοι τὸ Παύσωνος, εἶφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Πῶϊον; εἶφην· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tristissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi proposui illi, in qua gloriam appetuisse dicitur Cyrenaeus. Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenaeum enim aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum Academiam egisse curricula, per eandem omnia orbitam, quam nusquam egrederetur, ita ut curricula non nisi unius in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem facile arbitror, novas comminisci vias, declinatis his, quae tritae sunt.

Thers. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis commentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audiui.

Thers. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum volutantem se; at illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πάλιν κλονηρτὸν περὶ τὸν ἵππον· ὡς δ' ἔτι γρά-
φοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ
τοῦτο προστάξαι· τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ
μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν
ἐπιδιδῆναι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον
ἀφθῆναι καλωδούμενον.

ΛΥΚ. Ἦδὺς εἶ, ἔφην, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἷ μὲ
στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
σας στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὰ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ
Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γινόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρα-
σμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως, ἐπεὶ κατηνα-
λώκει πάσας ἰδέας ἀν' θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
χείων, αὐθις αὖ πένια μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα
γενέσθαι.

circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
locaverat, questumque: neque enim hoc se iussisse. Pauso-
nem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus
ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
versum volutari visum esse.

Lyc. Suavis homo es, inquam, Therlagora, si putas,
unam me tot annorum hominum conversionem machina-
ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
mihi denique, quod Proteo, usu veniat.

Thers. Quid illud est, inquit?

Lyc. Ne fiam, inquam, quod ille factus est, cum huma-
nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ
τὴν ἐμὴν ἀκροᾶσιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ, ἔφη, τοῦτα. παρὲξ γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὲς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κινήματος ἄφρατις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμΦροντίσαις. Ὡς αὖν ἐδό-
κει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος,
ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὃδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μετὰ δ' ὥσπερ ἑνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας
τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθόν,
καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν·
ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφη, εἶσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero sa-
natico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis,

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οἰκίᾳς ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερῆσθεις, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἰκασθε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρου πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἅ μοι δοκεῖς οὐκ εἶναι παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπολείφομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σύ δ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' ἐστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους. Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρι- 27 ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμενην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διέτεβην, ὥς οὐδέν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ἀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris.

Lyc. Et nunc, inquam, pro istoc nuntio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: neque vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris accepturus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati paulum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae domum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam, ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illum

τε καὶ ῥημάτων ὑμῶν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκή-
 πιῳ μείων τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων
 αὐτῷ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Ἀλυσοδήμου τοῦ Τροι-
 ζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ
 μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας,
 ἐκλέλειπται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον
 ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν αὐκ' ἐλάττω φέρεi, τῷ τὸν
 28 θεὸν δοκεῖν τιμημέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτα
 (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τόδε
 δράμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντίπατρω μεμηνύσθαι
 παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὃ δ' Ἀρχίας, εἰ τις ἄρα τῶν νεω-
 τέρων ἀγνοεῖ, τὰς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν.
 ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυ-
 ρίας πείσσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπα-
 τρον· ἤκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύ-
 τῆς ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς
 οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio,
 si, cum nemo salutantium fecit cantica, Alisodemi Troezenii &
 Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere,
 Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis com-
 posita sunt, ea hos, qui in medium opportune profertur, non
 minus commendant, quod sic honorem habuisse Dii videntur.
 Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum
 ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo
 refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hac Ar-
 chias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsulibus
 fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasori-
 bus, potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret. ad An-
 tipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies exspe-
 ctans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-

εἰς ὧς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσὼ καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
ἤγαγες;

APX. Ἦγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κορίζω
τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία.
τί γὰρ τῶν ὁσίων, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ
ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς
βίῳ κατέχειν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατελήφατε;

APX. Κατελήφαμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπὲρ ἦν, ἐν Καλαυρία.

*etiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
Sed ipse libellus dicet reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sum, si adduxisti Demosthenem?

*Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum De-
mosthenis afferò.*

*Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
& urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγαρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἄλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις; ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείβουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. ΕὐΦήμει, ὦ Ἀρχία, δοκεῖς μοι μὴ συννενοηκέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non factis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-
re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μην' ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν
Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ραγδαίων ρευμάτων οὐδὲν
διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταρα-
χῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἴτα πτήξαντας
οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν
οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακία τοῦ πλήθους συκο-
φαντήσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
σχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ
κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέ-
σθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & eiusdem felicitatis esse, invenisse De-
mosthenem, & illos conquerere homines male perditos,
Himeræum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, &
illum ex Piræeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles,
humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
nibus *velut* innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
more, resedentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
catus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
lam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi,
reditum *ab exsilio* contigisse accepimus. Verum hic [*Hy-
perides*] pensi nihil habuit, neque puduit ipsum contra

ποτε Φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δῆπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτ' αἱ μέλοι τρόπου πίστεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσας, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτὸς τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὥς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

⁹ Ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων) δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ Ἀλλ' εἰ δὴ τινα θαυμάσας Δημοσθένους. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τῷ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε
 τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγχοντες
 Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πεπιστευκότες, εἴτα Δημοσθένη, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμῖαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τὰνδρὸς ἡπιστάμην. οὗτος μένγε δημηγορίας ἐξαγγελ-
 βείσης Ἀθήνηβέν ποτε, καθαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 inducti, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 secundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτικότητος, καί τι καὶ σκώπτει-
κὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων,
ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν· μό-
νος γέτοί τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ
τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμά-
των. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριη-
ρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἑκα-
στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμ-
ματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λα-
βόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-
34 μιν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δέ, ὦ
Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ἂν ἐν Ἀθήναις
λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν
προείμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν
ψυχὴν. Vel Βοιωτίας accusativi
casus: sunt enim duae. Lege
Sicphanum. Sed illud ἀδύνατον,

non est in Codice D. Marci. G.
II Μηχαναῖς) Κριοὺς ἢ κατα-
πέλτας, arietes, τεύχεμαχικὰ ὄρ-
γανα. G.

lippum inuestus fuerat, & indignante Parmenione, atque
ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo*, in-
quit, *o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes.*
Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum
rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis
triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum,
ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, par-
tim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius ma-
chinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem.
Atque ego, inquit, Parmenio, si quis Atheniensis Athenis di-
cens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim,
non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me ha-
beat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πό-
 λιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἡδιστ' ἂν
 προσapoλέσαιομι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον,
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθεὶς
 οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιούτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπεύθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὅδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγόν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος
 ἔμοι γε, καὶ Φληναῖος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράττειεν
 διουσιάζοντες, ἐν κρεανόμiais καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
 εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civita-
tem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
stitutus lubens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
bis vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem proponam
minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
sermones habuit. Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sol-
licitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dice-
bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
set, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos frau-

τῶντες, βιαζόμενοι, Φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
 ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγῇ-
 μασιν ἀντιπαρατάττεται. λαμβάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
 χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
 καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἀνθρωπός
 ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
 τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀlynθον, οὐ Φω-
 κέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνησου, καὶ τῶν
 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι
 μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐ-
 τοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας
 τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντί-
 σας. μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
 θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν
 νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως
 διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si steteret, non Amphipolim cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus & Pylas, nec Chersonesum, & quorum circa Hellepontum potiti sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exercitum, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abiectam satis longo iam

δραχμὴν καὶ τὸ τριῶβον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πά-
 λαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανά-
 γων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
 κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ
 συντάξεϊ Ἑλληνικᾶς. τοῦτον αὖ λαβεῖν ἐστίν, οὐ φενα-
 κίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
 ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἄν- 32
 τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ
 πάντα ἀποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δη-
 μοσθένης, ἐφ' αὐτῶν Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν,
 Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτέσαστο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν,
 Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν
 Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι,
 Χάρητα μὲν καὶ Διοπίθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τους τινὰς ἀποδείκνυντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 εἰσὼ κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

*tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat:
 hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemu-
 lationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutui-
 que auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc
 celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Ari-
 stidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater,
 magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod
 enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Peri-
 cles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus
 eum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
 cto igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 Hellepontum sunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea faciunt
 Athenienses, cum Chares, & Diopithen, & Proxenum, & horum
 similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi
 in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant &*

- θρωπον ὄπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὁκνῶ, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκει, δύναμιν συλλέγει· ὃ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
- 38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεβίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τὰνδρὸς ἔλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὔγε καὶ τοὺς λόγους ὥσπερ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμωμένους, διατσεῖειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέστησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένη, κε-

narium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum; vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas classes dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat. Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam conciones, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis inde ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud nos desiit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset. Esi enim praeter spem, & vitio ducum, & militum immodestia, & nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perfi-

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἶσω
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἰ τινὰς ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥα-
 στα ἦν κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
 Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γάρ ἐστι κατὰ 40

*ciendis nos adiuvit, vicimus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 tae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestan-
 tissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotiisque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene ser-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali. Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, Frustra, inquit, legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγείραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ
 Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες,
 εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε
 νομίζεις; βούν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλ-
 λον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων,
 καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐ-
 τῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πο-
 λιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς
 τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν
 ἐπαυέτο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων,
 μηδὲνα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως,
 καὶ τῆς περὶ τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
 41 τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ,
 ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος,
 καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώρις καὶ τοῦτον
 ἀναπείθειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

*mismus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet
 erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis infe-
 riores [nos Philippo] talem virum si cepissemus; per Io-
 vem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum
 acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis,
 totoque imperio nostro adhibituri? Natura enim illi me
 etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica
 gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud
 Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam do-
 mum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit prae-
 ter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam
 circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeri-
 tatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, in-
 quit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, &
 Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,*

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
 κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δέ, φοβήσιν οἷσθε,
 πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποβεῖναι ταῖς τῆς
 πατρίδος ἀδύλοις τύχαις· καὶ καταπτομένου τῶν πρα-
 τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
 μον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
 γυμνάσιον Φιλοσοφίας προδόμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
 Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
 γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
 καὶ τῶν αἰεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
 μην, ἀποστὰς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
 σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν·
 καὶ τι καὶ νουθετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθηναίων
 τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον,
 ἐξὸν εὐγνωμονετέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρῆσθαι
 φίλοις.

*qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, pu-
 blice in civitatem impenderit; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
 lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
 iicere incertis patriae fortunis? & in facta illo vestra invehente,
 indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nesci-
 tis, inquit, patriae illum amore tractare rempublicam, sibi au-
 tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
 supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
 audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
 tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
 irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
 percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
 putarem illum admonere, pro quam ingratum Atheniensibus
 vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
 tios magis & firmiores amicos habere.*

ΑΡΧ. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς Φιλῶναιος ἦν.

ΑΝΤ. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 ΑΡΧ. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὦν ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοὶ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν ἀναλωκότες.

ΑΝΤ. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

ΑΡΧ. Πολλὰ καὶ Φιλάνθρωπα προτεινόμεν, ἑλεόντιναι παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὦμην δι' ὀργῆς ἔχειν

5 Πῶς ἀπῆλθεν;) De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses: sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupescēbamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καί με μὴδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μὴδὲν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον αἰονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὃς ἡδὺ 44 γελάσας, καί με δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσαιοι, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4. Παρὼν εἶναι νῦν) Παρέλκει ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον οὐ τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον ποτ' ἂν ἐγὼ ἔκῃν εἶναι πει-
τῇ ἔκῃν εἶναι, ἐκεῖ μὲν γὰρ σθένειν. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime affuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingenium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere. Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclinatam illam mentis altitudinem servavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando iubes, Rex,

γειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ ἂν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκεῖναι, μηδ' ἦν ἑμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
 45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γάρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὰ ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπιδέδωκε, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξεργασμένα, καὶ φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐθελοντὴς ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρησία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικά, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων ἀρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοια, τῶν ἐμὲ

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est: neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipolim, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim notarios constitui, ut dicta tibi servarentur. Tametsi ego, inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Antipatri nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrumpatur, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in Macedonicam me coniiciam. Praeclarum enim esset, Archia, si vitam mihi Piraeus ipse praestaret, & triremis, quam dedi, & moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus, in qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, & Solon, & Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & militaria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & tro-

πολλάκις ἔστε Φανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεη-
 θέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σῶζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρά γε τούτου Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σῶζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεῶ,
 μηδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίνην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευ-
 τέος. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταπτόμην. ἔξην
 γὰρ καὶ ὅψ' ἐτῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθίδας θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπησχυνόμην·
 οὐκ οὖν ἡρώμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ-

*paea, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Grae-
 corum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolera-
 bilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos,
 aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolven-
 dis eranis adiunvi. Si vero servare me non potest insularum im-
 perium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto; & ab
 hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit,
 praeslare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Ar-
 chiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos
 pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere
 Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum
 Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluissem.
 Licebat enim vel fero aliter instituere animum, nisi Erechthei fi-
 lias vereretur & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-*

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ'
ἐμαυτὸν οὐ κατασχευῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
ἐλόμενος, ἐντάδιόν δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγω-
διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθὲν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν
κόρη καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου
βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καὶ τινα
πικρότερον ἔλεγε, προαχθεῖς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν
στερρᾶ κεραυνίντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
χίας ὦν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθὲν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
ab omnis turpitudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia,
quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute
ultra eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amicu-
lo. Verum, inquit, fas enim est Tragoediarum apud te meminif-
se, nonne praeclarum est illud dictum:

At illa dum moritur, tamen

Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos,
qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus
est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhi-
bente, & mollem Musam illa rigida miscente, Moverer, in-
quit, hisce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὲ 48
 τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διανοούμεν· ὅδ' ὡς ἦσθε-
 το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
 Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
 τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
 τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
 Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
 ἢ ξύλινόν ποτε τείχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν ἀπόρθητον
 εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
 μην, ἀδελῆς δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρος· ἐμέλη-
 σε δ' οὐδέν οὐκ Εὐκτῆμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
 Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
 τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
 χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμέ γάρ, οὐδέν παράνομον ὁ νεῆας
 πέισεται· τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἴσομαι. καὶ γὰρ

*sthenes, ignosce mihi, o pater, quem natura non fingit ad igna-
 viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
 At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
 Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moe-
 nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
 autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
 & Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
 respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
 dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
 pers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eu-
 clemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Phi-
 lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
 quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
 huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponte sequar. Atque ego*

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις θεραπεαίνης ἐΦωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεύσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτῶμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔΦθασεν ὑπερβάς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τοὺς. . . . καί μοι μὲν ἐφαίνετο
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτυ. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ᾧ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ᾧ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum*; *Demothenem vero non duces. Per ego illos...* Et videbatur mihi adiecturus, *qui Marathone ceciderunt. At Valet!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique Demothenis possum referre.

Ant. Demothenis & ista, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus certissimum li-

τὸ πιστόν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσους ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζόμενας ὁδοὺς, ὅπαδός τις δαίμων ἐσύμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

¶ Ναίεμεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in coelum, sectator Daemon Liberatoris Iovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α .

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδεδόται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκούντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξοστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

3 Μηκέτι τονθορίζετε) Ἀπὸ τοῦ ὑπ' ὀδόντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

11 Οἷς ἔξοστιν) Τὸ, οἷς ἐφίεται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἥρωτα. οὐ γὰρ ἐξῆν θηλείας δημηγορεῖν. V.

D E O R U M C O M I T I A .

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius miffare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miffere sermones, & aegre ferre, si indigni multi convivio nostro intersunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari classicorum Deorum, quibus ius est? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις
εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ
δεήσει.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεῖνὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς οὐκ 2
ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ',
εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῶν ἰσο-
τίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν
οἶνται εἰργάσασθαι. ἀξιώ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρη-
σίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην·
ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτ-
ταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γι-
γνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δο-
κούντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ'
αἰδοῦς ἐπικαλύπτω τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθῆς
δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, vo-
lo dicere.

Iup. Praeconiū tibi hoc iam permittit: itaque me [*meo
permissu*] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam no-
strūm, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse
factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in
aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifi-
ce, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Iuppi-
ter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia
lege possim, cum sciant omnes, quam liber sim lingua,
quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, retice-
re soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur
aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam
prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam
molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.

3 Πολλοὶ γάρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχῶνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ διαπώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομαίς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοῦνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὥς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρή δὲ παρρησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis *propterea* dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ ταῦνομα. ὁ γάρτοι
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλληνα
μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοῖνικός τις ἐμπόρου, τοῦ Κάδ-
μου, θυγατρίδους, ἐπέπερ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μήτραν, οὔτε τὴν
μέθην, οὔτε τὸ βᾶδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε
ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡοῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινάς, καὶ αἰπόλους ταῖς πολλοὺς,
σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους·
ὢν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κατὰ
αἰγὶ εἰκὼς, καὶ γένειον βαδὺ καθεμμένον, ὀλίγον

7 Οὔτε τὴν μήτραν) Μίτρα ὁ διὸς τις ὄπλις αὐσιδωτὴ, τῶν
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδυσμός· πρὸ τοῦ ἥτρου φυλακὴ τις καὶ
λέγεται δὲ μίτρα καὶ προγαστρί- ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare sane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit
& effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerisque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διαΦέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σιμὸς
την ῥίνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος·
οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεϊς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κε-
ράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
ὑποΦύεται, Φρύγες τινες ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
5 ἅπαντες. ὁράτε οἷους ἡμῖν Θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
τα θαυμάζομεν, εἰ καταΦρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι,
ὁρῶντες οὕτω γελοίους Θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐγὼ γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρω-
μένην οὔσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

I (Ὁ δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιλανὸν
λέγει. V.

II Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ)
Ὁ Ἰκάρης αὗτος Ἀθηναῖος ἐγε-
γόνει γεωργός· τοῦτα φασὶν τὸν
Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον,
ἀφ' οὗ Ἰκαρία ἡ πρώτη ἀμπλος
ἐνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ἐνεγκυῖσα
τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάρης ἔδωκε
ποιμῆσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
κούς, οὗ πιόντες νομίσαντας τοὺς
λοιποὺς, ὅτι τεθνήκοισιν οἱ βαθεῖ τῷ
ὑπὸ διὰ τὴν οἶνοποσίαν κατασχι-
θέντες, ἀποκτεῖναι τὸν Ἰκάρην, νο-
μίσαντας θανάσιμον φάρμακον δε-
δοκίμειν οὐ μόνον τοῖς καθιέουσιν,
ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγοροῦσι καὶ
τῇ μίθῃ βακχίουσι ματίας ἐμποικι-

τικόν· οὗτα μὲν οὖν τὸν Ἰκάρην
ἀποθανεῖν. ἐπὶ δὲ κατίστησαν ἀπὸ
τῆς μίθης, τὸν Διόνυσον χέλειν αὐ-
τοῖς ἐμβαλεῖν τοιόνδε. ἰλθὼν γὰρ
πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὠραίου παι-
δός, ἐξέμνην αὐτοὺς πρὸς ὄρμην μι-
ξείας. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν
διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφα-
νὴς ἐγγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ Ἰκαίου
ὑποσχομένου τὸ καθ' ὄρμην αὐτοῖς
εἶν ἐκτελεῖσαι, ὁρμήκασαν ἄχρι κι-
νήσεως. καὶ δὴ μεμνήκασαν οὕτως
αἰὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατά-
παυστοι τὰν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
ἐξήλασάμενοι τὸν Διὸν, τοιαῦτα
κατὰ χρῆσμον ποιοῦντές τιλινὰ
σχήματα, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀναβή-
ντες ἐπαύσαντο τῆς ματίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus fenex, simis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Saryri
autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
diti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges.
Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste
Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos.
Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
siam alteram suam Ariadnen, cuius etiam corogam fide-

γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ἃ πάντων γελοϊότατον, ὧ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἡριγάνης, καὶ τοῦτον ἀνέγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδεν, ὦ Μῶμε, εἴπης, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὅρῳ γὰρ οἱ Φέρη τῷ λό-
γῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ
τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων· ὁ δ' Ἡ-
ρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμὸς, αὐκ ὀλίγων πάντων ἐπρίατο τὴν
ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν
ἔχων. καίτοι εἰ μηδεν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ
πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χοῆ-
σθαι, πολλὰ ἂν εἶχαν εἰπεῖν.

ram choro inseruit, alteram Icarii rustici filiam: & quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris; Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὐκ ἀμὲν ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκούσθαι ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν. 7 Αἰγυῖουσιν, ὑποβαλιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἀ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἠγοῦμαι, ταῦτα ἔρω. τὴν γὰρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμυγνύμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότ' ἂν ταῦρος ᾦς, ἢ τῶν χρυσόχων τις κατεργάσσηται χρυσοῦν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,

5 Ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖουσιν }
Αἴγιοι καὶ Ἑλίχη καὶ Βούρα καὶ
Ῥύποι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πε-
λοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὴ πρὸ
τοῦ Κριταίου κόλπου καταντικρὺ
τῶν Ἑχινάδων ἦσαν, ὡς πρὸς τὴν

ἰῶ. αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι,
τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλίχη
δὲ καὶ τὰ ἐρείπια ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ
τὸν αἰγιαλόν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πέλις
ὑποβρύχιος ἐστὶ τῇ θαλάσσῃ, ἀσ-
σιν μὲν πάλαι τοῦτο παθοῦσα. V.

Iur. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegienfibus, supposititium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, tu te, Iuppiter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri ficatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro-

ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ
ἐμπέπληκας γὰρ τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ
γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι, καὶ τὰ πρᾶγμα γελοιότατόν
ἐστίν, ὅπότε ἂν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ,
τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεῶς, οἰκέτου ὄντος,
καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ, καὶ πά-
λιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ
Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων
πάντων κακοδαιμονέσταιοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
θνητὰς ἐτράπευ, ἅπαντες μεμίμηταί σε· καὶ οὐχὶ
ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι
θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιβωνῶν,
καὶ τὸν Ἐνδυμῖωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

¹ Ἡ ἐλλέβιον ἡμῖν γένη) Ἐλλέβιον, τὸ ἐγώτιον παρὰ τὸ ἐνέρεσθαι
τοῖς τῶν ἀντὶν λόγοις. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. In-
super vero coelum nobis femideis istis opplevisti; neque
enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subi-
to audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero,
qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propin-
qua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: at consobriini illius Pentheus,
& Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicitissimi.
Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti
talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt
universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum
est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
& Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ἄσπε ταῦτα μὲν ἑάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἵπης· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεираκίον, ὄνειδίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἵτοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτ-
 9 τεύων, Θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἑάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῶν ἐπισκευκλήθησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ· ὥστε οὐδ' ἦν προπῆ τις, ξυνήσι; ταιγαροῦν οἱ Σκύβαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῶν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ Θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥπερ καὶ Ζάμολξις.

Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit omnia reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coelo est, in regio sceptro sedens, & tantum non tuo in capite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis sane, Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis introvocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara, qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi donant, & Deos, quoscumque voluerint, suis suffragiis con-

δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια· σὺ δὲ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δὲ ἰβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοί, πῶς
 ἀνεχέσθε ὀράντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ; πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατα φύσασί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελαῶν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

stunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delirescens irrepfit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, latrator; Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producunt?

Iup. Turpissima fane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὥς εἶδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἐα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλατε γὰρ περὶ ταύτων ἐπίσκοψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

- 12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποκνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγούς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, Θεσπιδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἑκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπελλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμάδεϊ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷαι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν) Ἀλκμαίωνος γὰρ ἢ υἱὸς τοῦ Ἀμφιφράου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἐπεικτονὸς ἐπλανήτο κατὰ πάσης γῆς, μηδενὸς αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρήσαντος δὲ αὐτοῦ Ἀπέλλαντος ζητεῖν γῆν εἰς κατοικῆσθαι, ἥτις οὐκ ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὐρεθῇ, ἤκει πρὸς πατρὶς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. Το-

λερὸς γὰρ οὗτος ἀειρίων, καὶ ταῖς Ἐχινάσι νήσιν εἰς θάλασσαν ἐκδιδόμενος, ὑπαπτεῖσθαι αὐτῷ πρόσχασιν οὗτος ἐν τοιοῦτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδιῖξαι, ἥτις ἰκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρῶτον οὖσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναι φασί, καὶ κατοικῆσαι τὴν Καποινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἑνὸς τῶν υἱῶν Ἀκαρινάντος, Ἀκαρινανίαν τὸν τόπον ὀνομάσαι, V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, &, quod maxime angit me, Amphilochum, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatorem hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριάς ἰαῖται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὸς θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσίλαῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέ-
 δωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιῶντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
 περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλη-
 τος ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀν-
 πρόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
 κῶν ἀνθρώπων τῶν Φιλοσέφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικειν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρία ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae, & Theagenis in Thaso; & Hecitori sacrificant in Ilio, & Protefilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot numero facti fumus, magis periuria invaluere & sacrilegia, & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spuriis & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnancia sibi & cassa rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώ-
σθη. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ
ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ
ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ
μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοῶντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν.
πολλὰ ἐτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ
γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίτ-
τοντας ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά
τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη συγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡτιάσω
καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλείον
ἂν γίγηται.

funt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt
destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne
unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quo-
que audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus,
novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exau-
dias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, desinam ora-
tionem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & ex-
sibilare illa, eos praefertim, quos tetigit mea in dicendo
libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam
de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: &
oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum ex-
crescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπιστάται Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανόν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὅχλου παραχώδους, πολυγλώσσω τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ πύθαιας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

QUOD felix faustumque sit! Comitii legitime habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comitii Iuppiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudo sit convivium, diversarum linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque ambrosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

15 Θεοὺς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πατρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθω
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγεῖναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς, ἐλεῖσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους Θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέξουσιν ὁμόσαντας τὸν νό-
 μιμον ὅρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυ-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιούσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
 Θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἣν δὲ
 τις ἀλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμό-
 νων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνειν τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν Τάρτα-

accubitus praeter patrium morem arrogant, & in terra
 quoque honore praeferrī illis velint: *Earum rerum causa*
placent senatui & populo, haberi comitia in Olympo cir-
ca brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum
numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Sa-
turno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Qua-
sitores autem illos sedere iuratos prius legitimum iusiuran-
dam, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes,
qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro ve-
nire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis.
Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores
vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad
sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si
quis vero reprobatorum, & semel eiektorum a Quaesi-
toribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitetur

ρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναίαν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησµωδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα µόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάµενον, µάντιν, ἢ κιθαρῳδὸν,
ἢ ἱατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, µὴ ἀνα- 17
πλάττειν καὶνὰ ὀνόµατα, µηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὅπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιαῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων 18
µὲν καθαρεθῆναι τὰ ἀγάλµατα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἑρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστήσαι ἀντὶ
βωµοῦ. ἣν δὲ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγµατος, καὶ µὴ
ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώµονας ἐλθεῖν, ἐρήµην αὐτοῦ
καταδικαιησάντων. Τοῦτο µὲν ἡµῖν τὸ ψήφισµα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶµε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
τενάτω τὴν χεῖρα· µᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro *placeat*, suum quemque Deorum opus
facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne nova fin-
gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
rant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altari-
bus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi *placeat*
aut Iovis *signum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut cetero-
rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
& ad Quaesitores adire recuset, eum deserta lite damnan-
to *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum est.

Iur. Aequissimum, o Mome; & cui ita videtur, manum
protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,
Lucian, Vol. IX. N

γὰρ οἷδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτανήσοντες. ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἄπιτε· ὁπότεν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζον-
 τες ἕκαστος ἐναργῇ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς
 ἀποδείξεις, πατὸς ὄνομα, καὶ μητὸς, καὶ ὅθεν καὶ
 ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. ὥς
 ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώ-
 μοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄν-
 θρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum ve-
 ro praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quif-
 que argumenta afferentes, patris nomen, & matris, &
 unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & cu-
 riales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt
 Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, &
 homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Τ Ν Ι Κ Ο Σ

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὗτος, πύγωνα, μὲν ἔχεις καὶ ἰ
 κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερχῇ, καὶ
 ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
 θρηϊώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
 θέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περιωστεῖς
 ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
 ὡς ἄσπην πάμπολλον τοῦτ' ἐν τριβώνιον φέρειν οὐ μέντοι
 καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΤΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιοῦτον δὲ ὅποιον ἂν περι-
 σθεῖν ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλα-

Ι ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
 fuit in C. G. Πῶς δ' αὖ Κυνικὸν
 εἶπαι φιλόσοφον. (Deinde) Κιν-
 δούμην οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του
 νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανῷ. G.
 9. Τριβώνιον) Τὸ τριβώνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεφθαρμένον
 ἱμάτιον. τριβῶν δὲ τριβάνος τὸ τῶν
 φιλοσόφων ἔνδυμα εὐτελές. Erat
 autem usque ad pedes, καὶ χει-
 ρίδας ἔχον πλατείας καὶ κεκολλη-
 μένας. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **H**EUS tu, quid tandem barbam alis & comam,
 tunicam vero non habes, & nuda cutē incedis, & sine
 soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
 tus, & contrariis semper rebus tutum corpus, non ut ce-
 teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
 ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum
 tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & fa-
 cillime paretur, & possessori quam minimum facessat mo-

2 χίστα παρέχον· τριούτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετὴν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὄρων ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιᾶ, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνθεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μετασιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἶδωμεν, ἐπεὶ προσλήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

lestiae, tale, inquam, mihi satis est. Tu vero, per Deos; mihi dic, sumtuosae vitae vitium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerisque, victu & cultu utentem, illos vero sumtuoso magis, me accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus, videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit satis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

ΚΤΝ. Ἄρ' οὖν ἰκανὸν μὲν ἑκάστῳ, ὅπερ ἂν ἐξικνῇ-
ται πρὸς τὴν ἐκείνου χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἐστὼ τοῦτο.

ΚΤΝ. Ἐνδεὲς δὲ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ᾖ τῆς χρεῖας,
καὶ μὴ ἐξικνῇται πρὸς τὸ δεόν;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΤΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ
αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρεῖαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΚΤΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἑκάστον, ὧν
θεόμεθα, οἷον οἰκίαν, ἃρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΤΝ. Τί δὲ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ
τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur fatis unicuique illud esse dicis,
quod aequè late, atque usus & necessitas illius, pateat; an
aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non
aequè late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum re-
rum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque
illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, non-
ne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam
haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΤΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίος ἐδεήθημεν εἵνεκα, ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΤΝ. Πότερ' οὖν, τῷ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΤΝ. Ἀλλ' οὕτως ἂν μάβοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΤΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτα μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΤΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἰσως.

ΚΤΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsum vero illud, ut testi effemus, per Deos, cuius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes peius habere tibi videntur aliorum pedibus calcatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam ceterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor deterius, quam plerique, conditione esse.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦ μὲν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος
ἰσχύς. ἄρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδ' οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης
ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶ-
χον, κακῶς ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῖα πανταχοῦ κακὸν,
καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦ μὲν,
ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνον-
ται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων;

Lyc. Non videris.

*Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus
deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim
corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?*

Lyc. Non apparet.

*Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male ha-
berent. Defectus enim & indigentia semper malum, & fa-
cit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed ne-
que deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.*

Lyc. Nempe manifestum est.

*Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur
enim a malis alimoniis corpora.*

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτία μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄθλιον;
 ΛΥΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ
 τῶν Θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς
 ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γαθὰ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάν-
 τα ἄσθονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος
 εἶ, καὶ οὐδένος μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θη-
 ρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ
 ὅπερ ὅν εύρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείτ-
 τω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλή-
 ρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς Φρονήσεις, ὁ
 Θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας
 ἔμμελλα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυοίους, τοῦτο δὲ τὴν
 ἄλλην παρασκευὴν θυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον,
 καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis
 contemnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni
 facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa
 bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus bea-
 tam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad vo-
 luptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, ex-
 pers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam be-
 stiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes me-
 lius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium
 gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his re-
 bus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves
 illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites; reli-
 quumque apparatus admirabiliter varium produxerit, &
 oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπά, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδύ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίαν καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμοτηρίοις· παλὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. *μανία* τε ἦδη τοῦτό γε *σαφής*.

ΚΥΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, ὅτι εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ Φιλανθρώπως, ἐτι τε Φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐρρωμένους, καίπειτα παραβέντος πολλὰ καὶ παντοδαπά, πάντα ἀρκάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενεῦσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, & cubile habeamus molle; & habeamus domus pulchras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis priveretur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abiudicet, ac professus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte *ιστοκ*. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixo, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robustos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remota, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρά γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σῶφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπεζῆς, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν ἑγγύστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν αὐτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίει κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέπει, τοῦτο οὐχ ἡγῆ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγωγε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνω

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis illis perdendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus, multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas saniores, & meliorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est;

ἔοικε, παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
 νοσοῦσι καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ
 ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μά-
 λιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἐρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα εἰκάτε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἀξιούντες, καὶ τοῖς ἀπανταχῷ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῶν μόνον, αὐτὴν γῆν, εὐθάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρεούμενοι τὰς ἡδονάς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ
 δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
 των ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 κα παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
 λῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes utamur
 omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vitibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ae-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὧνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβαλεῦνται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα Φίλοις Φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐρι-
 9 Φύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλλειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἄργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδία

feriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis, optabile illud aurum, & argentum, domus sumptuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed saepe

παρεχομένων· ἀλλ' ὅψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντί-
νης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελεῶν στρωμάτων, τοὺς εὐ-
δαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ
παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφου-
σι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ
τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 10
ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσιν τε καὶ πάσχου-
σιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν
ἐπιθυμίαν, εἰ μή τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην
ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν,
ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκά-
στω χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ'
ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξη.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆ-
σθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλίνας
τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατὰκεισθε τρυ-

pe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis;
beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi
circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed
corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero
dicam, quot negotia Veneris causa homines & facessant
aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in il-
lam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus vi-
detur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes una-
quaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plau-
stri loco uti tanquam plaustro velit lectulo.

Λyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iube-
tisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi

Φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
 πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες.
 καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρί-
 111 ζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέαςι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
 ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἳοί γέ εἰ-
 σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
 φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθιέ-
 σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν' ἐπεὶ καὶ τῷ
 κρατῆρι δύναται ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χρησά-
 σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς
 ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναται
 ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. οὐ θέ μοι, διότι μὴ βούλομαι
 ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς. ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμος
 ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἑμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero supra iacetis delicati, & inde velut asinos habenis re-
 gitis homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
 haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
 illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tinctu-
 ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
 ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
 vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest enim inficere, non edi modo
 caro purpuræ.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere
 possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
 est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
 rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
 partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
 vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
 quae ante me posita sunt, &, quae minimo parari pos-

λεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 αὐκ ἐφίεμενος. Καίπειτα θηρίου βίον, βραχέων δεόμε- 12
 νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν
 οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν
 λόγον, οὐδενὸς γὰρ δεόνται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι
 ἐκάτερόν ἐστιν, ἐνόησον· ὅτι δεόνται πλειόνων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 νοσούντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δεόνται.
 Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἀρι- 13
 στον, θεῶν δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ
 κακοδαίμονιαν περινοστέειν γυμνὸν, ἄνδρα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηθενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὅς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

sunt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deside-
 rans. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam sanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaue earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

- κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν,
 ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυ-
 τοῦ, μέχρι περ' ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς
 στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιμέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Πρωσειδᾶνος, ὥς
 14 Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν κατ' αὐτόν; Ἄλλ' ὅμως καίκεϊ-
 νος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βασιλεῖν, καὶ
 πῶγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιῶις ἤρεσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυρῶμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναῖξι πρόπειν ἡγούμετο.
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἀνδρες ἤβελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aetatis vel similem se vel meliorem incidit, donec ab hominibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calceis indiguiffe, & propterea sic oberrasse? Non est, quod illud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theseus discipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius vero Neptuni, ut aiunt, vir suae aetatis omnium fortissimus? Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere nudus, & barbam & comam alere ipsi placuit: & non ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ
 ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ Θεὸς ἀγλαΐας
 καὶ κόσμου χάριν προσέθηκέ τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς
 ἀνδράσι τὸν πώγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ
 τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς
 δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν
 ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνον-
 τες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ
 τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἧ πέφυκεν, ἔχειν ἑώντες. Εὖχο- 15
 μαι δὲ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἵππεύων οὐδέν δια-
 φέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι
 στραμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι
 πολυτελοῦς μάλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἀπα-
 σαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν,
 τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάστην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ
 καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut
 equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus*
pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita
 vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos ae-
 mulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non
 equidem invidео admirabili felicitate, qua fruuntur circa
 mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquam-
 que partem corporis, neque occultorum quodquam mem-
 brorum ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes
 mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt;
 me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo
 magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero
 mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum
 autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facil-
 lime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento
 opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quis-

Φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πό-
 λεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πη-
 γὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα,
 πολὺ δῆπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ
 θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὅποτε καὶ τῇ προαίρεσει τοσοῦτον διαφέρομεν. Θαυμάζω
 δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν,
 καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νῆ Δία, σχῆμα, καὶ στο-
 λὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν
 οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν
 τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἴ
 μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι ἀν-
 μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum
 cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidiae,
 & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupi-
 dinem. At a nobis illa absit, & plus aequo habere nunquam
 ego concupiscam, minus contra me habere possim tole-
 rare! Habes rationem nostram, multum sane diversam a
 vulgi voluntaribus: nec mirum, si habitu ab illis differi-
 mus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror,
 quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes &
 habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Trag-
 oedi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes,
 sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vul-
 gus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus &
 suus habitus bonis, convenit, quis magis deceat, quam il-
 le, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα,
 ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
 μὲρ εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
 ποδητῆν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ
 διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιά τῶν ἱματίων,
 οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
 τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
 τριχῶν, οὐκ ὁδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
 ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί
 ἂν δῶή τις ἄνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὁδμὴν ἔχον-
 τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
 ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρέ-
 φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
 ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, Φέρεσθε δὲ ὥσ-
 περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
 νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες Φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. καί-
 γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος

quemque habere hi maxime detestantur? Iam vero is est
 meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
 detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
 Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
 mo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, ne-
 que tunicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
 ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
 quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
 xime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi,
 olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis,
 voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
 mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
 dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
 partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
 que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

- Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν Θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι Θέρος, Θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῶν δὲ ὁ τρόπος.
- 18 Καίπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ιδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῶ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμία. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ Φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πᾶσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὅ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de forte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine omnia & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον
 ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὃδ' οὐκ ἔτι
 καταβῆναι, τοῦ ἵππου θύοντος ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαν-
 τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὃ δὲ εἶπεν, ὅπου
 ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις
 ἐρωτᾷ παῖ φέρεσθε; τἀληθὲς ἐβέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε
 ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ
 μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ·
 ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ
 ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνε-
 ται. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵπ-
 πων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάν-
 των, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάρα-
 βρα, καὶ κρημνούς. ἵστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι
 πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nem-
 pe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere
 ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam
 forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic;*
equum monstrabat, visum fuerit. Sic vos interroganti, *Quor-*
sum feramini? si quidem verum respondere velitis, dicaris
 simpliciter quidem, *Quorsumcunque lubebit cupiditatibus:* per
 partes autem, *Quocunque lubuerit voluptati;* interdum, *Quo*
gloriae studio; interdum, *Quo lucri cupiditati.* Interdum ve-
 ro iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam
 ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, ve-
 rum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus qui-
 dem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & prae-
 cipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, ne-
 quaquam scitis. At istaec derrita, quam ridetis, penula,

λαῖτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμόν, τηλικαύτη
 ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ
 πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι.
 τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδευτῶν, οὐδεὶς
 ἂν ἐβέλοι μοι προσίεναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ
 καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψό-
 τατοι, καὶ ἐπικεικίστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗ-
 τοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ
 χαίρω συνάν. θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ
 θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορ-
 φύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελαῶ.
 20 Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὡς οὐκ ἀνδράσι
 μόνον ἀγαθεῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα
 καταγελαῶς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν,
 πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ
 μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quie-
 te vivendi copiam mihi praestet, & faciendi, quod volo,
 & cum his versandi, quibuscum volo. Inscitorum enim
 hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me
 ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longin-
 quo devitant: accedunt commodissimi homines, & aequis-
 simi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum
 his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum,
 qui homines vocantur, non cōlo equidem. Aureas coro-
 nas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo.
 Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo
 bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde deri-
 deas, simulacra Deorum adspice, utris similia videan-
 tur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

ναυς ἐπισκόπει περιῶν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ καμῶσι,
καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι
πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας
οἶψι τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶς
περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς Φαύλου, ὁπότε
καὶ θεοὶς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati
sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingan-
tur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerosque,
uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
quam contemptibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos
decere appareat?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ

Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

ΛΥΚ. **Α**ΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινός, οὗτος καὶ φυλάσσεται μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάσσεται, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

⁴ Ἄραγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἶδναι τὰ σόλοιχα. ὁ οὖν Λευκιανὸς βουλόμενος — εἰσάγει σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφι-

σθὲν αὐτὸν ἀτόμασσι. ἱπικηδὲς οὖν ὁ Λευκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγχειν τὸν σολοικίζοντα. V.

PSEUDOSOPHISTA

SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse sribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
λικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο
δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ
σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐγώ γε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ
οὐκ ἐπέγνωνς.

ΣΟΛ. Παίξεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαβόν σε
ὡς οὐκ ἐπιστάμενον. αὖθις δὲ σκόπει, οὐ γὰρ σέ Φη-
μι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
οἶσθαι.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι
μύλλαντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα
λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

14 Ἄ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐ)
Ἐχρῶν εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a sribligine hoc
aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Aga ergo, me deprehendito sribligine utentem.
Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
peregī.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloe-
cismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
sus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικίσταί μοι, σύ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολαικίζω, σὺ δ' οὐκ ἔπη τούτῳ δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἑνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζω δοκῶ.

6 Ὅφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαριμφάτω, ἢ ὑποτακτικῶ, ἀλλ' ἐπιστατος ὀριστικῶ, ἢ ἀπαριμφάτω ἢ ὑποτακτικῶ, ὡσαύτως καὶ παρρηχημένῳ. ὅθεν οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν

δυνήσῃ. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὰ νῦν πρόσκειται, δ' οὐδέποτε οὐδέ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἐνὶ σεσολοικίσταί. διδ καὶ λέγει ὅτι τρεῖς σεσολοικίσταί. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces iunxi, tu vera non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & soloecismus facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΑΤΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΑΤΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνωνς. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν; ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.

ΑΤΚ. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΑΤΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπραῖσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΑΤΚ. Ὅρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἔπεσθαι. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσεις.

5 Μέγα οὖν ἄθλον) Ἐπὶ τοῦ προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V. προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο.
12 Καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν) κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπὶ πρόϊθί φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & sribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confeceras, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3

ΣΟΛ. Ἄλλ' ἐγὼ βρύλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἰπας ὡς ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥῆθεν, μικρὸν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐτίς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας.

γ Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοικον γυνικῇ χρῆσθαι ἀπὸ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἢ

γυνικῇ, ἢ δ' αἰτιατικῇ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χάρις τοῦ νῦ. Υ.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere solioeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minus tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimisi currere leporem celeriter. Numquid praeteristi? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [corruptum]

ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τιναί.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Καὶ μὲν τοίνυν εἴη τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζοντάς με, οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδιά σολοικισμὸν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότει.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἐαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθῆναι ἀπέφυγε

1 Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπειδὴ φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τινα σολοικισα. τούτου χάριν οὐκ ἔγραψεν τὸν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων) Ἡ τίτθθ θηλάζει, ὃ δὲ ἀντιστρέφας ἔφη, τὰ παῖδιά θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδιά) Αὐξάνομενα γὰρ ἴδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὁφείλει γὰρ καὶ τὸν δυνατικὸν προσθεῖναι ἐντύπισμον τὸν ἄν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γινώσκων οὐδὲ

γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῶ σολοικισται, καὶ τῇ ἑλλείψει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνατικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero Vossiano sic: [ἄν] ἰστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὐρηται ἔξω ἄν, καὶ ἔρω ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἐν τε τῷ ἐνιστάτῃ καὶ παραχαιμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσωμεν, μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεια τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικός. V.

mus ex], ut neque in hoc ipso [verbo corruptis] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactant]. Aut si ne nunc quidem me sribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri folocismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σο-
λοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω
5 Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μοῖσου, ὃ συνεγενομένη ἐν Αἰγύ-
πτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε
τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνί-
κα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
τῆμερον ὥς ἐξιών; ἐτέρου δὲ Φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ
πατρῶα, πῶς Φῆς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου;
ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστὶ μοι·
ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλου δὲ εἰ-
πόντος, ὃ θεῖνά ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέ-
γεις; ἐτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγει) Πίσους παῖδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἡμερον, ἐπειδὴ γὰρ. τί οὖν φησι ἐρωτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῶα) Πατρικὰ ὅταν εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν, ζῆντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τέθνηκός. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοίους γὰρ ἴδαι εἰπεῖν, ὁμόγλωσσος, ὁμίνομος. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φασί, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατρίφ ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: "Ὡς περ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελιώτης δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὕτω πατριός, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μεθύσος γὰρ, ἀλλ' οὐ μεθύσκες. V.

Si ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita tibi consulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, *Qua hora* [quando] exiret? Quis enim, inquit, responderet tibi de hodierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, *Luculentum habeo patrimonium*; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mortuus est? Alio rursus dicente, *Concivis meus est*; Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, *iste est ebriosae* [ebriosus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio ἐκλελοχότας dicente, *Duplicas*, inquit, ἐξελοχότας. Di-

ἔξιλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ,
διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐ-
τῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσσειν ὁ μείραξ
δὺμός Φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς
δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ,
ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῆς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰ-
πόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυφαιότατος, χάριέν γε, ἔφη,
τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἑξορμῶ δὲ τινος
εἰπόντος, καὶ τίς ἐστίν, εἶπεν, ὃν ἑξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς
δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς
πιθακῆς. λέγοντος δὲ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λό-
χον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἐνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆ-
μα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον·
Λῆμα διὰ ἐνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μείραξ) Τὸ μείραξ οὐ φα-
σιν ἐπὶ ἀνδρὶ λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ
γυναικὶς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὶ
μειράκιον λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν
οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαιότατος) Κορυφὴ ἡ κε-
φαλὴ. τὸ οὗν κορυφαῖον οὐ δίχεται
ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαιότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρα-
κινῶ ἕτερον καὶ ὀρμηθῆναι ποιῶ· ὀρ-
μῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρα-
τοπίδου γὰρ τοῦτο διαβάσας. V.

cente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum
μμ (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit,
accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentu-
lus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum,
qui dixerat, Tetreο [timeo] virum & fugio; Tu, inquit,
etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente,
Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere ali-
quid alius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem,
inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex
superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Con-
iunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon.
Alio dicente, Circumfleti [subterfugi] illum, ut delitescerem;

περίεστην αὐτὸν ὥστε λαβεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς
ὧν, περίεστης τὸν ἕνα· ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
ὁ αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰάβει δὲ καὶ πρὸς
τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
γούν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
ἑρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἑτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου
τὶ τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ
μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι
δεῖν ἔργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

i Περίεστην αὐτὸν) Ὑπναγόμε-
νον γὰρ ἴδει εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον
αὐτόν. τὸ γὰρ περιστῆναι ἐπὶ τοῦ
κύκλου λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in Vossiano maiore
ita habet: Περίεστη) Τὸ περίεστη
δηλοῖ τὸ περίε αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς
ὧν περίε αὐτοῦ ἴσθης;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικά-
ζετο γὰρ ἴδει εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβή-
ται, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ
συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦσθαι
ἢ δοκίμῃ χρῆσις τῶν Ἑλλήνων ὀ-
δεν. V.

In Voss. maiore sic: Σύγκρισιν
καὶ διακρίσιν φασιν οἱ φιλόσοφοι
τὴν ἑνώσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φα-
σιν ἐν τῇ συνθησίᾳ τὴν ἀντίταξιν.
οὖν συνεδικάζετο ἴδει εἰπεῖν, ἢ

ἡμφισβῆται.

3 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ
εὐθεία καὶ αἰτιατική. ἀλλ' οὕτω
καὶ δοτική. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν
ἀπατεῖ. καλῶς οὖν παίζειν αὐτὸν
εἰρηκεῖν ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἑρεῖς ὡς
ἀμαρτάνομεν, ἴδει γὰρ εἰπεῖν καὶ
νῶϊν ἀμαρτάνομεν ἑρεῖς, ταυτίσθαι
ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ
φαμὲν γυναικί, οὐχὶ ἀνδρὶ. V.

9 Καρῆναι) Τὸ κείρασθαι ἐπὶ
τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ
ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβριος. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν
φιλικῶς διαλεγομένων ἐρισχελεῖν λέ-
γεται, ἢ ἀμφισβῆται, ἢ φιλονει-
κεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομα-
χεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, si unus ipse unum circumstetisti. Alio dicente, Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separabatur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more solloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [nobis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos peccare. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus illi Hercules? Quodam dicente, Se tondendum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, & dignum ignominia? Et, decer-

δὲ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασιανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασιανίζοντος; προκόπτει δὲ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ τινος εἰ μελετήσῃ ὁ δέῃνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δέῃνα; Ἀττικίζοντος δὲ 7 τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρῶμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλὼν; ἀφιστᾶν δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασιανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ πολεμικῶν διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. V.

6 Εἰ μελετήσῃ) Οὐ γὰρ ἀξιούσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἐπιδιδόναι ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γὰρ φασί

μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξειται γὰρ ἐχρὴν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρῳ. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τιμωρίζεσθαι. V.

tare quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proscit in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis [*declamabit*] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sis, dicis iste? Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Mox morieris [*morietur*]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineq in illum, pro parco illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστᾶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (*pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem*); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis lar-

διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τις εἰπόντος, ψευδ-
 ᾠτικόν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλόν,
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε χρωμένου τινός, ἕτερα ἀνθ'
 ἐτέρων, ἔφη, σημαίνει. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνίημι λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιπαεῖσθαι. βράδιον
 δέ τις εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βα-
 ρεῖν δέ τις εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 νενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἵληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερόν δέ τις εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λί-
 γουσιν Ἀθηναῖσι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δό-
 κημον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι Ἀπτικοὶ ἐπὶ τοῦ κα-
 λῶναι ἢ ἀντίχεσθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ πρῆταίς. βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα
 Ἀπτικοὶ εἵληχα φασί, καὶ τὸ λί-
 λειφα, εἵληφα. V.

giris [gratis & frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι,
 ui] dicente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Di-
 centi ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex superiori an-
 no, Plato enim in tunc ait †. Ei, qui ecce pro vide ute-
 batur, Ἀῖα, inquit, pro aliis significas. Dicente quodam
 accipio pro intelligo, Mirari se dicebat, quomodo † qui vin-
 dicet sibi dicendi partes, dicat, se vindicare †. Βράδιον dicente
 aliquo; Nonne est, inquit, simile [aeque vitiosum] alteri, τά-
 χιον; Βαρεῖν [gravare] cum dixisset aliquis; Non est, in-
 quit, βαρύνειν qua putasti [ita insolitum, ac putasti.] Cum
 λέλογχα aliquis, quod est εἵληχα [sortitus sum], dixisset,
 † Parum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi
 ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [volare] dicerent; Verbum hoc esse
 a πτήσις [volatus] plane scimus. Columbum [pro columba]

ὡς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν; ἔφη. Φακὸν δὲ
 τινος εἰπόντος ἐδιδρακέναι· καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακὸν τις
 Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ 8
 δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
 μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον.
 οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
 κούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος·
 ὁμῶς εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς Φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
 σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τῶινυν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

i Φακὸν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνδὲς
 εἶρηται καὶ ὤμου, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐφῆ-
 τοῦ φακὸς λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
 μέλλειν τιμῆσαντα. ἐπὶ οὖν τὸ δυνή-
 σεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται
 αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιέντος σολοικί-
 σαινα. V.

ii Τὸ ἀνέωγε) Βούλονται μὴ
 λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέ-
 σεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆ-
 νται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
 ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι·
 ἀνεώγγο λέγειν ἢ θύρα σου πάντῃ
 παρ. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiam huic anatem*
vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [pro
lente] *se edisse*; *Quomodo tandem, Lentiginem quis edat?* in-
 quit. Atque ista Socratea funto. Radeamus iam, si vide-
 tur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem ci-
 tabo optimos, ut sint universi: tu autem *qui sint* agnoscito,
 indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* pos-
 sis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic
 tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prop-
 tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μὴδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ρηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ἄμην ἱππεῖς εἰς πεδῖον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ Φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς δῆλθόμεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν Φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

- 9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλὴν γε ὁ Ἀπόλ-

6 Ἱππεῖς εἰς πεδῖον καλεῖν) Καὶ εἰς πεδῖον φάμεν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ αὐτοῦ παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ ἱππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequer.

Lyc. Non ergo illud *aperuit se* affecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipfos* agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipfos*, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ
οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει σε περιούϊν;

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἰς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἷσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον
αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοῦμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις
μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

¹ Μαντεύεται γοῦν) Χρᾶ μὲν ὁ
Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσ-
τάς. V.

⁴ Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Οὐ γὰρ καθ'
εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δέ τι λέγειν,
V.

³ Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ
γυναικὶς τὸ μνηστεύεσθαι ἐπὶ δὲ
ἀνδρῶν τῷ μᾶσθαι. μᾶται μὲν
γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ
γυνή. V.

*Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu
vero neque illud deliberatum intellexisti.*

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [*ad unum*] fugit te oberrans *soloe-*
cismus?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. Soloecismum committat necesse est, qui *sibi concili-*
et nuptias.

Sol. Quid ergo *ad meam rem*, si quis *nubens* soloe-
cismum faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δὲ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολεί-
ποι τὴν γυναῖκα, ἃρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέπαιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδι-
κούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐ-
τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σο-
λοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδασκτέον, ὅπως τοῦτα μὴ
πείσεται. καὶ εἴ τις γέ νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ
ἐξιῶν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδέν, ἐκείνων δὲ ἐπεισελθεῖν βούλε-
σθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦν-
τα, οὐδέν ἄλλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

1 Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Ἀπο-
λείπει γὰρ γυνὰ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ.
ἄνδρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλ-
λει. V.

10 Νῦν ψοφοῖν τὴν θύραν) Κό-
πτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις
ἰσθὰς, ψοφεῖ δὲ ὁ ἄνθρωπος. V.

quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se
discedere ab uxore, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, si is iniuria affectus vi-
deatur?

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num
hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico
stribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat.
Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens
pulsset, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel pulsantem vel crepitum excitantem
ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo
hominem?

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι· σοὶ διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς· ἀλλ' εἰπέ τι τοιοῦτον, ὥστε καὶ με λαβεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθης;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμε λαβεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερόν τι ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα.

2 Νῦν δὲ) Πλατωνικόν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὅσπερ οὖν τὸ ἀρτί διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐνεστώτος, μέλλοντος ἀντιπρόθετον σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γενεσόμενον ἀντιάρτητον, ἵνα μὴ

σολοικίζοι ὁ χρώμενος οὕτως. V.

13 Ἄττα) Τὸ ἄττα δασινοῦμενον δηλοῖ τὸ ἄτινα, φιλούμενον δὲ τὸ τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερον φιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus fiam, dum tecum disputo? Videtur autem male iunctum illud modo fiam, quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, &, in quo quidque peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia quaedam [ἄττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μη δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται
 ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἑτέρα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως
 ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρεως, ἦν με φῆς ὑβρί-
 σαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν,
 ἥτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς
 σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὑβρις. καὶ γὰρ
 ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις
 παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ
 περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοί· ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγ-
 μα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ
 Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

*ἄττα non denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte
 dictum apparet post nomen ἑτέρα compositum.] Sic enim
 minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videa-
 mus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed
 in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer.*

Sol. Ego non habeo dicere.

*Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum
 aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mukare. Sed
 in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid
 exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contu-
 meliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium
 tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus
 ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis
 esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in
 Symposio.*

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ τεῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἶσθαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν δοῖται.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη ταῦτόν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστί. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει, καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi stribliginem orationis obiiici?

Sol. Certe nunc [a te monitus] sciam.

Lyc. Sed ipsum *immutare*?

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem sit *permutare* & *immutare*, cum hoc sit [positio] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [falsi pro vero]?

Sol. Iam assequor: *permutare* est improprium dicere pro proprio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non iniucundam: *Studiose appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: *studere alicui*, utilitatem eius, cui studeamus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦνται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστω.

ΣΟΛ. Ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

II ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθέζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἄρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθῃτι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν Φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρειν;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἦσο ξεῖν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆομεν ἔδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὰ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστὶ τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθεζομαι ἄρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴ-

tem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum considerare & sedere, itemque assidere & sedere, numquid nosti, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audivi, confessor esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego assidere & sedere differre aio.

Sol. Et quid tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur Assidere! alterum autem ad sedentem. V. g. Quin, peregrine, sedes, sedem invenimus & ipsi: sedes, pro manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a sedeo numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus

περὶ τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίξειν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὰ καθ' ἑξῆς θά.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελέλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12 οὔτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νερόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἕτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν ἡσὸν ὅλη βασιλεῖ τῇ μεγάλῃ κατεδού- λωσεν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ τῷ Λουκίανῳ. V.

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis solis, federe.

Sol. Haec etiam satis enarraſti: & dic fane ultra: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non noſti, quid sit vir ſcriptor?

Sol. Omnino novi nunc quidem, poſtquam te iſta dicentem audiui.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putaſti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum ſignificat alterius poteſtati ſubilce- re; καταδουλοῦν vero ſibi,

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδώς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Supersunt alia quoque multa tibi discenda: nisi tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc autem solvamus collocutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοιώ- 1
σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεό-
φρονι εἰκῶς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρος τέ σευ εἶλε
παρειάς. μή πού τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἐκάτην ἐξ
αἶδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
τὸν ἡκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
ἐμοῦ ἐπιβωμμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιά-

¹ ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου τοῦ, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ
εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V. ⁵ Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βά-
θους σκέπτη. V. ⁷ Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. **Q**UID hoc rei est, Critia? totum te mutasti. Su-
perciliis deorsum contractis profundas volvis sub pectore
curas, fursumque & deorsum vagatus animos sub vulpe la-
tentes, ut est in poeta, videris circumferre, oraque pallor
occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti?
Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mun-
dum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum peritu-
rum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
dis multum tibi inclamantem, & prope iam te consisten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕβλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποσράπτω, μή που ἔτι ἀκούσαιο ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

- 2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυματίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογίας φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθατούμαι, Ξηραθίσσεμαι. V.

tem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audiivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracionten illum dico, narrari quam sciissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius mearae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕβλους, μή τι κακὸν παθέης.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνὰδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρίν. ἂ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

8 Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatu, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo fignes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὅποσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕβλων ἐκείνων. ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

- 3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὥς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ξεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωβίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὥς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνον πόντον οἰχρήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδρύντων ἐκ τοῦ φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμὸς, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε! πολὺώτερον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τσαῦτα ἀκηκόως. ὥς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἤκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem; hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super Propontide excitasti; adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pόντον cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstraisti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι,
καὶ κεφαλὴν κύουσιν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναι-
κεῖαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μετα-
βαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει
πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κιχάνω
τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον
εἴργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐχχα κελαδοῦσιν,
ἢ ἢ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνιδύνουσα, τό, τε
ὕδαρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταβέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μὴ που 4
ἐπ' ὧδ' ἡκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον, ἢ θύρετρον,
ἢ ἄλλο τι τῶν αἰψύχων ἀπεργάσεται ἢ θαυμασία σου
αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσε-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσά-
μενος. τί γὰρ ἂν δυνήσῃται ἀμυνέμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vi-
disti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam
divina vi transeuntem, mutataque in aves feminas. Et tora
adeo vita, si poetis credas, portentorum plena est. Sed cum
te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo,
ubi solem platani arcent, lusciniaeque & hirundines dul-
cisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul-
cens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam
tranquillet.

Trieph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio
sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid
rerum inanimatum, ex me faciat mirabilis illa percussio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deierasti. Quam
enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

Lucian. Vol. IX.

Q

βαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντα ἀπὲρρίψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γίγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκείνος ταχέως ἐπωμίσσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἥροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodienum, prout quifque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, inprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλήγῃ κατεκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλικούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἵτου, καὶ τῆς Ἰδῆς, καὶ τὸ κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσόμεθα, ὅς 5
προφήτης ἄριστος, καὶ ἱητρός, ὦ γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρῶτον διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμίνιους, καὶ ἐτέρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὅς τρίαينαν ἐν ταῖν 6
χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλαι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

sentiret & scuticam. Illud verò non ruborè dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, Nigra viris facie & vultibus obtenebratis, & duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὅς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρῶ, πρῶν διέθευρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνῃς σιωπῶντων, ὃ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γράες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτερον θεόν, τὸν Ἄρην ἀπηλευθέρωσεν ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τὸν κακὸδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmo-
nei filiam, olim corruptit, & insuper adulteria committit,
taliumque, & sibi similibus liberator ac patronus est. Mar-
tem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indis-
solubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacen-
tibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum
sunt magistros timentium, aut yetularum puellas decipien-
tium, effusus, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut Mar-
tem solveret; claudumque illud daemonium misericordia
senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui
saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinofissimi Iovis
administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu
infanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ.
ὥστε εἰσώμεν τούτους. τῆς Ἀθηναῖς ἔτι ἐπιμνησθήσο-
μαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς
θεᾶς, ἥ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει
περιάπτεται, τὴν Γρυαυτάλειν θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι
λεγεῖν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν
τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους,
καὶ ἑτεραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτα ἡ Γλαυκῶπις ἀκατα-
μάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si respondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢδ' αἰγῶν, ὥς ἡμᾶς ἀκαταμαχῆτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐ αἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

9. ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστιν; ἐβέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἰδέναι, ὥς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπής, καὶ ἐπέραστος Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντες, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαισιδίαις ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχέκασιν.

ΤΡΙΕΦ. Τοῦτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὥς ἀνδρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui fervare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Palлада, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσπαιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο,
καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέ-
μεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον κατατομήσειε, ταῦτό
γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας δια-
μελίσσι τμηθείσας Νήσῳ ἐν Ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δέ τέ
μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία,
πόσας Γοργόνας σοὶ ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε
στρατηγέτην ἀκαταμάχῃτον ἀποκατέστησά ποιεταὶ
δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως διέκριναν, ὡς
πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνή- 10
σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ
Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς
ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὐταὶ διαμένουσι,

1 Προσπαιρίζετο } Ἐταῖρος προσέλαβεν. V.

praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero
clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese no-
minavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussionem permansit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum
terriculamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi
enim vel decies mille virgines, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam Cretam dixerunt, ambit circumfluus hu-
mor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecis-
sem? Poetae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum
inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudicas-
sent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc,
illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae
ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque per-
petuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπωδὴν, καὶ τὰ ὄργανα.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπωδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον Φάος ἀνήγαγεν ἄλλα λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἦραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἔνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα Θεόν, μέγαν, ἄμβρατον, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον, Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ Θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus perāgi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitum, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem, Morte carentem omni, natum patris, inde profectum Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum. Iuppiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὅρκος ἡ ἀριθμη-
τική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασσηνός.
οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τε-
τρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ
τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ
ἔσθ' ὥδε μετρέειν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω
τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστη-
μα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπα-
σχον, ἅπερ σύ· ἥνικα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν,
ἀναφаланτίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατή-
σας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς
ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε,
καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σὲ
ποιήσω, ἣν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

11 Ἀναφаланτίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum
tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Ge-
rasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria
unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut
octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic
agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te do-
cebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, &
quae universi sit combinatio atque constructio. Antea
enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in
Galilaeum incidi, recalvastrum, naſonem, qui per aëra in-
cedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque
omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos re-
novavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum
animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si au-
ſcultare mihi velis, vere hominem.

19 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγχεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἶθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀσπῆλασε, λόγῳ μόνῳ ρηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὐς σὺ σέβῃ θοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐκαλλώπισεν, ἀν-

11 Φῶς) Θιός. V.

13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μωσῆς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incessit.

Trieph. Legistine unquam Aristophanis Comici ποῦματια, quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim & nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus ingens:

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisā, incomprehensā, quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas formavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

θρώπων ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ' Ὀμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἶρηκε,

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεΐη φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσχε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἐνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praefinivit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poëta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,

Qui Iove natus erat, patri carissimus idem:

Ἄλλὰ ἔμοῳ ἑδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

— ἔνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γιγνομένων ἤσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἰόλον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ', οὐδέπαι αἴσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ἰέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

— θανάταιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἵματοέστας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε.

1 Ἐ) Αὐτόν. V. 7 Γνωμένῳ) Ἀνθρώπῳ. V. 13 Τὸν υἱὸν
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira visum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:

— *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuxit. Sed nondum fata stuebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet. Io-
vem ipsum non velle a gnato

— *diram defendere mortem,*

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Παῖδα Οἶλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδὲν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μοιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγό-
νεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς
τόδε μὲν τι πράττει, τοιῶδὲ τέλει συγκυρῆσαι τοῖον δὲ
ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,

Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,

᾿Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ᾿Αθήϊτον ἔσται.

Εἰ δέκεν οὔκαδ' ἵκωμαι,

᾿Ωλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,

Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχήνορος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
coelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poeta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biforrem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὅλοῃν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύιδος;
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ Φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν;
 Ἡ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

- 16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίκλημος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει; καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἴσπεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου; τούτο καὶ γὰρ πολλάκις προῦμαντευσάμην· ἐὰν κτάνῃς τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδὲ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχείν.
 οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἕασον ἅπαντα,

Qui fati gnarus, naves classetque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivum

Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabitne haec ab Homero scripta? aut ambiguum potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Iovis etiam, si vis, orationem adiiciam. Nonne Aegisthus dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, infidiisque Agamemnoni struendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista facere aggrediretur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poetae fingunt, quam ambigua, nullisque subnixa fundamentis?

ὥς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράψονται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλὰ 17
μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ
ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλοὺς γε γραφέας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς
ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπης Φλαῦρον Θεοῦ
δεξιῷ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἵπερ
ζῆν χρήξεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλω-
σε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν,
ἄνθρωπον ἐκ μὲν ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ
τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ
οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ἢ φλαῦρον ἀνδρὲς, δύσφημον, λυ-
κακόν. Διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φηρύν. V.
φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ
μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. II Δέρριν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si sapias, omitte, ut te etiam in coelestibus
bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discefferamus. Sed il-
lud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse
inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem de-
scribant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas
petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-
ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem
explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit,
& stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante
adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam
describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαθε τούτων πρᾶ-
ξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα
θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρᾶ-
ξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ
φρονοῦσιν ἐγένοντο.

- 18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς
Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφθηνα.
ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι πα-
θεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἐτε-
ρεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοὶ,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπης.
ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον,
ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ
οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύω. ἀπο-
λίγνυμαι. V.

exstrueta, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima
eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non
multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium &
actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui
rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex
homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide
homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adii-
cio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, ca-
ve committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agetum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut
& ego palleſcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut
quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἐκπλήξιν κατ' ἀν-
 θρῶν λειμῶνας ἐκτραγωδήσω.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε; παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ
 λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδοῦμαι;

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ἀνησόμενός γε τὰ 19
 χρεωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλήθος πάμπалу ἐς τὸ οὐς
 ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ
 δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
 ροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που
 γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν
 πολιτικόν, παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἰρη-
 κας· εἴτα τί;

10 Παπτήνας) Σκοπῆσας. V.

*mela oīm, hiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
 pescendam consternationem tristi vocola referam.*

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istud
 non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.
 Ego vero hic confidebo,

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus;
 prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
 aures alter alteri infusurrabant, adeo quidem ut labia hae-
 rerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque
 incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
 cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim.
 Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque
 compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum;
 Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

- ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοῦνομα Χαρίκενος, σε-
σημμένον γερόντιον, ῥέγchon τῇ ρινὶ, ὑπέβηπτε μύχιον,
ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος
θανάτου· εἴτα ἤρξατο ἐπιθβέγγεσθαι κατισχημένον·
οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμοὺς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ
τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰρα-
μάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατε-
Φλυαρεῖ ἔτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτόν δὲ ἤδοντο τοῖς
λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο.
- 21 Ἄλλος δὲ τοῦνομα Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πο-
λύσαβρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς
ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοί τις κακοεῖμων,
ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ

15 Κακοεῖμων) Κατὰ τὰ εἰμᾶτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni;
& ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio
autem aliquis Charicenus nomine, putridus seniculus, in-
ter ingentes ronchos, tussimque imis ductam pulmoni-
bus, enixe screeat. Erat vero iputum ipsa morte lividius.
Tum exili voce ita inquit: *Hic, quemadmodum ante dicebam,*
Peraequatorum indulgebit omiffa, debitaque reddet creditori-
bus, privatasque impensas aeque ac publicas solvet. Recipite
etiam vanos futuri coniectores, non aestimans illos ex ar-
te. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem
circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audien-
dis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen
erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excal-
ceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul con-
crepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus ali-
quis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum

Θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμίδωρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ εὐπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσεται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 22 δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσον-

15 ἦ δ' ὅς) Ἐφ' ἑκεῖνος. V.

in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua solutionem somniaſti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba rupe, somniorumque indormiſſe populo, cum tantum contractiſſimis hiſce poſtibus ſomniatis. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio riſu merus eſſet, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Malene omnia. olſeci, inquam, ut ex comoedia loquar, neque ſecundum Ariſtandrum Telmeſſium, Epheſiumque Artemidorum, probe inveſtigavi iſta ſomnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia: ſi enim potis es, ut ſileas, pulcherrima te myſteria edocebo, atque iam iam eventura. Cave enim ſomnia illa putes: veriſſima ſunt,

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκὺς, ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμεν, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ δριμύ καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπου, ἐσπάρασσε, ῥήττην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυτόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

- 23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγῆθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσοροφον οἶκον ἀνέλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου Φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπιάζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος

1 Μεσορί) Αὐγουστόν. V.

5 Λοπίς) Ἐνδύματος. V.

6 Ῥήττην) Ῥήτραι, συνθήκαι,

λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψήφισματα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεσίλαος. V.

& intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui, vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemonio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, inductus instigatusque. Sermone autem longius producto, persuadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines accederem, & in infaustum, quod aiunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea, multisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ οὗτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἡρόντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς; χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ Ὀλίγοι γε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ. Κριτίας δὲ τοῦνομα, πόλις δὲ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24 αεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαιρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ οὕτω· δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vultibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui manifesto pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris solent furiae, luctuosis rebus gauderent. Tum vero capita invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes? Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium, quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem, quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt, Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque, gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim perniciemque civitas parturit. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην· Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νενόηκα-
 τε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ
 σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία; καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ
 Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠδέσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφετὸν πολὺν ἐπι-
 στρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 κατὰξουσι, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροντο-
 25 ποῖον δοχεῖον ἀνεμεστώθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρθω-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαί δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν
 πόλιν καταλήφονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται. τοῦτο ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublatis, tanquam de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol patietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? num Mars ex quadrante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram confsternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem invadant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,

καύμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὥς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δέ γε μαντεύει καὶ γοητεύει ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθείας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραῖδίων καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιας μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὧ καλὲ Κριτία, 26 οἱ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τε τεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄσιτοι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνωδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: *Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, cristia nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetens, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut consensu aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & praestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi consectari solent naenias.*

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, *Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia somniamus.*

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννές, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μὴδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἡδέσθε, μὴδὲν ὀνούμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἑάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλεύματα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino ridu subridentes, Extra tamen letulum, inquit, nobis obveniunt. Tum ego, Sins vera, inquam, ista, o sublimes apinae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis induti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, nugabimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae sunt averfemini, malis autem delestemini, idque cum nullum ex tam detestabili facinore bonum consequamini. Omittite igitur absurdas illa emotae mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, fallacesque vestros sermones ad ipsum refertis autlorem, in malam

λέγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
 θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο, καὶ εἰ βού-
 λει, καὶ τὰ γε προστιβῶ σοι, ἃ τινὰ με καὶ ὡς στήλην
 ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθού-
 μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τοὺς
 ὕβλους. ὅρας γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσ-
 περ κυρφορῶ· ἐδήχθη γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
 ὑπὸ κυνὸς λυτῶντος. καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθεδανὸν
 ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοί,
 μέγα κακὸν ἐργάσεται. ὥστε ἕασαν τούτους, τὴν εὐχὴν
 ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυάνυμνον ὥδῃν ἐς
 τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
 ἐστίν, ὃ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβίας, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ
 κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

*rem vos proiciat. Hic vero uno omnes animo multis me
 obiurgare; & si vis, iam ea adiiciam, quae quasi co-
 lumnas elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allo-
 cutio iam faxeas membra resolvit, hominique me restituit.*

*Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam ute-
 rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi summa procurandae oblivioni me-
 dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omit-
 te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
 nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
 Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatissime gressi-
 bus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?*

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι παραδράμῃς γε πρὸς, μηδὲ παρέλθῃς, ἀλλ' ἔλθε χαίρων, εἴγε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπαλύν-
μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν Ὀφρύς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν
Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστν.

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χεὶρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29 ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς

Ἄει τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖξαι, ἄγχι ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἔσμεν.
ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις κατα-
λιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereaſve :

Accede, ſalve, ſi quid apportas novi.

Cleol. Vos vero ſalvete ambo, nobile amicorum par.

Trieph. Quanam eſt iſta tua feſtinatio? multum enim anhelas. Ecquid forte novi factum eſt?

Cleol. Cecidit ſupercilium celebre Perſicum :

Cadetque Suſa mox, urbs inclita :

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc eſt illud,

Nunquam bonos pioſque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in boniſque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Ange-
bar enim, quid, cum moriendum eſſet, liberis meis teſta-
mento relinquerem. (Noſti enim mendicitatem meam, ut

ὥς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτόσσει.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμᾶρ ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνωστον ἐΦευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιώθεντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος αὐτοῖς μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc fatis est liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos,
excurfiones Scytharum repressas, utinam omnino praecifas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum sublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, fatisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

Ι ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ραστάνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίξοι. ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὥσιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S

S I V E D E P U L C H R I T U D I N E.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιϊ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
 θυκότος Ἑρμῆ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνούς ἐνίκησεν ἐν
 Διασίοις. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι καὶ
 ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια
 εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
 πεῖν ὑπὸ τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
 οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' αὖ ῥαδίως εἰ-
 πεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
 παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε
 οὐδ' ἐμοὶ ῥάδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ
 γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, Θερύβου πολλοῦ γινο-
 μένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλ-
 λως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνήσθαι λόγους ἐν
 συμποσίῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ
 καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἄλλα σὴν χά-

raeo, apud Androcleum Epicharis filium, qui rem sacram
 fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo
 Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa ur-
 bane facta esse & venuste, tum *illud*, quod pulchritudinis
 laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum
 senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu ser-
 monibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui &
 ipse dixisses laudationem, & toto convivio animum aliis
 attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi faci-
 le est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat
 omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter at-
 que a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, me-
 minisse sermonum in convivio habitorum: scis enim, quam
 obliviosos *ea res* faciat illos etiam, qui praestantissima me-
 moria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, τὴν διήγησιν πειράσσομαι ποιῆσαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

- 3 ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἰ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοῖς, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν καταβοῖο τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ἀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεπονημένον αὐτῷ νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δοξῆς.

ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

- ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἀκροῖς ἰστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παῖονσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiffurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, infomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarenses, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praefertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

ποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένης, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδούς, μεираκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὅφ' ἥς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γαθε, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὅποτε Φίλος τις ὦν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones provedi estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὄτιον. Ἦν δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός.
 καθημένου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ Θείου, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπε-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρή-
 σαντες, κάθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μεираκίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν Φιλοκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ὧ μόνῳ τούτων εἰόμεθα προέχειν, καὶ
 δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν,
 οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείῳ τρυ-
 Φῇ) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea
 ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Andro-
 clem patrum affideret, multus de illo sermo inter in-
 doctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma
 ipsius supra modum percultos. Igitur obliiti fere reliquorum
 omnium affidebant laudes illius enarrantes: quorum nos
iudicium atque amorem pulchri cum probaremus laudare-
 musque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis re-
 bus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo il-
 lis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi
 quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim
 laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit,
 cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordi-
 ne, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre;
 verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ 6
 ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτωςι τὸν λόγον ἐποιεῖ-
 το, Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης
 ἡμέρας, ὥς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ
 δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω
 καθεδόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν
 ἡμᾶς αὐτούς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρό-
 νον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως
 τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ
 τοῦ καλλίστου σιγῶν τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λό-
 γοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα
 παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκά-
 στοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοῶ λέγειν μὲν ὥς
 χρή περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπί-
 στασθαι περὶ αὐτοῦ, ὥς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου
 πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπε-
 θύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἡξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicen-
 di partes sumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est,*
si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pul-
chris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus
rationem, sed ita silentio defideamus, quasi vereamur, ne forte
imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus.
Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tan-
to circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherri-
um est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est,
pulchrius fervetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo fine
eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere
quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa
autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor expo-
nere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt:
digni autem illa habitii sunt omnino pauci. Quicumque autem mu-

ταύτης ἔτυχον τῆς δαρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν, καὶ τοῖς Διόσκουροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς ὀμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασιν κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδης, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, honore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & Helena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam mutasse, tum statibus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est invenire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum amasium venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γύνε ἐκεῖσέ τὰ παιδικά, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα
 ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται
 τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἤξίωσε τῶν οὐρανίων
 ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύ-
 χοι γινόμενος, συὴν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Ληδα, τοῦτο δ' ἐν
 εἶδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκασθεῖς δ' Ἀμ-
 Φιτρώωνι, γενῆσθαι τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι
 λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει
 συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8
 ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀν-
 θρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν
 τούτοις δημηγορῶν, αὐτῷ πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ
 τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτι-
 κός, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καί-
 τοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, ὅμως δ'
 αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

*garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tem-
 pore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non
 tantum ut coelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse
 quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versa-
 tus, nunc in cyncum versus cum Leda luserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis sumta forma Hercu-
 lem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis com-
 memata, ut, quibuscum euperet, una esset machinantis. Qua in re
 illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens
 inter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pul-
 chros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo
 turbidus a communi Graecorum poeta, & audax terribilisque in-
 ducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim ex-
 probrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut sa-*

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Διί· τοὺς
 δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἦττον κατέ-
 στησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ
 θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι κα-
 λοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ τοῖς πᾶσιν
 ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ
 Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδι-
 κοῖς ἀηδῆς, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τού-
 του καλλίστου, καὶ οἷου τὸν ὀρώντα προσαγαγέσθαι·
 9 τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ
 οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ'
 ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα
 κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρησθαι·
 ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖ-
 ροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δῇ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ
 τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

*tis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram
 consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes
 terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum &
 mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, &
 mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa
 Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, for-
 tamumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspici-
 entem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini!
 Neque vero solus ita Iuppiter pulchritudine captus est, reliquo-
 rum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosè in Iovem,
 quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate
 rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invene-
 rit, Neptunum verbì causa Pelopis forma victum, Hyacinthi
 Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-*

αἰσχύνονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεινῇ συγγενομένην καλῶ διηγείσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη προστάτις οὔσα, οὐχ ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηναῖ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ Θήρας· ὡς δ' αὐτῶς Ἀθηναῖ κακείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν τῶν δὲ γάμων, Ἡρ' Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ραδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης.

fuisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praeuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium susceperit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praeest quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subdullis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Acceptio enim pōmo, lectoque, illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμίᾳς δὲ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἄρ' αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν οὔψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῶν. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀπαφίνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκῶν, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σο-

II Φίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμητόρα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκάλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεᾶ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου. Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουληβείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι. Ἀφροδίτῃ τε τιμήσται ἂν τοῦ παιν-

quaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & fortitudine maiorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poetae persuaferint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Lucundius ergo audiat Iuno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aux ingentis nata Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quantivis aestimat appellari aurea:

τὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδες,
 τοῦ κρείττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηναῖ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιφηφίζει.
 ἀμφοτέρων γὰρ προῖστατὸ τούτων Ἡρα δ' ἀπάσης
 ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω
 μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
 σπούδαστον τοῖς θεοῖς πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μιμαῖμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιβείς τοῦτο τῇ
 τελευτῇ, ὥς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκείνον δ' εὐθύς Ἀρίστιππος ἤπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

*quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non
 illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium
 sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantio-
 rem. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiorē esse
 decernit, cuius utriusque rei praeses est: Iuno autem imperio omni
 & potestate praefereandam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Io-
 vem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est,
 de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non
 ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quid-
 quid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pul-
 chritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dictu-
 rum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam
 orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, mul-
 tum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-*

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
 14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δοῖαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα ἑτέροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχῃσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς
 νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐθεστέρων αἰό-
 μενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,
 καὶ ἦν πᾶς ὅστισιν ἂν Φαίη κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκού-
 15 ειν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exoritur: Multi
 saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam
 sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisse
 ratus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusa-
 tas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 cidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendi
 materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocavi pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque

ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἥρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἐνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλευμένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐΦίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καέκεῖνός τι δυνητὴ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος οἶσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρείττονων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θείον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀΦίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιοιμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione affequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quæ fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post

γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὲ σε-
 μνότατον καὶ θεϊότατον τῶν ὄντων ἐστίν, ὥστε ἢ ὅσα
 16 θεοὶ καλοὺς τιμηῖν, παραλείπω. Ἄλλ' οὖν ἐν τοῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὐ-
 σαν ἐντός, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενό-
 μενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ'
 οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλестоῦτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχεύουσας, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, εἰ ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπῶν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίβουν παραλαβὼν, βία λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφιδόναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς.

*Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut - - - (praetermitto enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admira-
 tionis fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 tii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, iuxta ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo ageretur, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae iustam ae-
 tatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, par-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto
 rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-*

καὶ τὸσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτη-
 σί, ὥστ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίθου Φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει κἀκεῖνον ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ
 πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπείσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 την πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταβῆσιν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθού- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπειδὴ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγонуῖας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ
 δέισαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομέ-
 νων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τουτονὶ ψήφω

icae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Ce-
 teris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenien-
 tes hanc sibi exspectabant, contemptis tanquam deterioribus reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore

κοινῇ, ἥ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιώθέντι, μὴδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ Φαύλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
 18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὕμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς αἰ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis iniuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, licetque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,

κεῖν τὴν αὐτῶν, οἷβ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἐάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι. Φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμῶς τὸ παρὰπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιθεωρότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam fe belli caufam, pro qua morerentur, habituros iufliorem: ipfique Dii fuos filios, quos aperte fcirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, fed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum arbitratī, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii effent. Et quid dico filios fuos? Ipsi inter fe maius & terribilius iniere bellum eo, quod adversus gigantes ab illis geflum eft. Etenim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra fe invicem: quo ecquod maius effe potest documentum, quantum humanis rebus omnibus praefet immortalium Deorum iudiciis pulchritudo? Quando enim de allarum in univerfum rerum nulla nunquam omnino diffediffe illos conftat, pro pulchritudine autem non filios tantum fuos dedidiffe, fed iam contra fe invicem pugnafse, quidam

- ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τραφέντες, πῶς οὐχ ἀπάσαις ψήφοις πρατιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
- 19 Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλλους λόγων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἕτερον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἑλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους ἀλόντας, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέσθηνεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὡς γὰρ ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ οὐ πολλῶ τῷ μέσῳ παρένεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας αὐτῆς ἁλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περίῃν, ὥστε καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ Φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ' ἀξίων αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδοθῆναι πλαττόμενός αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων Φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἦν ὤετο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

ei iam vulnerai esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonstrandam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, huius forma captos, appatuit mori praeoptare, quam ab hac diffusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puella, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinquere, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandas causas, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminiscitur ipsa cupiditate iniustius, quod putabat facile

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα
 ἢ εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρ-
 καδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο
 πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄβλον τῆς νίκης παρελ-
 θόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφα-
 λῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαί-
 νειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμε-
 λοῖεν τῆς ἵππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀφα-
 μένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ
 ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνήσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι
 τι τῶν βεβουλευμένων, μεираκιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες,
 τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον
 ἐφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικῶς μὴ τοῦ τεθνήσκειν
 περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαί-
 δεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πονηρίας μισή-
 σαντες ταυτησί, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην
 ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηται τοιοῦ-
 του τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύσει·

*sibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte
 potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant
 in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetercun-
 tibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: pos-
 tulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occu-
 pati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna
 adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & vir-
 gine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare
 consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius
 alium morte praevenirent, quasi metuentes, ne morte pro puella
 exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii
 autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virgi-
 nem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod
 forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,*

κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιέισθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 EPM. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὃ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et positus est, interfecto in metis victoriae focero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetiita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae premium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μονεύοντα. ῥᾶον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶ.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦ-
μεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσούτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλυσσε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἢν τούτων
ἀποστερήσης, καὶ κείνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέσθης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη,
ὥδε τοῖνυν καὶ αὐτὸς ἐποίησά μιν τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων
αὐν ἐδεόμην συχναῖν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κε-
χρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiferas, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si *primus* ego de
pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem *exordii*:
quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro *exordii*
usum, ipsam statim meam orationem adiungere: cum praefertim

τ' οὐδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἄρ' οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν οὖν ἥκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, αἰετῶν Φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχείων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπῶν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἐτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκοῦσιν, ἢν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturæ sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebebat, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero diligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omissa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ Φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλισκόμεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ'
 ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκό-
 τι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδέη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μὴδ'
 ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεεῖς ᾖμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ'
 ἑᾶν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, ἑάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλόν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάβωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

*iudiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti co-
 gant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pul-
 chris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum
 conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatiga-
 mur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, ser-
 viendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felici homini,
 quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniun-
 genti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum
 indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pul-
 chritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum
 Aglaidae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hy-
 acinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vinca-
 mus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuimus,
 ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita
 dicam; rebus humanis commune quasi, ad quod componantur,*

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστὶ καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέλῃται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεω οὐ τοσοῦτον ἐμέλῃσε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἤμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
αὐτὸς θ' ὁ τοῦ μειρακίου πατὴρ οὐκ ἄλλου τοῦ χάριν
μειλοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἑλ-

exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam ut ingredientibus admiratione percelleret: atque ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisistrato diceret Nestoris filio,

Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?
Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa splendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-

λήσιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρώντας ἐκπλήττειν
 ἔχη. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὀρώσας, καὶ
 τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένης. Τοσοῦτον δὲ 26
 τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόν-
 των, πολλά τις ἂν εὐροί τιμώμενα μᾶλλον τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον
 οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὥς οὐδὲν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
 τουμένοις τὰ κοινὰ διοικούντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λούμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

*iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapien-
 tiam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his
 vera, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contentius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac
 Pulchri & Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque & ho-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-*

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῇς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνήθῃναι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἔκοντ' ἐκ προΐεμεθα, μὴδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθῆσθαι δυνήθεντες, ὅτι ζημιούμεθα;

28 Τοσοῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησάμην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπεισθὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρὰτεινομένην ἑώραν.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, dampnum nos facere? Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruii sitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

N E P Ω N

H ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝ. Ἡ ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, καὶ διὰ χειρὸς, ὥς Φασι, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νῦν εἴχεν Ἑλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἰσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττομένοις, ἑκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

ΜΕΝ. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογειᾷ. καὶ γὰρ οἱ κακείναις ἀποχρῶν οἱ οἶκοι καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττη. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSONII.

Men. **A**T Isthmum certe perfodere, Musoni, quod prae manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo etiam iudicio fuit.

Mus. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Maleam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo viginti stadiorum Isthmo.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuisset, & maritimis urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fructus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφειγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω
 2 Φροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαιᾶν ὠδαὶ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικάτατον τῶν ἀγώνων) στεφانوῦσθαι ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκείνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ὠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἴσθμὸς, οὐ τῶν ἀποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων ἀλλ' ἐντυχῶν τῇ Φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἡράσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμβεῖς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἐτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

JUST

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud ferium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam profectorum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεῖων, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῶ ἐπὶ τοὺς Σκύ-
 θας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνενόησε, μέ-
 γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δὲ
 ὀλύγου ἀλλήλοις ἐπιμιῆσαι πάντας, εἰσαίπο τὴν Ἑλλά-
 δα λαμπρῶς ἐστιαῖσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκοῦσαι τοῦ-
 το φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
 φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾠσμα οὐ μέγα
 Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὀρέξαντος δ' αὐτῶ χρυσὴν
 δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
 ὀρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικό-
 μενος τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
 μένοις παρακελευσάμενος ξυμπόνως ἀπτεσθαι τοῦ ἔρ-
 γου, ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
 βιβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ
 πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera
 forte ante haec ipsa cogitavit; magnificorum operum ma-
 xima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam
 parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
 velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
 quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
 gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat
 Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
 certae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum por-
 rexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit inter plausus
 atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque
 eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud ag-
 gredierentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
 peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti sa-
 xosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δέ που καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προῖξεν ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὥς δὴ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνωκότος τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυθέντος, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τοῦ Ἴσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἦρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσία ἄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὥς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἴσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haeremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 filio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque
 Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim
 secare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτ' αὐτοὶ χρεὲς ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ Φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6 καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἔρᾳ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. φέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλααίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θάρρει αὐτῷ· χρωμάτων δὲ φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγῶγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδίᾳ εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum apulerunt, admirati quidam sunt, alii derisere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est; quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabilioremque faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sane, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὗ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στήναι, καὶ μετα-
στήναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιωῖσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύ-
νην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, Φεῦ γέλωτος, ὥς πολὺς
τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρη-
μένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ
μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων δίστα-
ται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ.
Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπραμένου
αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀποχρῶν που δῆ.

8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ
Μουσῶνιε; τέχνη γὰρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ'
ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nu-
tum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpi-
tudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subti-
liter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vahi ri-
sum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti ter-
rores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim, su-
pra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum
digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae *alligati*
sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa
illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane
sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se sub-
mittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed
tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνή-
κοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9
μένου, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν,
ἐδόκει Νέρων τραγωδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν
ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἑπειρώτης, ἀρίστα
Φωνῆς ἔχων, εὐδοκίμων δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμε-
νος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στε-
φάνου ἔρᾳν, καὶ μὴδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαν-
τα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἡγρίαινέ τε,
καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡκροᾶτο ὑπὸ τῇ
σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βοῶντων δὲ τῶν Ἑλλήνων
ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

perit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si inten-
dant *se* artifices.

MEN. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re
audivi.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed
in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne
Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Nero-
mi, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certa-
men plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus,
qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset,
clarius etiam, quam solebat alias, fingeat se & coronae
amore captum, neque concessurum prius, quam decem
sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari &
furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum
tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten
Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem iu-

ὑφείναι αὐτῷ τούτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ Φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκρυβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτάς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

10 ΜΕΝ. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιὰρὸν οὐτῷ πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ Φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὡς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνα, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Graeciae perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suae matris. Si vero Tragicum histrionem, extirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum cepert, ut neque sua Apollini vox porro esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriae quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; 11 ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχασθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσω τῆς γῆς ἀπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὖγε, ὦ θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ φασι δεῖν.

nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quatenam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Μυφονί, & disertius, quo propius terram venit.

Μυφ. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in *I. B. 1. Fl. Ald. H. S.* Omissa in *P. Pag. 2. l. 4. Αὐτὸν*) Recepi ex *Fl. I. V. 2. & L. Αὐτῶν Ald. P. &c. male. l. 6. Αὐτῶν*) Ex emend. Solan. *Αὐτὸν* edd. *l. 11. Ἑπτὰ*) τῶν ἑπτὰ Coll. male. *Pag. 4. l. 4. Σὸ*) Sic *L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. I. Ald. V. 2. Fr. l. 6. Ἐπινεύσει*) Sic in omnibus. *Ἐπινεύσῃ* Ienf. *l. 9. Ἄμα*) Et hoc omnes obsidet. ἄσαι marg. *l. coniiicit. Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη*) ὑποβαλλομένην *Fl. l. 16. Γάρ τι*) Sic omnes. *Pag. 7. l. 6. Ἀφείλετο*) Male omissum in *Fl. Pag. 8. l. 2. Εὐ ποιῶν*) Sic *Fl. B. 1. & 2. Εὐποιῶν* iunctim cett. *l. 14. Οἶος*) Bene *L. Fl. V. 2. S. Οἷς* male *Ald. I. Fr. B. 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας*) Erasmus legit, adscriptum marg. *A. 1 W.* Et sic *H. 1. Παιδοτρίβας* cett. male. *Pag. 11. l. 3. Ὁ οὐ*) Ita *Fl. I.* Sed ὁ male omisere *Fr. B. 1. Ald. H. P. S. Amst. Pag. 12. l. 1. Παλίμπαιδας*) καλλιπαίδας male *Fl. l. 8. Τῶν φίλων*) Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male *Fl. l. 5. Προειρή- θῃσαι*) Sic dedi ex *Fl. V. 2. Ald. B. 1. S. Προειρεῖσθαι l. H. Fr. l. 8. Μονοχίτων*) Sic *V. 2. Μονοχιτιῶν* cett. *l. 9. Κρύος*) Abest a *Fl. l. 15. Προσεικάζειν*) Sic omnes. Forf. προσπελάζειν. Marg. *l.* etiam πλησίαζειν adscript. *Pag. 15. l. 14. Καὶ*) Non habet *l.* Habent *Fl. H. P. B. 1. &c. l. 15. Μάτην*) Leg. οὐ μάτην. *l. 17. Αὐτὸς*) αὐτός edita misere. Forfan οὐ-τος in *V.* Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare sustinui. *Reitz. Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις*) τυμπάνοις Graev. *l. 15. Ἑορτῇ*) ἑορτῇ γενέσθαι *Fl. l. 16. col. 1. Βάκκλοι*) βάκκλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? *Reitz. Pag. 18. l. 11. Ἐπαχθεῖς*) Bene *Fl. B. 1. & 2. P. Ἀπαχθεῖς* male *Ald. I. H. V. 2. Fr. S. cad. Μηδὲν*) μηδὲ male *Fl. Pag. 19. l. 11. Lucian. Vol. IX.*

Ἡ, ἦ) Deest posterius ἦ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομήν) προνομίαν *Pell.* *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένητες *Gron.* *l.* 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξέστω &c.) Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Καὶ) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττενέτωσαν) πεττενέσθωσαν *Fl.* *ead.* Ἐπὶ καρύων) Ἀν καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὔτε λιμὸς) Omissa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl.* *Ald.* *I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S.* *ead.* Ἡ) Ita, ut Ienſius voluit, est in *Fl.* *L.* & *Coll.* at reliquae ἦ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἦ) In edd. haec ad verba ὡς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in *V.* fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit *Noſter.* *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Οἶοι εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit *Solan.* Sed innumera & ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *l.* ac cett. *l.* 8. Τούν) Nihil variet. inveniri addidit *Solan.* *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoscit *S.* *Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 2. Ἡ) Emendatio *Solani* pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etſi non addit, unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Χοίρικα) σχιέσκη edita ridicule. *l.* 20. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam *V.* *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλομεν) ἐπιβάλλομεν *Schol.* At vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* & *Coll.* cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & *L.* Ὑμῶν male *I. H. Ald.* *V.* 2. *Fr. B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora *Solan.* *ead.* Ἐπιβάλομεν) Ita dedit *Solan.* (pro vulgato ἐπιβάλλομεν) adſcripſitque: sic etiam *C.* Locus est ex aliquo ſcriptore deſumptus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ *Schol.* *l.* 10. Παρεισπεσούσαν) Sic & *Fl.* cum *l.* *P.* & *c.* *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἄλλαντα. *Schol.* ἄλλαντα. *l.* 17. *col.* 1. Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omiſſa, inſerta ex *V.* *l.* 18. *col.* 2. Ἐντέρου) Reſtitutum ex *Cod.* Vulgatum ἕτερον ἐσκευασμένον, miſere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπταμένας *Fl.* *ead.* Ταύτας) Bene *P. H. Fl.* *l.* & *c.* Ταύται male *S.* *l.* 11. Ὑπορρέουσας) Ex emend. *Solani.* Ἐπὶρρέουσας edd.

hac priores. *l. 12. Οἷοι*) Sic iam omnes. Cum ante *c. 19 οἶον*
εἰσιν haberent. *l. 14. Ἐκκερτοῦν*) ἐκκεντοῦντα *Fl. Pag. 30.*
l. 13. Εἰς ὧν) Non agnoscit *Fl. l. 17. Ἀφ᾽ ὧν*) ἀφ᾽ οἷς *Fl.*
Pag. 31. l. 3. Τῶν δειπνῶν) τοῦ δείπνου *Fl. l. 7. Ἐχῶσι λέ-*
γειν) ἔχιν λέγουσιν *Fl. Pag. 32. l. 1. Φθειρίζον*) Nihil mut.
edd. *Φθειρίζον. Cod. Graev. l. 6. Ἐπαίτοι*) ἐπαί τί *Fl. l. 8.*
Αὐτὰ) αὐτὸν *Fl. l. 12. Εὖ ποιοῶν*) Sic iam discretim omnes.
l. 16. Ἰσως) Ita habere omnes, adscripsit Solan. *l. 18. col. 1.*
Ἐποτνω) ποτνω edita. Mutavit Solan. *Pag. 33. l. 8. Συν-*
εξελέξαντο) συνεξελέξαντο edd. priores male. *l. 14. Συγ-*
κεκαττυμέναι) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμέναι omni.
antea male. *Pag. 35. l. 1. Ὑμᾶς*) Bene *Fl. ut* Iens. voluit.
Cett. *ἡμᾶς. l. 5. Χρήσονται*) Sic *Fl. Fr. P. &c. Χρήσονται I.*
l. 7. Ἀξίον) Edd: Ἀξιῶν Solanus. *l. 23. Τοῖς*) Omisit *Fl.*
Pag. 36. l. 3. Μὴδ' ὅλως) Sic *P. S. Μηδ' ὅλως I. Ald. Fl. Fr.*
H. B. Pag. 38. l. 5. Ἰσοδιαίτης) Sic edd. Ἰσοδιαίτητης So-
lan. Ἰσοδαίτης Gessn. *l. 8. Τιμήσασι*) τιμήσουσι καὶ φιλήσου-
σι *Fl. Pag. 39. l. 2. Διαβαστάσαντες*) Bene sic *Fl. P. S.*
(B. 4.) Διαβαστάντες male *I. Ald. H. &c. Pag. 40. l. 8.*
Ἐπιδείξασθε) ἐπιδείξετε *Fl. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita edd. vet. Μη-
δὲ recentiores. *ead. Γέννητο*) γέννηται *Fl. Pag. 41. l. 1. Ὀπτό-*
μενοι) Bene *I. P. Ὀπτόμενοι H. male. l. 3. Ψύτταν*) ψύτται
Ald. H. Fr. P. &c. Ψήτται I. & V. 2. Ψύττα *Fl. & Schol.*
l. 12. col. 2. Ψύττα) Sic edita & *V. l. 14. col. 1. Γόνδης*) Ita
clare legebatur in Scholiafste nostro. Etymologici magni au-
thor habet Ἰόνδην. *Cler. Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτητας*) Ex
emend. Solani. Ἰσοδιαίτην *G. Ἰσοδαίτοι* edd. omnes. *l. 11.*
Συνδιαίτητην) Sic iam bene *Amst. S. G. Συνδιαίτην* cett.
ead. Αὐτῶν) Sic *P. H. B. 1. Fr. Αὐτὸν I. Fl. Ald. S. l. 12.*
Ὀλίγων) ὀλίγον *S. l. 17. Πάντα εὐθύς*) Recte huc reulit hoc
Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur.
Reitz. Pag. 43. l. 4. Αὐτὸν) αὐτῶν *V. 2. sola. l. 15. Λαυρότε-*
ρον) λαμπρότερον *C. ut* Schol: *14 Ἐταιρ. Δ. Solan. Scribe λα-*
βρότερον. Weist. Pag. 44. l. 4. Συνθεῖντο) συνθεῖντο *Fl. (& S.)*
l. 6. Ἐργάσεσθαι) Sic *Fl. Ἐργάσασθαι* cett.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους *B.*
Cod. five O. ead. Σμικρὰν) Sic edd. Μικρὰν *B. l. 7. Τραυ-*
μάτων) πραγμάτων male *B. l. 12. col. 1. Αφωμοίωται*) In *C.*
recte, ex quo & frequentia restituta, cum in *V. legeretur*

male, ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμου. *Reitz. ibid. l. 14. Τετελεσμένοις*) γεγεννημένοις. C. l. 18. col. 2. κα-
 τὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus
 ita adscripserat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius
 Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur:
 unde & ex V, ultimā in impr. manca restituiimus. *Pag. 46.*
l. 4. Σχεδόν) Deest in B. l. 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B.
 l. 15. Φθάνοις) φθόνοις B. *Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν*) Sic
 dedit Solanus. Ἐπαρόνησαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους)
 διηγούμενοις marg. A. l. 1. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1.
 Ἔστιάσει) ἐστιώσκει male edita; & mox διηγούν, pro quo
 διηγού ex V. dedit Solan. *Pag. 48. l. 2. Τὴν*) Omittit B. l. 5.
 Ἀκριβῶς) ὡς ἀκριβῶς οἶδα B. ead. Γινώσκων) Sic B. l. B. 1.
 Ald. H. Fr. S. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα P. B. 2. l. 10.
 Ἐξεῖς) Restitui ex Fl. pro ἤξεῖς, quod erat in cett. & B.
 l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag. 49. l. 4. Φθά-*
σεις) φθάση Fl. l. 5. Δέησῃ) Et sic cett. cum Fl. l. 16. col. 2.
 Σχοίης) σχοίεις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς.
 Solan. *Pag. 50. l. 1. Πλουσίῳ τῷ*) πλουσίῳ τε τῷ B. l. 3.
 Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. l. 4.
 Ω) οὖν ὃ Fl. l. 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. l. 9. Τοῦ Ἀρι-
 σταίν.) Articulum omittit B. l. 16. Παρεκέκλιντο) παρεκέ-
 κλιντο male B. l. 17. col. 2. Κοπίδα) πολίδα ante editum
 prave. l. 18. col. 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro
 vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mu-
 tatio exigua; licet haud addat, unde id hauferit. *Reitz. ibid.*
l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male edita. Solan.
Pag. 51. l. 3. Συνειστιάτο) συνεστιᾶται male B. l. 14. Τὸ ἀν-
 τίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι)
 Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag. 52. l. 8.*
ῶσι) Deest in Fl. l. 11. Ἰερεῖ γε ὄντι) Defunt in B. l. 12.
 Πάνυ) Et hoc omisit B. *Pag. 53. l. 1. Ὁ Ζήνων*) Iam artic.
 habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν)
 ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag. 54. l. 5. Αὐτόν;*) ἑαυτόν B.
 l. 8. Ἐπεισέπεσεν) Sic omnes. l. 9. Κοινὸν) κυνικὸν B. l. 20.
 col. 1. Παρεισέφερέ σε) Lege παρεισέφηρσε. Solan. *Pag. 55.*
l. 4. Ἐδεδοίκεσαι) Ita O. & Fl. Ἐδεδοίκεσαν edd. cett. ead.
 Ἀτεχῶς) Nihil mut. Fl. l. P. &c. Forl. ἀγαθὸν marg. l.
 Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. l. 8. Καθίξασθαι)
 καθέξασθαι B. hic & mox iteum. ead. Παρὰ) παρ' B. l. 11.
 Ὑμῖς) Bene B. Fl. Fr. P. H. Ὑμῖς l. ead. Ὑπτιοι) Deest in
 Fl. l. 12. Ἐστιᾶσθε) Bene sic Fl. Fr. P. &c. Ἐστιᾶσθαι male

I. & V. 2. l. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. l. 15. col. 1. Ὑπο-
 γογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγύζοντες. l. 16.
 col. 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτική V. ead. Ὁ) δὲ
 antea lectum. Mutavit Solan. Pag. 56. l. 10. Ἰσα) ἴσων B.
 male. l. 13. Ἀναδούναι) Restitui ex B. & Coll. Δούναι edd.
 Pag. 57. l. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. l. 4. Περισοβοῖτο) περι-
 σοβοῦτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβοῖτο Coll. In vulgato
 conspirant edd. & B. l. 6. Εἰσεκεκόμεστο) ἐσκεκόμεστο B.
 l. 9. Γλαφυρότατον) γλαφυρότερον B. & Coll. l. 10. Ὁ, τι)
 ὅτι edd. male. l. 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. l. 16. col. 2.
 Τούτων) Omissum in editis. Addidi ex V. C. & G. Solanus.
 Pag. 58. l. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. l. 12. Ὁρεσκόμενον —
 ἱπποκόμενον) ὄρεσκόμενον — ἱπποκόμενον B. l. 14. Διαφοιτήσαν)
 Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτήσαι
 P. l. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. l. 1. Ἐπεπώ-
 κει) ἐπεπτόκει B. l. 6. Προῦπιον) προῦπιον Fl. ead. Ἐπὶ)
 ἀπὸ B. l. 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὴ λάβοι B. l. 9. Ἄτρεπτος)
 ἄτρεστος B. l. 15. Εἰσεκεκόμεστο) ἐσκεκόμεστο B. l. 18. col. 2.
 Μεγάλου) In impressis omissum, inserui ex V. & G. Reiz.
 l. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
 Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ) Nil mut.
 edd. nec B. Pag. 61. l. 2. Γε) Non habet B. l. 3. Τis ἐξυρ-
 μένος) τις φέρων ἐξυρμένους B. l. 12. Εὐδοκимоῦντι) εὐδαιμο-
 νοῦντι B. l. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαράλ-
 ληλος θέσις edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 2. Ναυώδῃ) Ad-
 didi ex C. Lacuna enim erat. in V. Solan. Pag. 62. l. 1. Σα-
 τυρίων) ὁ Σατυρίων B. Pag. 63. l. 5. Ἐπιρρίλαι) Sic edd. &
 B. Ἀπορρίλαι Græc. l. 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B.
 l. 9. Θυρίον) Ex Fl. & L. recepi. Θυρίον cett. l. 15. Γεγενη-
 μένοις) Sic Fr. Γεγενημένοις cett. l. 17. col. 2. Μετὰ στενώ-
 σεως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. G. Μετα-
 στενώσας, κατακλίσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. l. 2.
 Ἐπήκουον) ἐπήκουον B. l. 4. Ἀνεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B.
 l. 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, sæpe
 vidimus. l. 13. Οὐδ' ἐπώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. l. 2. Μό-
 νος) μόνον Fl. l. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. l. 6. Ἀ παρ'
 ἄλλοις ἀφθόνης ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. l. 14.
 Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. l. 2. Εἶπω
 τί, κερ.) Edd. priores εἶπω, τί κερ. l. 6. Ὑστερον) Omittit
 B. l. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. l.
 corrigit; nam πραγμ. per compendium B. l. 8. Προσηγό-
 ρευκα) προσηγόρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ

B. l. 10. Τῷ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* Καὶ τῷ non melius *V.* 2. l. 12. Παρέλαβεν) παρελλα. per compend. B. l. 21. col. 2. Οἶον Ἡράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan* Pag. 67. l. 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. *Aristophan.* l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἐναντι πορθμοῖς B. l. 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυίαις *P.* l. 13. Παιδαγωγῷ) Recte pleraeque. Παιδαγωγῷ *I.* male. l. 14. Αὐτοῦ) Omittit B. Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. l. 7. Δόξαμεν) Δόξα per compend. B. l. 12. ἠδῆσαν) Ex B. recepi pro vulgato ἠδῆσαν. l. 17. col. 1. Αἰσχροῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* Pag. 69. l. 3. Ἀναγινώσκων) ἀναγινώσκων B. & *Fl.* l. 11. Καὶ) Omittit O. Pag. 70. l. 4. Πλείστοι) πλοῖστοι male *I.* l. 5. Αἱ) Sine artic. O. ead. Πρεσβυτικά) πρεσβυτικά *Fl.* & marg. *A. 1 W.* l. 6. Ἐτοιμακλῆς) Bene edd. & B. Ἐτοιμακλεῖς *I.* l. 8. Ἠκηβες) ἀκηβες *Fl.* l. 10. Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr.* l. 18. col. 2. Ὀργισθῆσαν) Edita ὀργισθῆσαν. Emendarat Solanus. *ibid.* l. 19. Θεῖοι) θεοὶ *V.* Sed in impress. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis θεῖοι legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam θεῖοι reposui. *Reitz.* Pag. 71. l. 2. Ἠγεῖτο) ἡγεῖται B. l. 9. Δώσεις) δώσεις B. l. 10. Δημίῳ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. ead. Τοῦ μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit Solan. Sed varietatem non desidero. Pag. 72. l. 2. Γέναι) γενομένη male B. l. 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl.* ead. Κρίται) κρείτων male B. l. 4. Γὰρ) Inferui ex Ox. aberat in edd. ead. Ὅπόσον) καὶ ὅπως edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἂν ἄξιος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέτο) Admissum ex *Fl.* Ἐπεξέτο cett. l. 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστεροῦ B. l. 14. Διασταῖεν) διασταίωσιν *Fl.* & marg. *A. 1 W.* l. 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl.* Pag. 73. l. 2. Εἰ μή τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam praecessit. l. 6. Ἀπάγη) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενῶς B. l. 13. Ἐγεγράφει) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P.* &c. Ἐγεγράφη male *I.* l. 14. Ἐστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστιόμενοι male *I.* Ἐστιώμενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενῆς) Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Pag. 74. l. 2. Εἶκαι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειεν) θαυμάσειεν B. ead. Τῷ συμπασίῳ) Ατ-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. *l.* 10. Σύνδειπνον) δειπνον *Fl.* ead. 'Επ' ἱλίῳ) Sic esse in edd. & B. addit Solan. *l.* 13. 'Εξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι male B. *Pag.* 75. *l.* 1. Αὐτῶν) Bene sic B. 2. *Fr.* H. P. S. Αὐτὸν male *Fl.* & *l.* 2. Εἰ) Omisit *Fl.* *l.* 4. Οὐν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l.* 7. Κτήσεσθε) Servavi scripturam *I. H. P. S.* &c. Κτήσεσθε *Fl.* & B. *l.* 8. Πλουσίους) πλούτους B. prave. *l.* 9. Αὐ) τε αὐ B. *l.* 13. 'Εσθίοντες) ἐσθίοντες φυσιοῦσθε edd. *Exc.* *Fl.* quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. *l.* 17. 'Απορρίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag.* 76. *l.* 6. Τῷ) Abeſt a B. *l.* 9. Καταθήσω) καθήσω *Fl.* *l.* 13. 'Απαλλάξασθαι) ἀπαλλάξεσθαι B. *l.* 16. Εἰσεκεκόμεστο) ἐπεκεκόμεστο B. *l.* 17. Κρέας) κρέα B. *Pag.* 77. *l.* 1. Τηγάνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. ead. Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *l.* 5. Αὐτῶ) αὐτῶν *Fl.* ead. Τῷ) Omittit B. *l.* 9. Καὶ μεμν.) Abeſt καὶ ab O. *l.* 10. Εἰς) ἐς B. *l.* 16. Ταυτὰ) Sic *I. P.* aliaeque recte. Ταῦτα B. & *Fl.* *Pag.* 78. *l.* 7. Παύση) παῦσαι B. *l.* 8. 'Αν) Neglexit B. *l.* 12. Γάρ) Omisit B. *l.* 13. 'Ανεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B. *l.* 18. col. 2. Τὰ ἐλεγεία) ἡ ἐλεγεία) ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἢ in τὰ mutato adſcripſit, haec verba deesse in V. *l.* 19. col. 1. Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & mox τῆς γυναικὸς C. *Pag.* 79. *l.* 1. 'Η οἴν) Sic omnes, excepta *Fl.* quae ἡοῖν. At B. Cod. Καὶ οἴν. *l.* 5. Κρατερῶν) Receptum ex *Fl.* & schedis la. Croze. Καρτερῶν cett. *l.* 6. Νηρός) Νηρός B. Et sic Guyet. voluit. *l.* 8. 'Ασόμεθα) ἀσισόμεθα edd. 'Ασισόμεθα B. *l.* 9. 'Αρέσθαι) Sic *Fl.* *I. P.* &c. Αἰρεῖσθαι B. 2. (& 4.) 'Ανελέσθαι Coll. *l.* 10. Παρακείμενα) προκείμενα B. *l.* 14. 'Ηδὴ) δὴ Ox. ead. Παρατεθέντα) παραδοθέντα O. & *Fl.* *l.* 18. col. 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag.* 80. *l.* 1. 'Ελεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι αὐτὰ O. *l.* 2. 'Αντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l.* 6. 'Αν) Omittit O. *l.* 10. 'Η πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος) Neglecta in O. *l.* 11. Δέ) Abeſt ab O. *l.* 14. 'Ηδὴ) Non comparet in O. ead. Δὴ) δὲ O. *l.* 16. 'Αεῖλετο) ἀφείλετο O. ead. 'Αντεπελάβτο) ἀντελάβετο O. *Pag.* 81. *l.* 3. Εἰς) ἐς O. *l.* 6. Δὲ ὥς) δ' ὥς O. *l.* 11. 'Ἡμαρτε παρὰ) ἡμαρτε παρ' edd. priores. 'Ἡμαρτε παρὰ O. *l.* 14. Κατεπνήσσαν) Versus integer hic deficit in O. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *Fl.* *l.* 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag.* 82. *l.* 1. 'Ἡρίστευε) ἡρίστευσε O. *l.* 9.

Ἀπὸ) ἐπὶ male O. Pag. 83. l. 2. Παρὰ) πρὸς O. l. 6. Ἀνα-
 τετραμμένους) Sic O. Ἀνατρεπομένους edd. l. 7. ῥιπτομε-
 νους) ῥιπτομένους O. l. 8. Τὸ λυχρίον) τὸν λυχρον O. l. 10.
 Εὐπόρησαν) Et sic Fl. cum cett. l. 12. Ποτέ) τότε male O.
 Pag. 84. l. 6. Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο Fl. l. 8. Ἐπειλημ-
 μένος) Sic P. B. 1. S. Amst. & O. nisi quod ἐπειλημμένους
 male. Ἐπειλημμένος) prave l. Fl. Fr. V. 2. Ald. H. l. 14. Κατ-
 ειλημένος) κατειλημμένος edd. priores. l. 15. Ἐμελλε) Re-
 scripsi ex O. & Fl. Ἐμελλον edd. reliqq. ead. O) Abest ab
 Ox. l. 17. col. 1. Ὅπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἴτ' ἀπολο-
 γούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic re-
 stituit Solan. ead. col. 2. Πονήρως) Et haec ita refinxit Solan.
 cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βαρέος. Pag. 85. l. 1. Καθ-
 ευδήσαντας) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεθέντες.
 l. 6. H) Sic emendavit Solan. H I. & V. 2. Ceterae §. l. 12.
 Γε) Sic O. Τε edd. ead. Ἀπράγμονα) ἀπρακτον O. Fl. &
 Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. l. 13. Φιλόσοφοις)
 φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea
 male. ead. Τὸ ὄνυμα) τὸ οὐνομα vult Solan. l. 7. Ἀπικετο)
 ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. l. 9. Χρέονται) χρεών-
 ται Fl. & W. male. l. 10. Δε) δὲ καὶ W. l. 11. Εἰσαμέναν)
 εἰσαγομένων Fl. Sed vulgatum M. Pag. 87. l. 3. Εἰσασθαι)
 ἴσασθαι marg. A. 1 W. & Fl. hic & c. 9 & 12, ac 14. l. 4.
 Ἀποδέξαι) Sic Fr. I. H. P. B. 1. M. Sed a recentiore manu.
 Ἀποδείξαι Fl. S. & marg. A. 1 W. ead. Ὀνόματα) οὐνόματα
 W. l. 12. Τούτου) Α τουτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd.
 & M. studiose notat Solan. Pag. 88. l. 3. Βασιλῆος) βασι-
 λέως W. & Fl. l. 6. Ἐς) εἰς W. & Fl. Pag. 89. l. 7. Καὶ ἐς
 τὸν ἡέρα π.) Sic edd. & M. l. 8. Ευρέονται) εὑρονται W. at
 Fl. vulgatum ruetur. l. 10. Ευρέσθαι) Sic Fl. & c. Εὑρεσθαι
 W. Pag. 90. l. 3. Φορέουσι) φέρουσι W. l. 6. Καὶ τοῦτο ἐκά-
 στου ἑτῆος γ.) Deerrant in W. sed lacunae, quae aderat, in-
 scripta. l. 7. Ἐθυσάμην) ἐθευσάμην Fl. & M. l. 9. Οὔρεως)
 Sic M. Fl. Ald. B. 1. P. H. S. Οὔρεως l. l. 11. Χροῖν) χροῖαν
 W. male. l. 15. col. 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. Solan.
 Pag. 91. l. 8. Τῆς) Adiciui ex W. quod lens. recte vide-
 rat. Τῆς edd. ead. Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι Fl. Vulgatum pro-

bat M. l. 16. Εἶσατο) ἴσατο *Fl.* & M. *ead.* Εἶδον) ἴδον *W.* Vulgato favet *Fl. Pag. 92. l. 2. Δοκέει*) Ex *W.* est. Δοκέειν edd. l. 13. Φέρουσι) Nihil mutat *Fl.* An φορέουσι, ut supra, & infra non semel. l. 16. Ἀποκέκρηται) Sic edd. & M. *Pag. 93. l. 7. Τὸ*) Bene sic M. *Ald. Fl. H. P. S. Τὸν I. ead.* Εἰσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* Vulgatum probat M. l. 9. Αὐτῷ) αὐτὸν *Fl. l. 11. Ὡλοντο*) Sic edd. & M. *Pag. 94. l. 5. Ἔστε*) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. *ead.* Ὡλοντο) Sic M. ut modo. Ὡλοντο edd. l. 8. Ἐχε) Sic omnes praeter *Fl. & W.* quae εἶχεν. l. 9. Παιδας) παῖδα *Fl.* Vulgatum firmat M. l. 16. Τὰ) τὸ *W. & Fl. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι*) Sic *Fl. & M.* cum cett. φορέουσι vult Solanus. l. 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. l. 15. Αὐτοῖσι) Ex *W.* Αὐτοῖς edd. *Pag. 96. l. 2. Εἰσασθαι*) ἴσασθαι *Fl.* hic & statim iterum, invitis cett. & M. l. 4. Ἐθυσάμην) ἐθευσάμην *W. & Fl. l. 7. Οὐ*) Deest in *Fl. l. 15. Δέχομαι*) Sic *W. & Fl.* Δέχομαι cett. Δέκομαι *P. (& B. 4.) l. 16. Αἰγυπτίοισιν*) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. *ead.* Ἐνιοὶ εἰσι, οἱ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας *Fl. & W.* Ἐνίοισιν, οἱ ἰχθ. M. *Pag. 97. l. 4. Ἄττης*) Edd. & M. Lege Ἄττις. *ead.* Γένος) γένος μὲν *W. l. 14. Ἀπικέσται*) ἐπικέσται M. *Fl. & V. 2.* Cett. quod edidimus. *ead.* Φέρουσι) Sic edd. & M. Forfan φορέουσι. *Pag. 98. l. 8. Ἐπ'*) Recte *L. Fl. I. P. &c. Ἀπ'* male *Ald. & H. 2. l. 11. Κέρα*) Ita *Fl. H. P. S. &c. Κέρα l. l. 12. Προπυλαίοισι*) προπυλαίοισι *W. l. 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν*) τὸ ἔμοι μὲν νῦν *Fl. & W. Pag. 99. l. 2. Ἐγείρουσι*) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. *ead.* Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. φορέουσι Solan. l. 3. Πεποιημένους) Bene M. *Fl. Ald. P. &c. Πεποιημένους* male *I. & V. 2. l. 4. Καλέονται*) καλέσται Schol. Aristoph. *ead.* Νευρόσπαστα) νευρόσπαστα *Fl.* At vulgato assensitur M. l. 5. Σμικρὸς) μικρὸς *W. l. 6. Μὴν*) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. l. 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. *ead.* Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in *W.* sed lacuna conspiciatur. l. 17. col. 2. Ἐν τῇ Λέρνῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. Solan. *ibid. l. 21. Πελεκήσας*) πελεκήσας C. *Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος*) Bene pleraeque. βασιλῆος *W. βασιλέως Fl. l. 2. Ἠρήσατο*) ἡράσατο *Fl.* Nil mut. M. l. 4. Αἰσχροῦ) αἰσχρὸν *Fl. l. 8. Ἀρρώστειντα*) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρώστειντα *Fl.* male. l. 15. Ἀρξάτο) Nihil mutant edd. nec M. *ead.* Ἐχετο) εἶχετο *Fl.* ἰσχετο M. Forfan ἔσχετο, ut mox, *Pag. 101. l. 2. Τὴν*) ἦν *Fl. & M. l. 4. Φρενοβλαβεῖν*) φρενοβλαβία *W. l. 6. Ταιᾶδε*) Sic edd. & M. Forfan ταιᾶδε. l. 9.

Ἔσχετο) Sic iam & Fl. l. 10. Ἐγείρε) ἐγείραι W. & Fl. l. 11. Φόνον) φθόνον Pell. ead. Προξένεϊς) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρήτη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. Amfl. Εὐφράτη P. & Fl. l. 14. Ὠρην) Sic B. 1. 2. (& 4.) Cett. ὠρην cum M. Pag. 103. l. 8. Τὴν) ἦν Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. ead. Ἐπεδέξαο) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξαο Fl. Ἀπεδέξαο M. l. 11. Δὲ) Non agnoscit W. l. 12. Λίσσεται) ἐλίσσεται W. γε. Ae. Pag. 104. l. 1. Ἐπίθετο) ἐπίθετο Fl. l. 5. Ὠδύρετο) ὀδύρετο Fl. l. 13. Τρωῦμα) Sic pleraeq. Τραῦμα Fl. Τρῶμα M. l. 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοισι) οἰκείοισι W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αὐτίς) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὐθίς cett. male. l. 6. Ἐτέρη) ἑταῖρη male W. l. 7. Ὦν) ῥῶν W. male. l. 11. Ὀρρώδεε) ὀρρώδεεν Fl. l. 12. Ἀρχετο) Nihil mut. edd. nec M. norante Solan. l. 16. Νηὸν) νεῶν W. Pag. 106. l. 5. Ἐδίξετο) ἐδίχῃτο W. l. 6. Ἡδέετο) ἐδέετο male Fl. l. 11. Ἀπικνεομένη) ἀπικομένη W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούνων) γούνον male l. l. 13. Ὡμολόγηε) ὠμολόγηεν Fl. Vulgato favet M. l. 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεεν Fl. Ἐπεκάλεε W. l. 16. Ἐξέφηνε) ἐνέφηνε Fl. Ἐφηνεν W. Pag. 107. l. 2. Ἦνεικεν) Sic W. Ἐνεικε edd. ead. Οὐποτε) οὔτε Fl. Lege οὔποτε, etsi οὔποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὔτω) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. Ὦν) ῥῶν W. male. l. 7. Ἡῖε) Bene Fr. P. &c. Fl. ἦεν. M. ἦεν, quod verum credo. l. 8. Μιν) μιν male l. l. 9. Ἐχε) εἶχεν W. Εἶχε Fl. l. 10. Τοι) οἱ male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. &c. At paulo infra cum augmento. l. 4. Ἦτες) αὐττε W. l. 5. Εἶνεκα) ἔνεκα W. l. 7. Ἐνεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. Ἐνηκαι. l. Ἐνεῖκε M. a manu rec. ead. Ἐνεικε) ἦνεικεν W. fokus. l. 9. Ἐπέδειξε) Nil varietatis invenio. l. 11. Ἡῖον) Fl. ἦον. M. ἦιον. Pag. 110. l. 1. Εἰργάσαο) Sic iam Fl. Fr. l. P. &c. cum M. l. 2. Οὔτω &c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. Ὠφέλε) ὤφελεν W. Ὠφέλεν Fl. l. 16. Ἀπολέλοιπε) ἀπ—εν W. Ἀ—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἶνεκα) ἔνεκα edd. & M. male. l. 8. Ἰρολογέουσι) Recte M. Ἰρολογ— edd. l. 14. Παραμυθεύμενοι) παραμυθ. male. l. ead. Χαρίζεσθαι) χαρίζονται W. Lege χαρίζομενοι. l. 15. Οἷδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἰμ.) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) Restitui ex M. & S. Ἐνεδήσατο cett. male. l. 9. Μέν μοι) μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. Ἀποκρίνεται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. &c. Ἀποκρίνεται E

& marg. *A. 1. l. 6. Καὶ οἶδε*) Et sic *M.* cum edd. *l. 10. Ἀγα-
θά*) *ξὺν Fl.* omisso *ἀγαθά.* *W.* vero *ἀγ. ξὺν ἀπάσῃ. l. 11.
Εὐχολέων*) Bene *S.* & *Amst.* *Εὐχολέων* cett. & *M.* prave.
l. 14. ἦσαν) ἴσαν *W.* *l. 15. ὦν*) νῦν *W.* male. *l. 17.
ἔγειρουσι*) ἀγειρουσι *W.* perperam. *Pag. 114. l. 1. Καθίζου-
σι*) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum *W.* καθίζουσι male *B. 1. P. S.
l. 3. Ἀνέρχουσαι*) ἀνέρχεται *M.* Vulgatum probat *Fl. l. 9.
Ἀλλοθὶ κου*) Et sic *Fl.* cum *I. P. &c. l. 14. Τῶν*) Restitui ex *W.
Τὸν* edd. & *M.* male. *l. 15. Κομίζουσι*) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεί-
νον πρόσδε κείμενον κατίασι *W. & Fl. Pag. 115. l. 6. Πο-
τὲ*) Nil mut. edd. & *M.* *l. 7. Ἐπικέεται*) Sic *M.* & *Fl.* Ἐπι-
κέεται cett. *l. 9. Δοκέειν*) δοκέει edd. & *M.* male. *l. 10. Μέ-
γα ἐς*) ἐς μέγα *W.* male. *l. 11. Τοσαῦτα*) τοσάδε *W. l. 13.
Καὶ*) Omittunt *W. & Fl. l. 14. Ἐκ γῆς*) Recepi ex *L. Ἐκ
τῆς* edd. & *M.* *l. 15. Ἐπικέεται*) Ita *Solan.* Ἐπικέεται *l. B. 1.
S. &c. Ἀποκέεται H. P.* peius. *ead. Αὐτὸν*) Recepi ex *W.
& Fl.* Αὐτὸν cett. male. *Pag. 116. l. 1. Τε*) Sic edd. & *M.* Le-
γε γάρ. *ead. Χρυσέοισιν*) Restitut. ex *W.* Χρυσέοις edd. prio-
res. *l. 5. Αὐτὸς*) αὐτὸς *P. l. 7. Πάμπαν*) Nil mut. *Fl. & M.
&c. l. 8. Οὐκ*) οὐχ. margo *B. 1.* frustra. *l. 11. ὦν*) Recte *W.
ut semper in hoc libello. Οὐν* edd. except. *B. 1. 2. quae ὦν.
ead. Ἐσέρχονται*) Recte sic emendatum in *M.* Εἰσέρχονται
edd. male. *l. 12. Μοῦνον*) Omisit *Fl.* Adest in cett. & *M. l. 13.
Τοι*) οἱ *Fl. & M.* ac mox οἷσι, frustra. *l. 14. Ἐν δὲ τῶδε*) Be-
ne *Fl. M. P.* Ἐν δὲ δε τῶ *l. Pag. 117. l. 1. Φορέουσι*) Recte
plurimae. Φέρουσι *Fl. & M. l. 2. Ταύροισιν*) Ἐκ *Fl.* Ταύροι-
σι male *I.* Ταύροις cett. *l. 3. Εἴματα*) Sic *W.* Ὀμματα edd.
l. 12. Περικέεται) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l. 13. Ὑδατώδεις*)
Vid. nott. l. 15. Φορέουσι) φέρουσι edd. priores. *Pag. 118.
l. 2. Ἔργου*) ἔργου *W.* Sed in marg. est ἔργου. *l. 5. Κάρτα*) *M.
Fl.* aliaque recte. Χάρτα *l.* male. *l. 6. Πυρώδεια*) Sic & *Fl.
cum cett. Πυρρῶδεια W. l. 7. Ἐστῶς*) ἐστῶς *B. 1.* Sed *B. 2.
cum Fl. P. &c.* vulgatum servat. *l. 8. Ἰστορέν*) Nil mutare
edd. & *M.* addit *Solan.* Ἐσορέν forsan. *l. 11. Μὲν*) Ex *W.* est.
Non erat in edd. *l. 14. Πέρι*) Deest in *W. l. 17. Περιστερὴν*)
περιστερὴν *W.* non assentiente *Fl. Pag. 119. l. 3. Κέαται*) Et
sic iam *Fl. l. 8. Πάντεσι*) παντέσι *W.* Nil mut. *Fl. l. 11.
Κέαται*) κέεται *Fl.* Sed prius *M.* cum edd. vulgo. *l. 14.
Πρωθήβην*) Recte sic *l. Fl. Fr. S. P. M. Pag. 120. l. 2. Ἥδε*)
Inserui ex Fl. & W. aberat vulgo. *l. 4. Ἔν*) Restitut. ex *M.
Nam ἐν* edd. male. *ead. Ἄλλο*) ἄλλω male *W.* solus. *l. 5.
Εἴμασι*) εἴματι *Fl.* Vulgato favet *M. l. 10. Ἐν*) Sic & *W.*

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὅδε) Ὅδε *Fl.* *l.* 13. Ἐθέλησι) ἐθέλη *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιερεὺς) *Sic B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιερεὺς *edd.* vulgo. *l.* 2. Ἐπέρεσται) ἐπαιρέσται *Fl.* *Vulgatum* probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἐθέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) *Sic & M.* cum *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 15. Κέεται) κέεται *Fl.* & sic emendatum in *M.* in quo κέεται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμεως *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσας) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀφίκοντο) ἀφίκοντο *edd.* antea male. *ead.* Συμφορῇ) *Ita edd. & M.* Συμφοραὶ *marg.* *I.* melius. *l.* 8. Ὁμολόγηε) *Recepi ex W.* Ὁμολόγηε *edd.* *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροῦθεις) *Admissi ex W.* Χειροῦθεις *edd.* *l.* 7. Ἀποδεδέχεται) *Sic M.* cum *edd.* recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδὴν φορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) *Ita Fl. M.* Πᾶσα *edd.* vulgo. *l.* 12. Ἀρχιερεὺς) *Sic bene emendatum in M.* Vulgo ἀρχιερεὺς. *l.* 13. Δέ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') *Recte P. S. H. Fl.* Καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχονται) *Sic B.* 1. *I. H. P. S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰροὶ) *Omisit Fl.* *ead.* Τίγνονται) *Et sic Fl.* cum *cett.* *l.* 9. Εἶν) ἐν *S.* & *B.* 4. *ead.* Δέ) *Abeft ab M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέω *Fl.* & *M.* Αὐτέον *B.* 4. *ead.* Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & *M.* *ead.* Ἐθνησάμην) ἐθνησάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν *M.* *l.* 17. Θνώματα) *Bene M. B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θνώματα male *I.* & *Fl.* *Id* tamen etiam adscriptum *marg. A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') *Abeft ab M.* & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) *Sic I. H. B.* 1. *S.* &c. *Τὰ P. Af Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἶπαι) *Ita plurimae.* Εἶπεν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) *Nil mut. edd. & M.* *Forf.* φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρῶν) *Et sic M.* cum *edd.* *l.* 17. *col.* 1. Πότερον ὄρνις) *Vide notam Palmerii ad hunc loc. Cler.* *Pag.* 126. *l.* 1. Δέξεται) δέξεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρῶνι) *Et hoc probat M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἀνείκαντες male *Fl.* nec probante *M.* *ead.* Σπένδουσι) *Bene M. Fl. Fr. P.* &c. Σπείδουσι male *I.* *l.* 6. Ἐορτέων) ὀρτέων *W.* & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζωὰ *W.* cum puncto sub-scripto. *Nihil mut. Fl.* *l.* 15. Ἐορτὴν) *Sic Fl. P.* Ὀρτὴν *I. W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) *Nihil variant. edd.* *Sed & M.* ac *Fl.* vulgatum servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὔλέωσι) ἀλέωσι *marg. A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀργια) *Ex emend. Solan.* Ὀρμια *edd. & M.* male. *l.* 14. Ἀποκείται) *Nihil mut. Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ *L.* *Vulgatum tenet Fl. M.* &c. *ead.* Ἐτεα) ἐτι *M.* ἐστι *marg. A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) *Bene plurimae.* Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρίψει) ἀπορρί-

ἰδίῃ W. l. 6. Φέρουσι) Nihil mut. Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρετρον) Ita P. Fr. S. Φέρετρον M. I. Fl. H. B. 1. Ald. ead. Τῷ ἐκδύμισαν) Sic M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκδύμισαν l. & marg. A. 1. l. 9. Ἑπτὰ) ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. l. 10. Πρὸ) πρὸς Fl. & marg. A. 1. Vulgato adstipulatur M. l. 14. Αὐτέων) αὐτῶν edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγέας) ἐνάγεας Fl. l. 4. Ἰρώτατον) Bene Fl. I. P. S. Ἰρώτατον W. l. 5. Δικαιεῦσι) Ita longe plurimae & M. sed a recentiore manu. Δικαιέουσι l. & V. 2. l. 6. Δὴ) δὲ male M. & Fl. l. 8. Πάνηγ.) Omissum περί post πανηγ. in edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκεῖνοι) ἕκαστοι M. l. 16. Αὐτοῦ) Ἀν ἑωυτοῦ. Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ) ἐπὶ, ἵσως L. male. l. 2. Χρωμένους) χρεόμενος M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοκοιτέων) χαμαικοιτέων Fl. Sed vulgatum tuetur M. l. 5. Αὐτίς) Recte B. 1. 2. (4.) Fl. & M. Αὐθις l. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τόδε) Sic edd. & M. Τόνδε L. l. 11. Αὐτίς) Bene B. 1. 2. (4.) & M. Αὐθις male Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν) ζῶν cum puncto subscr. W. Et mox ζῶα eod. mod. l. 13. Στέφαντες) στρέφαντες Fl. Vulgatum probat M. l. 14. Κατεινιχθέντα) Et sic Fl. cum cett. ead. Θνήσκουσι) πίπτοντα θνήσκουσι edd. vulgo praeter Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πύρην) Hoc recte exhibent B. 1. Fr. P. S. & M. Ἐσπύρην iunctim Ald. I. H. Ἐς πύρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κεῖνοι) Ita Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.) Nisi quod τὰ, κείνοι pleraeque. Ἐκεῖνοι minus recte l. V. 2. M. l. 6. Μιν) μὴν Pell. l. 15. Τὸ οὔνομα) Ita Ionice W. Τοῦνομα edd. Τὸ ὄνομα Fl.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν adscript. marg. B. 1. l. 12. Γάρ τοι) Omittit γάρ τοι Th. Mag. v. ἀπρί. ead. Ἐδοξε) ἔδοξα marg. B. 1. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων) τοῦτον Πτολεμαίου Graev. Cod. l. 12. Δημοσθένην) Nihil variare edd. notat Solan. Pag. 134. l. 2. Εὐροίας) Sic Fl. & ex ea marg. A. 1. Εὐρροίας Ald. 2. Εὐροίας cert. quod reieci-mus. l. 5. Γραμματεῖον) γραμματίον Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ) τὸ αὐτὸ τοῦ C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἑρμῇ) Ex C. hoc insertum. Aberat ab V. ibid. l. 15. Παρανόμαζον) παρανομάζοντ edita. Emendavit Solan. ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὴν δόλιχον νενικηκό-τος) Quinque haec absunt in C. l. 21. col. 2. Ὀκτὼ) C. κ', quod ad verum propius accedit. Solan. ibid. l. 22. Ἐνταῦθ'

Ὀμήρω) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi factitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetiit. *Reitz. ibid. l. 24.* ῥήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημάνουσι. Mutavit *Solan. l. 26. col. 1.* Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλεχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post ei recte inferunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28.* Δὲ τὸ) Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead.* ἑλλείπει) ἐλλείπει edita. Emendavit *Solan. Pag. 135. l. 1.* Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπίδοξου edd. *l. 6.* Σοι) σὺ L. & Fl. Vulg. tenent cett. *l. 13.* Πλείων) πλέον Fl. *l. 15.* Νομίζοις) νομίζεις Fl. *Pag. 137. l. 6.* Ἄγ) Deest in Fl. *l. 11.* Ἔσσεσθαι) Ex Hom. *l. d.* rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. *l. 13.* Μυρία) Bene *l. Fl. Fr. P. &c.* Κυρία) male Th. Mag. *v. ἐπιδρομή. l. 16.* Καταμανθάνον) Omisit Fl. *Pag. 138. l. 8.* Μύθοις) Bene sic Fl. *l. B. S. Λύθοις H. 1. Λίθοις P. l. 9.* Δὲ μετὰ) δέ με τὰ S. *l. 14.* Περιφρονοῖν) Nil mutare edd. addit *Solan. l. 15. col. 2.* Ὀμηρος γὰρ) Ita refinxit *Solan.* Edita enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. *l. 18. col. 1.* Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag. 139. l. 1.* Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλείω Καλλιόπην Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male S. *ead. Ταύτην δὲ) ταυτί δε Fl. Ταυτί δὲ S. Ταυτί γε* non modo marg. *A. 1.* adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. *Τοιαύτην γε* non male etiam coniecerat *Gesner. Ταυτὶ L. Ταύτην δὴ* marg. *B. 1.* Quod edidi, est in *l. Ald. P. H. B. 1. l. 5.* Τῶ) τὸ Fl. *l. 10.* Ἰωνικὴν) Ἴον ἢ Fl. *ead. Σμύρναν)* Sic bene *B. 1. 2. (& 4.) Fr. Στυππίαν Fl. l. Ald. H. P. S. l. 12.* Μελανώπην) Μελανώπου Fl. Μεγαλώπην marg. *A. 1. l. 18.* Ἴος) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἴος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2.* Μελησιγενῆ) Μελησιγενῆς Fl. *l. 3.* Πενίαν) Sic *l. & marg. B. 1.* Πενίας cett. *l. 4.* Μὴν) Adscitum ex L. *Mὴ l.* aliaeque edd. *l. 5.* Περιστενδὸν) περὶ στενδὸν edd. priores. *Pag. 141. l. 3.* Ἐπ' ἴσης ἀξίας) Ex emendatione *Gesneri.* Ἐπίσης ἀξίως vulgo. *l. 5.* Τὸ δ') τὸ δ' edd. priores. *l. 6.* Ἐγκώμιον) Punctum erat post

h. v. Id sustulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ἐν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τόδε coniungit, & comma ante ἐν delet. l. 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκῶματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl. l. 12. Τοῦ πύργου τοῦ πύργου emendat Erasim. Chil. IV. 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῆδ' οὖν Sic Fl. B. 1. H. Fr. Μῆδ' οὖν P. Μὴ δὲ γοῦν l. & marg. A. 1. l. 7. Ραθύμως) ῥαδίως marg. A. 1. l. 13. Ἡλικίας) ἡλικίας male l. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν Fl. l. 14. Κομᾶν) κομᾶν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. l. 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverse. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφοίης) φιλοσοφεῖς Fl. ead. Ἐπ') Ita edd. Leg. ἐν marg. l. recte. l. 8. Ἐλξιν) Bene P. H. &c. Ἐλξιν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed solus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδωρ γράφει Fl. - Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μετείσις) μετείης Fl. male. Μετίσις correxit Gesn. Pag. 146. l. 2. Ἐργων) ἔργον prave V. 2. l. 16. Σοι) Constans, at mala lectio. Σὸν Ienſ. ead. Μοι) Sic Fl. H. B. 1. S. &c. Μὴν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Gesn. Pag. 147. l. 2. Ὁρμώσης) ὁρμούσης marg. A. 1 W. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus est. l. 9. Γὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας Fl. Pag. 148. l. 2. Πρέσβεις) Forſ. πρεσβείας. l. 8. Χρυσήλακτον) χρυσήλακ. male l. l. 11. Ἡρακλέος) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγε) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαί) Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. Solam. At sic saltem ἀρχαί scribendum fuisset. Forſan ἀρχεται dedit Scholiast. idque per compendium, ἀρχαι pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατάδου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic l. & V. 2. (& B. 4.) Γοῦν σοι ᾗ ἢ cett. Μὴ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε H. P. S. Ald. l. 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσάν) Receiptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν cett. l. 9. Ἀλλα) Ex emend. Gesn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαφιλῶς) Sic pleraeque. Δαφιλῶς l. Δαφιλῆς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑποβολὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. l. &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. Λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Τῶν λόγων) τῷ δώρῳ Fl. Pag. 151. l. 10. Ταράξειεν) ταράξιν l. prave. l. 11. Κατηνάλωται) κατανάλωται Fl. l. 12. Παλαιαῖς) πολλαῖς Fl. ead.

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτη ταῖς ἀπορίαις Fl. l. 14. Τοῦτο δ' οὖν) του δ' οὖν S. Pag. 152. l. 3. Ἡ) Bene Ald. Fr. B. 1. 2. P. S. H. Ἡ adspirare l. V. 2. Fl. l. 8. Παραβάντα) παραβάντας Fl. l. 12. Παύσσωνος) Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & μοχ. Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. l. 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male Fl. Pag. 153. l. 5. Κείμενον) Omisit Fl. l. 13. °Ο) à marg. A. 1. l. 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει Fl. Pag. 154. l. 5. Ἀντι) Bene V. 2. P. Aliae quaedam ἀντι male. ead. Κυήματος) Recte plurimae. Κυήματος H. 1. & 2. ead. Ἀφροντις) ἀφρωντις male P. sola. l. 10. Γραμματεῖον) γραμματίον Fl. Pag. 155. l. 11. Γραμματεῖου) γραμματίου Fl. l. 16. Περιτρέψας) παρρατρέψας emendat Gesn. Pag. 156. l. 1. Τε) Omittit Fl. l. 5. Ποίησιν καινήν) Utrumque deest in Fl. l. 6. Ἑτέροις) ἐταίραις Fl. prave. l. 9. Τόδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον) Ita Gesn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα του βιβλίου. Pag. 157. l. 3. Ἀντίπατρε) Ἀρχία L. male. l. 12. Ἀδύνατον) Omittit M. l. 14. Κατειλήφαμεν) κατηλείφαμεν perverse l. Pag. 158. l. 3. Ἐφ') ὑφ' edd. priores. l. 6. Τε) γε S. & B. 4. Pag. 159. l. 9. Δημοδόλακα) Recte P. l. aliaeque. Δημόλακα male H. S. & Ald. Sed correctum in marg. Pag. 160. l. 15. Παιδιά) Nihil var. edd. Παιδιά Marcil. recte. Pag. 161. l. 3. Συνακτικῶ) συνακτικῶ Fl. l. 8. Αὐτῶ) Ita omnes. l. 11. Ἐπ') ἐφ' Fl. male. l. 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ Fl. cum lacuna. Pag. 162. l. 4. Ἀπὸ) ἐπὶ Fl. l. 6. Ἑβουλόμην) ἐβουλόμην Fl. quod verum credo, quia alterum magis Atticum. l. 13. Τούτῳ) τούτοις male Fl. l. 14. Προσίμην) προήμην Fl. Pag. 164. l. 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. A. 1. l. 9. Πύλας) Ita Fl. ut Palm. voluit. Πύλον cett. & Graev. l. 13. Φροντίσας) φροντίζων Fl. Pag. 165. l. 2. Τούτους) τούτοις Fl. l. 10. Τοῦτο τοῖς) Ex emend. Solan. & Iensij. Τούτοις edd. antea male. Pag. 166. l. 6. °Ο δὲ) ὧδε legit I. I. Wetst. Pro ὃ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις est ἐπιεικῶς in Fl. Pag. 167. l. 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. Fl. l. 15. Ῥᾶστα ἦν) ἦν ῤᾶστα ἀν Fl. Pag. 168. l. 3. Εἰ) Deest in Fl. ead. Τοιοῦτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα Fl. ead. Τί) ἔτι Fl. l. 9. Λέγων) Sic dedi ex I. V. 2. & Fl. Ἀγων cett. Λέγων etiam marg. A. 1 W. l. 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ Fl. Pag. 169. l. 2. Κατηναλ.) καταναλ. Fl. l. 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσειον I. V. 2. Fl. ead. Τὰ τοιαῦτα) Desunt in Fl. l. 10. Ἐχει) ἔχοι Fl. Pag. 170. l. 7. Διεφέρμεν — ὀρώντων) Nil varietatis inveniri addit Solan. l. 14. Καθυπισχνούμενος) καθυπισχνούμενοις Fl. Pag. 172. l. 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

διη B. 1. Correxīt B. 2. l. 14. Εἰς ἥν) ἥς omīssio εἰς Fl. l. 15. Ἐχωρήγουν) Bene S. & Amst. Ἐχωρήγουν male H. 1. 2. P. B. l. Ald. Fl. Pag. 173. l. 3. Παρὰ) Reīscripti ex Fl. l. & V. 2. Περὶ male certt. l. 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων Fl. l. 15. Τῆς Ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς L. Pag. 174. l. 1. Θάνατος) Emendatio Gesneri necessaria. Θάνατον edd. priores. l. 8. Εὐσχήμως) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσημόνως edd. priores male. Pag. 175. l. 7. Ἐλέγξειαν) Bene l. H. &c. Ἐλεγγαν male P. l. 8. Μακεδόνες) Μακεδόναις Ald. Sed vulgatum eius margini adscriptum. l. 12. Εὐκτήμονος) Bene Fl. l. Fr. P. &c. Εὐτήμονος male l. Pag. 176. l. 4. Δὴ) Omittit Fl. l. 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. l. 10. Ἀξείς) ἀξερ Fl. l. 16. Λήμα) φώνημα marg. A. 1. Pag. 177. l. 2. Ἡ) εἰ H. 1. & 2. l. 3. Ψυχῶν) ψυχαῖς Fl. l. 5. Εἰς) Omisit H. 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 2. ΖΕΥΣ &c.) Nomina personar. ex B. 1. addo, quae Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inscripsit. Certt. omiserunt. ΖΕΥΣ Fl. H. Ald. Fr. l. 3. Τονθορίζετε) τονθορίζετε Schol. Pag. 179. l. 1. Ὁ) Abest artic. in l. adest in Fl. P. H. &c. l. 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. S. l. 15. Ἐπαχθῆς) ἐπαλθῆς B. 4. Pag. 181. l. 10. Φατρίαν) φατρίαν male l. cad. Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν Fl. l. 12. Σειληνόν) Σιληνόν edd. quas vidī omnes. Pag. 182. l. 22. col. 1. Πίνοντες) πίνοντας V. Sed in impressis mutatum est. Solan. Deest tamen aliquid. Reitz. l. 25. col. 2. Οἷς) ὧι erat in impress. Οὖς Exc. G. & V. Lege οἷς, ut in C. est. Solanus. ibid. l. 27. Χρησµὸν) χρησµοῦ C. Pag. 183. l. 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male l. Pag. 184. l. 15. col. 1. Ἐλίκη) Ἐλίαν V. ibid. l. 16. Ρύται) Ρύται C. l. 19. col. 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. Solan. Pag. 185. l. 13. Θήλειαι) Abest a Fl. l. 15. Ἰασίωνα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gesn. Ἰάσωνα edd. septem. Ἰάσινα Fl. Ἰξίονα L. Pag. 186. l. 11. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Restitui ex Fl. Ἐπεισεκυκλ. certt. male. (Ἐπεισεκλήθησαν S.) l. 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter Fl. quae μακράν. Pag. 188. l. 8. Μητραλοίου) Sic l. Fr. P. &c. Μητρολόου Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολόου Fl. l. 14. col. 1. Μητρολόου) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum ramen in Luciano recte μητραλοίου. Reitz. cad. Ἀλκμαίωνος) Sic in V. recte legitur.

In impresso prave editum est 'Αλκμαίων. In C. veto scriptum: 'Ο 'Αμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan.* l. 17. col. 1. 'Απεκτονώς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead. col. 2.* Ουτος) οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὗτος θολερὸς — οὗτος. *Reitz.* l. 20. col. 2. Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid.* l. 21. Φασι) Omissum erat in editis. *ibid.* l. 22. Καὶ ἐξ ἐνός) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοιτιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan.* l. 23. col. 1. 'Ηκε) *Quam* C. Ergo legitur, recte. *Solanus.* Pag. 189. l. 3. Καταντικρὺ) Deest in *Fl.* l. 6. 'Ημῶν) ὑμῶν male *Fl.* Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Ita *I. B.* 1. *Fl. S.* 'Αγαθὴ τύχη, nominandi casu *H. P. Fr. Ald.* l. 5. Τῆς) Sine artic. *Fl.* Pag. 192. l. 1. 'Εαυτοῦς) αὐτοῦς *Fl.* l. 15. Θηκας τὰς) Omisit *H. 2.* sola. Pag. 193. l. 6. Καὶ νῦν) Et sic *Fl.* cum cett. l. 10. Στήλην) Φύλην male *B.* ait *Solan.* Sed errat, si *B.* 1. vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (Φύλην *B.* 4.) l. 13. Τοῦτο) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam *Solan.* Pag. 194. l. 7. Εἰ οἱ) si omittit *Fl.*

I N C Y N I C U M.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B.* 1. 2. *P.* & *Fl.* Omis. in cett. l. 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.) Haec iam aderant person. nomina supra scripta in *P. H.* l. aequae ac in *B.* &c. aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνηκοῦ καὶ Λυκιστοῦ *B.* 1. & 2. l. 4. Γυμνοδερκῆ) Nil mut. edd. l. 5. 'Ανυποδητεῖς) Sic *Fl.* *Ald. Fr. B.* 1. *P.* &c. 'Ανυποδετεῖς *l. ead.* Καὶ θηριώδην) Omisit *Fl.* l. 8. Εὐναζόμενος) εὐνηθισόμενος *Fl.* l. 9. 'Ασπν) ἄσπν *l. sola*, & marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Πάμπολλον) παμπόλλην *Pell.* l. 10. Τοῦτο λεπτόν) τὸ τριβώνιον λευκόν *Fl.* l. 11. ΚΥΝ.) Κυνι. *Fl.* mox Κυνικὸς plene, dein bis, ter K. & Λ. tantum. Postea vero toto *Dial.* personas omittit, spatio tantum relicto. l. 12. Κα) Omisit *Fl.* Pag. 196. l. 1. Παρέχον) *Forf.* παρέχοι, adscrips. *Gesn.* l. 16. ΛΥΚ.) Defunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur. Pag. 197. l. 8. 'Εκπληροί) ἐκτελεῖ *Fl.* l. 13. 'Αρα) ἀρα *Fl. ead.* Καὶ αὐτῇ) Sic *I.* αὐτῇ sine καὶ *H. P. B.* 1. *Fr. Ald. S.* αὐτῆς *Fl.* similiter spreto καί. Pag. 198. l. 2. Τὸν σκεπ.) τὸ σκεπόμενον

marg. *A. 1. W.* *L. 4.* Πότερ') Ita *Fl. Fr. I. P. &c.* *I. 6.* μάθοις) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. *L. 11.* Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν *L. & Fl. ead.* ἢ *L. 15.* Ἐχέιν) Deest in *Fl.* *Pag. 199.* *L. 2.* τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl. I. 13.* ΚΥΝ.) Addidi ex *I. B. 1.* *H. &c.* Aberat in *P. ead.* Εἰ κακῶς) εἰν εἰ κ. *Lenf.* Nil mut. edd. *Pag. 200.* *L. 2.* ΛΥΚ.) Personam ΚΥΝ. hic male *H. 1.* *2.* (*& B. 4.*) *L. 5.* Μόνον) μόνον *Fl.* Sed perinde est. *L. 10.* Παράρκει) ἀρκεῖ *Fl. Pag. 202.* *L. 5.* Δέ) δαι *Fl. I. 6.* Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl. I. 9.* Ἐχων) Forſan ἔχον, *Gefn. Pag. 203.* *L. 14.* Κακὰ) κατὰ male *H. 2.* cum tamēn *H. 1.* recte. *Pag. 205.* *L. 5.* Λυμαίνονται δέ) ἢ λυμαίνονται *Fl. I. 15.* Χρήσθαι) χρήσθαι male *Fl. Pag. 206.* *L. 4.* Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adſcripſerat *Gefnerus.* Bene; ſed iam non opus. *Pag. 207.* *L. 2.* Θηρίου) εἰ-Θηρίου *Fl. L. 4.* Θηρίων) Θηρίον male *H. 2.* *L. 12.* τῶν πάντων) τῶν edd. priores. *Pag. 208.* *L. 6.* τοιοῦτος) *Fl.* praeunte dedi. τοιοῦτος cett. *L. 7.* Καὶ κρατεῖν) Et ſic *Fl.* cum reliquis. *L. 11.* Ἀνυπόδηντος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut *Philopatr. c. 21 &c.* *L. 13.* Μόνον) μόνον *Fl. L. 14.* Αὐτῶν) Bene edd. vett. Αὐτὸν male *P. Pag. 209.* *L. 2.* Ἰππῶν) ἵππου *P.* ſola. *L. 11.* Χείρωνος) τοῦς Χείρωνος *Fl. Pag. 210.* *L. 16.* Μάλλον) Nihil variant edd. *Pag. 211.* *L. 1.* Καὶ) Non agnoſcit *B. 4. ead.* Ἀπειχαιντ') Lacuna hic in *Fl. Pag. 212.* *L. 5.* Ἐφίσεθε) ἀφίσεθε *I. male.* Prius cett. *L. 8.* Ὑμῖν δέ) ἡμῖν *H. 1. & 2. male. L. 9.* Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amſt. (B. 4.) Ἀπανορθοῦν. I. V. 2. Fr. H. B. male. L. 10.* Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιτιμῶμεν *L. vel Ex.* Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a *Fl. ead.* βουλευμένοις) βουλευμένοι, ἴσως *L. Ἀξιούτε κακῶς βουλευμένων παλλάκις περὶ ὧν πράττομεν Fl.* In vulgato conſpirant cett. *Pag. 213.* *L. 4.* Ὁ δέ) ὃ δέ male *I. & V. 2. L. 10.* Φαίνεται) δύναται *G. L. 12.* Ἄλλων) ἄλλας *Fl. L. 15.* Πείσεσθαι) πείσεσθε *Fl.* Πείσεσθαι marg. *A. 1. Pag. 214.* *L. 9.* Οὐ) Omisit *V. 2. Pag. 215.* *L. 1.* Ἐπιεκόψει) ἐπεισεκόψει male *H. 2. ead.* Αὐτοί) Nihil mutare *Fl.* addit *Solan.*

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. *L. 1.* ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B. 1. H. P. &c.* Ψευδοσολογιστής *Th. Mag.* male in v. τεθνήσκειται.

Sed recte $\psi\epsilon\upsilon\delta\omicron\sigma\omicron\phi\iota\sigma\tau\eta$ idem v. α . l. 3. $\Lambda\Upsilon\text{Κ. ΚΑΙ ΣΟΛ.}$) Ita B. 1. P. Reliquae omittunt in fronte, In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & $\Lambda\Upsilon\text{Κ.}$ addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Λ . tantum. l. 12. col. 1. $\beta\omicron\upsilon\lambda\acute{o}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$) Lacuna hic est in V. Deest nempe $\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\gamma\chi\epsilon\iota\nu$, aut simile quid. Solan. *ibid.* l. 13. $\epsilon\iota\sigma\acute{\eta}\gamma\alpha\gamma\epsilon$) Hoc fuit initium Mf. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. Cler. Pag. 217. l. 11. $\epsilon\chi\omega\nu$) Nihil variare edd. addit Solan. l. 13. $\epsilon\pi\iota\sigma\tau\acute{\alpha}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$) Bene Fl. B. 2. P. $\epsilon\pi\iota\sigma\tau\acute{\alpha}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ male I. H. B. 1. Ald. Fr. S. Pag. 218. l. 16. col. 1. $\alpha\pi\alpha\rho\epsilon\mu\phi$.) Videbatur $\alpha\pi\alpha\rho\epsilon\mu\phi\acute{\alpha}\tau\omega$ hic abundare. Vide not. Graev. Cler. Pag. 219. l. 1. $\epsilon\gamma\omega\ \delta\epsilon$) $\epsilon\gamma\omega\ \delta\epsilon\ \sigma\epsilon$ B. 2. & Amst. Non habent $\sigma\epsilon$ ceterae. l. 4. $\tau\epsilon\tau\rho\alpha\pi\lambda\eta$) Ita I. H. P. B. 1. & c. $\tau\rho\iota\pi\lambda\eta$ Fl. l. 13. $\sigma\upsilon\nu\acute{\eta}\sigma\omega$) $\sigma\upsilon\nu\acute{\eta}\sigma\omega\nu$ Fl. Pag. 220. l. 3. $\kappa\alpha\kappa\omega\nu$) Sic Fl. & P. (& B. 4.) $\kappa\alpha\kappa\omega\nu$ reliqq. l. 8. $\pi\alpha\rho\eta\zeta\epsilon\nu$) Adoptavi ex I. V. 2. & G. $\pi\alpha\rho\eta\zeta\alpha\iota$ cett. l. 16. col. 2. $\nu\upsilon$) $\nu\upsilon\nu$ prave editum ante, & erat $\nu\upsilon\nu$ hic male in V. Sed mox ν tantum habet, etfi in impr. $\nu\upsilon\nu$ utrobique editum sit. Solan. Pag. 221. l. 1. $\sigma\omicron\lambda\omicron\iota\kappa\iota\zeta\omicron\nu\tau\alpha\varsigma$) $\sigma\omicron\lambda\omicron\iota\kappa\iota\zeta\omicron\nu\tau\omicron\varsigma$ Fl. omisso $\kappa\alpha\tau\alpha\nu\omicron\eta\sigma\alpha\iota$. l. 6. η) $\pi\iota\upsilon\sigma\alpha\iota$ Fl. omisso η . l. 7. $\pi\alpha\iota\delta\iota\alpha$) $\pi\alpha\iota\delta\epsilon\iota\alpha$ Fl. male. Pag. 222. l. 8. $\sigma\omicron\iota$ Fl. l. 12. $\epsilon\kappa\epsilon\lambda\epsilon\sigma\chi\acute{o}\tau\alpha\varsigma$) Ex G. & marg. A. 1. recepi. $\lambda\acute{\epsilon}\omicron\nu\tau\alpha\varsigma$ edd. Pag. 223. l. 1. $\epsilon\zeta\epsilon\iota\lambda\omicron\chi\acute{o}\tau\alpha\varsigma$) Sic G. $\lambda\acute{\epsilon}\omicron\nu\tau\alpha\varsigma$ edd. *ead.* $\pi\acute{\alpha}\rho\epsilon\sigma\tau\iota\nu$) $\pi\acute{\alpha}\iota\rho\epsilon\sigma\tau\iota\nu$ Fl. l. 2. $\delta\acute{\upsilon}\omicron$) β Fl. *ead.* $\lambda\acute{\eta}\psi\epsilon\tau\alpha\iota$) Bene sic Fl. Fr. P. & c. $\lambda\acute{\eta}\psi\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ male I. cum V. 2. l. 19. col. 1. $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$) $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$ edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum $\phi\alpha\sigma\iota$ ex Cod. V. in $\phi\alpha\sigma\iota\nu$ se mutasse notarat. Sed quia $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ vel sine Codice legendum apparet, facile obscuravi. Reitz. Pag. 224. l. 13. col. 2. $\epsilon\upsilon\theta\epsilon\iota\alpha$) $\epsilon\upsilon\theta\epsilon\iota\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \alpha\iota\tau\iota\alpha\tau\iota\kappa\eta$ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Huic igitur parui. Reitz. *ibid.* l. 14. $\tau\omicron\ \delta\epsilon\ \delta\omicron\lambda\alpha\iota\ \delta\omicron\tau\iota\kappa\eta\nu$) In V. & impr. $\tau\omicron\ \delta\epsilon\ \delta\omicron\tau\iota\kappa\eta\ \alpha\pi\alpha\iota\tau\alpha\iota$, absurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio se reflexisse testatur Solanus. *ibid.* l. 15. $\omicron\upsilon\nu$) Ita ex V. restituit idem, in editis erat $\tau\omicron\upsilon$ sine sensu. *ibid.* l. 21. $\phi\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu$) $\phi\alpha\sigma\iota$ editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. Reitz. *ibid.* l. 23. $\kappa\omicron\sigma\mu\iota\omicron\nu$) $\kappa\omicron\sigma\mu\iota\kappa\omicron\upsilon$ Exc. G. l. 29. col. 1. $\omicron\upsilon\nu$) Excidit hic aliqua vox, aut $\sigma\upsilon\nu$ - $\omicron\upsilon\nu$ legendum. Solan. Pag. 225. l. 1. $\epsilon\iota\pi\epsilon$) $\omicron\upsilon\nu$ Fl. l. 9. $\kappa\alpha\tau\alpha\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$) $\kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ male I. & V. 2. l. 12. $\alpha\phi\iota\epsilon\tau\acute{\alpha}\rho\epsilon\iota\nu$) Lacuna est in Fl. ante

ἀριστάνειν, & ἄμφω omiffum. l. 19. col. 1. Τοῦ ῥήματος) τὸν edita male. ead. col. 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. Reitz. Pag. 226. l. 1. Χαρίζοι) χαρίζη Fl. & S. At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gesn. recte. l. 3. Εἰς τότε) εἰς ποτε B. 4. l. 9. Ἔστιν) ἔστιν l. l. 12. Πέτεσθαι) G. duce cum Gesn. dedi. Πέτασθαι edd. Pag. 227. l. 19. col. 2. Ἀνεάγεται) Lege omnino ἀνέσχε. Solan. Pag. 229. l. 4. καθ' εἰς) καθ' εἰς omnes, excepta Fl. quae καθ' εἰς cum L. hic & statim iterum, recte. l. 10. Μνηστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit Fl. l. 17. col. 2. Ἀνδρῶν) Exc. G. ἀνδρός. Pag. 230. l. 10. Πείσεται) Ex Fl. rescriptit Solan. Πείσεται l. B. 1. H. P. S. &c. ἴαγ' 231. l. 7. Μάθης) Sic omnes. l. 17. col. 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in V. tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum εἰ, uti edidi. Solan. Pag. 232. l. 5. ΣΟΛ.) Personam har. c. & mox ΛΥΚ. inseruit Gesn. l. 10. Γὰρ) γὰ Fl. Pag. 233. l. 3. ΣΟΛ.) Omisit l. Adest in P. Fr. Fl. &c. l. 4. Ὑπαλλάττειν) Sic Graev. Ἐπαλλάττειν edd. l. 5. Δόξα) Forf. δοκεῖ, Gesn. l. 6. Εἰ) Forfan εἰν. (Εἰν S. & B. 4. unde recepimus.) l. 10. Λέγειν) Sic H. P. l. B. 1. Fl. Λέγων S. l. 15. ὧν) ὁ male. Fl. Pag. 234. l. 4. Καθίζουσαι) καθίζουσai Fl. ead. καθίζειν) Amst. bene (& B. 4.) καθίσαι edd. cett. l. 5. Κάθισον) Sic Gesn. ex Amst. Κάθισον. cett. Κάθισον l. καθίζον B. 1. l. 8. Κάθισον) Sic iam omnes. Pag. 235. l. 1. Ἐτερον) καὶ ἕτερον Fl. ead. Λέγων) Ex Fl. recepi. Λέγειν cett. l. 3. Ἰκανῶς) Rescripti ex Fl. l. V. 2. Ἰκανῶς cett. l. 4. Γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων Fl. omisso γὰρ ac δεῖ. Pag. 236. l. 2. Μοι) μὴ legit Gesn. (At sic iam habebant S. & B. 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic P. Τριφῶντος &c. B. 1. αὐτ. 2. In cett. omiffa. l. 4. Συνένευκας) συνένευκας edd. priores. l. 5. Βυσσοδομαίεις) βυσσοδομοῦν C. Nil mut. Fl. l. 14. col. 2. Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit Solan. Pag. 238. l. 6. Ἀποψέω) Bene omnes, demta l. quae ἀποψέω. Pag. 239. l. 13. Κατονομάσης) κατανόμασης l. Fr. H. Ceterae recte, quod edidimus. Pag. 241. l. 7. Δέ) Sic nostrae T. Gesn. ed. l. 12. Ἀπεργάζεται) Hoc praetuli ex l. Ald. B. 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται *P. H.* l. 13. Κατάπληξίς) κατάβελξίς dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. *Pag.* 242. l. 13. Ἐπομίσατο) Ex emendatione Kusteri. Ἐπομόσατο edd. priores. *Pag.* 243. l. 9. Ἰπτρός) Sic edd. Lege ἰατρός. l. 15. Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσον Homer. *Pag.* 244. l. 6. Μορχίαν) Hoc praeferunt edd. vet. Μορχέαν *S.* & *Amst.* l. 7. Ἐκλαυσε) Bene correxit Solanus. Ἐκλυσε edd. priores. *Pag.* 245. l. 5. Τὴν Γίγαντολέτιν) Sic omnes. l. 8. Γεβούλει) καὶ βούλη ed. Gelsner. *Pag.* 246. l. 2. Μυρία) μυρία male l. & *V.* 2. non cert. l. 7. Παρά) Bene l. *S.* &c. Περὶ *P. H.* (& *B.* 4.) l. 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene l. *Fr. B.* 1. 2. *H. P.* ΚΡΙΤ. male *Fl. J. Ald. V.* 2. *S. Amst.* *Pag.* 247. l. 7. Δέ τέ μιν) Omiff. τε in edd. prioribus. l. 14. Λόχμια) Ex emendatione Solani & Guyet. Δόχμια edd. priores. *Pag.* 248. l. 11. Ἐπομόσσωμαι) Sic edd. *Amst.* ἐπομόσσωμαι. Gelsner. ἐπομόσσωμαι, quem sequor. l. 12. Ἀμβροτον) ἀμβροντον prave l. *Pag.* 250. l. 2. Ἐρχομαι) εὔχομαι *V.* 2. Leg. ἔχομαι. *Pag.* 251. l. 10. Παρά) Sic *S.* Περὶ cert. l. 14. Ἐπὶ) περὶ *S.* l. 15. Ἡρακλείν) Ἡρακλῆος Homer. *Pag.* 252. l. 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ. Hom. l. 7. Γίγνομένω) γινομένω Schol. male. l. 16. Δέ) Ex Hom. inferui. Aberat ab edd. *Pag.* 253. l. 14. Αἰὼν) Aberat in *S.* & *Amst.* aderat in *P. B.* 1. l. &c. *Pag.* 254. l. 7. Οὐχὶ τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῷ vult Palm. l. 12. Θανατωθήσθ) θανάτῳ θῆσθ discretim *B.* 4. *Pag.* 255. l. 6. Τύχοι) τύχη) *Fl.* l. 9. Φλαῦρον) φλαῦρον *Fl.* male. *Pag.* 256. l. 9. Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως l. 10. Ἐτρεῖδον) Et sic *Fl.* cum ceteris. l. 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoscunt *C.* *Pag.* 257. l. 11. Ἐσκοπίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum eris. *Pag.* 258. l. 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδεντος plurimum scribant. Confer *Asin.* cap. 16, & *Cyn.* c. 13. l. 17. Τὰ) καὶ male in editis. Emendavit Solan. *Pag.* 259. l. 8. λευκάδα πέτρην) Λευκάδα πέτρ. litera maiuscula, *B.* 4. vertens etiam, *Leucadem petram.* Male. *Pag.* 260. l. 1. Μεσορί) Ex emend. Solani. Edd. & Schol. Μεσορί. l. 5. Λόπους) λαπὸς Schol. Vulgatum tenent *Fl. I. Fr. B. P. H.* ead. Ἐσπάρασσ) Sic *Fl. I. P.* &c. Ἐσπάραξε *B.* 1. 2. (& 4.) l. 15. Ἐσκοπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c. 19. Est hic ο est in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. l. *B.* 4.) l. 16. col. 2. Νόμει) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. *Pag.* 261. l. 2. Γήθησαν) ἐγήθησαν *B.* 4. l. 6. Ἐπὶ δέ ατρα) ἐπὶ τὰ δέ ατρα ed. Gelsn. Abest artic. ab alijs. l. 14. Χαίρησονται) χαί-

ῥέονται B. 1. 2. (& 4.) Pag. 262. l. 8. Πολὺν) Bene Fl. Fr. H. P. &c. Πολὺν prave l. l. 10. λιμὸν) λιμόν. αὐχμόν Fl. puncto post λιμὸν collocato. Pag. 263. l. 5. Κατατρίχετε) Sic pleraeque. Κατατρίχετε l. l. 6. Ἠκηκόητε) Sic nostrae. Ἠκηκόητε Gesner. melius. Ἀν ἠκηκάτε; Pag. 264. l. 13. Ὀνοῦμενοι) Ἀν ὀνάμενοι; Pell. Pag. 267. l. 2. Ἐκλείψει) Restitui ex Pell. & B. 1. 2. Ἐκλείψει male Fl. l. Ald. Fr. H. S. Ἐκλείψει Amst. l. 7. Εἴτ') Sic vett. Εἴθ' S. & Amst. Εἰ τ' Fl. discretim. l. 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet Fl. At l. Ald. H. S. B. Fr. Οὗτος ὁ λόγος τοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & Coll. cum Fl. B. Ald. Fr. P. S. l. 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita B. 1. 2. Omittunt cett. Pag. 274. l. 5. Διδασκουροι) Ita hic & mox constanter. l. 7. Αὐτὴν) αὐτὴ Fl. l. 15. Θύρας) Ita plurimae bene. Θύρας l. V. 2. Pag. 275. l. 6. Ἀήδῃ) Sic Fl. aliaeque recte. Ἀύδα l. l. 7. Ἀμοφιτρίωνι) Ἀμοφιτρίωνι male l. & Fl. Pag. 276. l. 15. Δὴ) Δὴ Fl. melius. Pag. 277. l. 4. Ἐκάστη) ἑκάστη θεῶν ἑκάστη Fl. l. 5. Ἐτέρ' ἀμοφισβ.) Consentit Fl. Pag. 280. l. 1. Φίλων) Φίλων edd. priores. Φίλων L. Pag. 282. l. 7. Ἠγάσθη) Constantem esse lect. ait marg. l. Pag. 285. l. 5. Αὐτῶν) Ita P. aliaeque. Αὐτῶν Fl. l. 6. Οὐκ ἀπέτρ. μᾶλλον) Ita edd. omnes. l. 10. Αὐτῶν) Cum spir. tenui l. Fl. P. Αὐτῶν H. S. aliaeque. ead. Αὐτοῦς) Adspirate Fl. H. P. S. Αὐτοῦς l. Pag. 286. l. 9. Διψνισμένους) Sic & Fl. cum l. Fr. P. &c. l. 13. Γεγεννηκόθ') Recte sic P. ut Iens. valuit. Γεγεννηκόθ' male l. H. S. Fl. Fr. B. Pag. 287. l. 12. Ἄλλον) Ita Fl. H. B. l. P. S. Ἄλλο l. Pag. 289. l. 2. Αὐτῶ) Sic Fl. & pleraeque. Αὐτῶ l. Pag. 290. l. 2. Παρίντας) πειρόντας prave Fl. l. 7. Περίστιν) περί ἐστιν l. V. 2. Fr. Pag. 291. l. 2. Οὐ) — ἴσως L. Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. ead. Πραττόμενα) πράττομεν, σχοίν edd. antea male. l. 6. Ὑπακούσαι) ὑπακουῖσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως L. Pag. 292. l. 3. Γραφεῖσι) Sic plurimae cum Fl. Γραφεῖσι l. Pag. 293. l. 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. habere, adiecit Solan. l. 6. Ἀνδρίας) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. l. 9. Δὴ) δὴ male Fl. Pag. 294. l. 13. Οὐδ' &c.) Non habet haec Graeca P. (neque B. 4.) Habent Fl. l. H. B. S. &c.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B.* 2. haec duo verba omittit. (Desiderantur etiam in *B.* 4.) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald.* & *H.* 1. *l.* 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B.* 1. 2. (& 4.) *P.* Aliae omittunt inscript. person. *l.* 9. *Ευήρει*) *ξυνείρε* *P.* *l.* 13. *Κά-κείναις*) Bene sic *Ald.* *P.* *H.* & *c.* *Κάκείνας* male *S.* & *Amst.*
Pag. 297. l. 5. Τοῖς) Bene sic vet. *Τὴν* male *S.* & *Amst.* *l.* 10. *Τοῦ*) Sic *P.* ut *Marcil.* voluit. *Καὶ* edd. cert. *l.* 12. *Ἀρχὴν*) Legi etiam potest *ἑρμυχὴν*, *Pell.* *Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην*) Sic esse in edd. omnib. notat *Solan.* *l.* 3. *Οὐπω*) *Reitziana* *οὕτω*, mendose. *l.* 10. *Θαλλῆς*) *Θαλλῆς* edd. hac priores. (excepta tamen *B.* 4. quae recte *Θαλλῆς*.) *l.* 13. *Ὡς τῶν ἐκείνης*) Nihil varietatis invenio. *Pag. 299. l. 11. Μὲν*) *μὲν* edd. *Μὲν* (*ἴσως*) *L.* *l.* 13. *Τοῦτον*) Nihil mut. edd. *l.* 14. *Αὐτῷ*) *αὐτῷ* edd. priores. *Pag. 301. l. 10. Αὐτῇ*) Sic *Pell.* *Αὐτὴν* edd. vulgo. *Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ*) Personam *MEN.* edd. hic ingerunt, quam delevi cum *Solan.* & *Gefn.* *ead.* *Τραγωδίας*) *τραγωδίας* edd. antea male. *Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ μνηδαμῶς*) Persona *ΜΟΥΣ.* his praefixa in edd. At necessario omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ὡς Κρόνῳ — σοὶ τέθεται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrobi. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 desinebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τὸ γε νῦν εἶναι) Sic supr. Adv. Indqst. c. ult. f. REITZ: *ead. l. 8.* Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videretur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, qui, UT lucrum faciant, iniurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείψει μὴδὲ ταῦται, pro εἰς τὰ ταῦται, aliaque permulta, satis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhihent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀγανεύσω) Non agnoscitur a S: & B. 4. illud ἄν, quod ante v. ἀγανεύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, & quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter vertit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν· absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino próbum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus aliter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. Aesop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμονσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ νότων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV, αὐτῇ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. II. H, 332, Τῷ σὲ χερσὶ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε πεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis sine ulla necessitate reperatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἑορτῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπτά) Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Moisé descripta est. SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδ'ε) Marcilii additamento non est opus. Vid. Isr. B, c. 30, δένδρον δὲ αὐδ' ὕδωρ ἐνὴν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδ' ἐν, οὐδ' ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omitte ndae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδ' ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδ' ἀγοραῖον οὐδ' ἐν διοικήσ. legendum. Οὐδ' ἐν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδ' ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδ' ἐν, πίνειν δέ. Marcilius. Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ αὐδ' ὕδωρ ἐνὴν. Verum infra, Cronos. c. 17, πρὸς χάριν μὴ δὲνὶ μὴδ' ἐν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. *si quis universi imperii vim expendat*. Illud potius vendendum erat, *si compararentur cum totius imperii potentia*. VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γαῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιαύτου ἐπισσιτέσαντο, οἷς ἴλαος καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπιτεύσει) Certissimum est mendum in ἐπιτεύσει. Legendum omnino ἐπιτεύσει· neque enim de futuro, sed praeteritoq. intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare lensus iubet in ἐπινεύσει. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum lensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectt. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μηδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας: ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴπεται, οἶαν με οὕσαν ἀπολείπει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ᾤσαι, vel ᾄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐτι καὶ βασιλέα) La royauté de la fevue. Horat. Non regna vini sortiere talis. GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλέας χειροτονώμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοία ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epict. I, 25: ἐν Σατορταλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖζει ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἄσον, σὺ ἀπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ κύνται ἡ παιδίά. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφίμημί σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός. Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἑρακλεία. sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11, idque usuratus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Asm. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέξας — ἐμμημακώς. Act. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aesop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀγκιστὰς — στατινίους βούς ἐκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βομοῦ δεῖς ὠλοκαύτασεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσιόδου) Hesiod. *Θεογ.* 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὕγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδὲν τι — πρᾶξαι τι modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Εὐ ποιῶν) Sic recte disiunctim *Fl. & B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἶος) *L. Fl. V.* 2. *P.* & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἀσπορα καὶ ἀνῆροτα) Homer. *Od.* I, 109. SOLAN. Nisi quod ἀσπαρτα apud Hom. Sed ἀσπορα Lucian. etiam supra *Rhet. Praec.* cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ. .) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. *Εργ.* 109. Vid. *Cler. Art. Crit.* pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἰκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem: Equidem sic vertendum existimo: At ego, Saturne, e fabula ista caniciebam; hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros. VITRNG.

ead. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatiorē substituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδοτρίβας. *Hagen.* 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, qui boias terunt; nisi quod boiae ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius *Perf.* III, 3, 15. *Compedium tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectionis constructionis foret, de qua paulo supra, *Mort. Peregr.* c. 45 pr. Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τάλαντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum misere perdiderint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Τὸ ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι malle ἔστι. GRAEV.

ead. l. 15. βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la sèbe. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσίου χοίνικὰ γε ἡμῶν πάντων κατασκευάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Grönovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἔναρ ἐπιστάς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐπιστάνας, exemplis docet I. Elsn. ad Aët. Apost. XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ἔναρ pro κατ' ἔναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrobi. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἐστὶ) Scribendum fuit εἶη. SOLAN. Obsequer Solano εἶη rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aequae dicitur, ἔγωγ τίς ἐστὶ, quam ἔγωγ τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt diffimilium modorum, & casuum, in eius-
modi duplici regimine, nondum immutare quidquam au-
deo. Infīn. & Imperat. sic iungit Hom. Il. Z, 273 — 4, Θὲς
— καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Nostr. μηδὲ γυμναζέ-
σθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15,
εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαιρόντων &c.
quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus
alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24
& 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀπό-
θνησκε, μήτε — δὼς σεαυτὸν. Indicativ. & particip. Diod. Sic.
XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνείλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἡλευθέρωσε τὴν
πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV
pt. ὡς Ἑλένη πρῶτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδί-
της εἶη θυγάτηρ· καὶ ὡς — παῖς γεγόνει. Quod si ergo & in
Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis
collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me
licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. l. d.
sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τοῦτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυ-
χῶν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indica-
tivus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέψοι
δ' αὐτὸν — ἀφέλαιο δ' — Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Ἀήδας Ἑλένη,
ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat.
c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσασθε. Diffimiles casus
Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκῆστων (sic enim lego
pro ἀνηκῆστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιηφῶτων, καὶ
ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐπορώντες — ἐγίγνωσκον. Adde
Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ
κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Du-
ker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Corr. ad Sallust. Catil. 21, 4.
Wessell. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Ellsner. ad Apoc. I,
4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex
Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτίων) Μονοχιτίων ὦν. An μονοχιτίων ὦν scri-
bendum pro μονοχιτιῶν. GUYET. Μονοχιτίων) Sic recte una
V. 2. reliquae edd. μονοχιτιῶν. Non puto tamen cum Baifio
pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus
tunica, qui μονοχιτίων dicitur: superinductas tantum tuni-
cae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romano-
rum togam. Οἰοχιτίων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse
de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud
Iac. Ellsner. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) *Αν προσπελάζειν* legendum? GUYET. Legendum *προσπελάζειν*, vel potius *πλησιάζειν*, ut N°. 20, & Ἐρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum *προσπαιζειν*, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet *προσπελάζειν*, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) Infra N°. 21, *μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίατον*. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est *μὴ μάτην* &c. SOLAN.

Pag. 16. l. 2. Ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, ut *Cybelae matri sese adiungant*? cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλὰὶ μνῆες ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρύνει ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. dissert. tertia μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείρόντων διαφέροντα, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt*. At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἀνθεάζοντες verterant, *eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt*. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc porius censeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Crescollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἔξεστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalia*, *ne id quidem fas esto*. Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκηλοι γενήμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret M^s. *τυμπάνοις*. Nam quamvis & cym-

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota hæc sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. l. Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecynio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vett. l. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui l. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere superfedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρώτοι) (Distinguendae hæc leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles *νόμους συμποτικούς*, teste Athenæo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξετάζετω, μηδὲ ἀναγράφετω &c. μηδὲ λ. ἀσχεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. *A. W.* adscriptum erat *ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι*, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus hæc verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia *γυμναζέσθω* intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. l. 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro *γραφέτωσαν, ἐχέτωσαν*. Vid. similiter *ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων*, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. *ἀπερρίφθων* pro *ἀπερρίφθωσαν*, & Solani ad *Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14*, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis *ἐπαίρεσθων* pro *ἐπαίρεσθωσαν* frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. *ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίροντων*. Ac III, 30 f. *φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων*. Ibid. Ep. 52 pr. *ποιούντων ὕσα καὶ βούλονται*. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περι-
τὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non abfimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀθάρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χάρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν;
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) *Ceterum ante solemnitatem.*
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verte *ceterum die ante solemn.* Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτρεχόντων) *Recurrunt*, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοιρίτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: *Ammian. Marcell. L. 27:*
— adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant;
militēs vero διμοιρίται νυμφευράται, dupla stipendia merent, *ut*
docent nonnulli. *Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἀρχὼν*
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. *Lucianus:* ἐρυμάτιον ἐφρούρει
διμοιρίτης ὢν. *Rursus in Chronosol.* — ἀξίον γὰρ διμοιρίτας εἶ-
ναι. *Arrianus:* καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδὼνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα
μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευο-
μένων ἔφερον. *Curtius L. V:* Itaque delectis equitum VI milli-
bus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedestris acies erat. *Nescio, an hic Di-*
moiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandat. — Sed in Curtio
recte iam *Dimachas* editum, qui & ἡμιπποι Graecis dicuntur,
aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priore
loco *Diognitae* legendum, ex Salmasio monuit Freinsheim. ad
Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter,
quater, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Mererr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam pu-
tem, quam ut multa addam. Origo est a διμοιρία. Ita διμοι-
ρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθεῖς) Sic recte scribitur in *Fl. B. 2. & P.*
In reliquis prave ἀπαχθεῖς. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. Τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἀλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic inferatur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Iuvenal. — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. *Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta & salubri hora.* Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερῶς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variæ autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnus; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis muturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimina vel maius admittit. Add. supra 'Ovrip. cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομίαν.) I. e. προνέμειν. Vetr. Codd. consulendi. GUYET. Mallem προνομίαν, *praerogativam*, cum Pell. quam προνομὴν, *praedam, pabulationem*. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα.) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) Προπεμπέτωσαν legisse videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adstent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅπως χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, *comitor, adsto* &c. Vid. 'Erm. cap. 72: διαναστάντα δὲ ἀξιώσιν πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σὲ παραπέμψαι ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde Eύχ. c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν & Δικ. c. 1, ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si Fl. editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non est *comitor* &c. sed *reicio, amando* &c.

Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum 'Ετ. Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἷσ' ἄρα ἔραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μηδὲ παρεπεμψέτωσαν itaque erit, *neve iam cito praetereunio*, & sic opponitur τῷ, μηδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὁπρῶσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἐτι ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου) An non scripsit auctor, πένντες πᾶσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένντες) Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πένντες Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Erasmus videtur legisse προπιόντος, dum vertit, *ubi praebiberit dives*. Sed vix potest locum habere: nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praeire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox Act. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον; GUYET. Fl. sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττενέτωσαν &c. B. 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττενέτωσαν &c. Iunt. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua Par. fere consentit. Solanus distinctionem Iuntinae mutavit. Gesnerus aliter: hunc igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca respondeant. REITZ.

Pag. 22. l. 4. Οὐτε λοιμὸς) Obversabatur menti scribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶν) Recte vertitur, in quo statu essem. Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τοῦτοισι ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. ad Philip. IV, 11, ἐμαθον, ἐν οἷς εἶμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισι ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίσχον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum foris. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Basf. ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, ἐορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ — τὸν νῦν δὲ — μᾶλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισόττερα, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta est inter universos conditionis & fortunatum inaequalitas. IENS. *H) Iensii emendationem confirmant L. Coll. & Fl. In reliquis impressis prave legitur ἢ. SOLAN. Plus certe salis

ineſt, ſi iam cum lenſio ꝛ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ꝛ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ꝛ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiffimae lenſui coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ꝛ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἷοι) Sic recte *Ven. 2.* ut *Nº. 24.* ne te longius amandem. In reliquis impreſſis *οἷον*. SOLAN. *Οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται*) Nondum recipio Venetarum *οἷοί εἰσιν*, licet *τραγικοὶ* ſequatur. Supra *Iov. Conf. c. 18 med. οἷον ἀνδροφόνους*. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaeppiſſime fungatur. Verum quia infra *c. 24.* *οἷοί εἰσιν* omnes praeſerunt, poſſit & hic ita legi. Solan. *ἐμβάδες* corrigit: ego nondum; nam & mox rurius *ὑποδιδάμενοι ἐμβάτας*. Conf. ſupra *Adv. Indoct. c. 6 f.* Et *Iov. Trag. c. 41*; ubi tamen male in textu operae dedere *τοὺς ἐμβάδας* pro *ἐμβάτας*, & ibid. in nota ad Schol. male *αἱ ἐμβάται*, pro *οἱ*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. *Ὀν. c. 16.* SOLAN. Sed *ἀνυπόδητος* Lyf. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Hefiod. *Ἔργ. 116.* SOLAN.

ead. l. 4. Ἀσπορός &c.) Homer. *Od. 1, 109.* SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe *ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται*. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et *φύω* ita recte tranſitive conſtruitur. Long. *Poſt. III, p. 103 ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὄρας*. Noſter ſupra *Icarom. c. 28*, *φύει πάγωνα*, alit *barbam*. Et ipſe Hom. *Odyſſ. H, 119*, *Ζεφυρίη πνέουσα τὰ μὲν φύει*, *Zephyreus ſpirans haec crefcere facit*. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρυσούς εἶναι) Hefiod. *Ἔργ. 109.* Primo obſerva, *εἶναι* de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦτου) Ed. *P.* mutavit hanc vocem, fecitque *τούτων*. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γοῦν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro *certe quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in *Commentt. p. 475*. Conf. mox *c. ſeq. ἄρτων γοῦν*. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An *τόσας*; pro *τοσαύτας*. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se haber, si-
ve exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσῃς δ' ἐγὼ τρυ-
φῆς. Neque ὅσας hic nectendum cum praemisso τοσούτων,
quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον
legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separa-
tionem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Insulas*. GUYET. Bene. At supra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interfit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) *Ceram agrestem, bulbum*. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτρώγοντες forsan. GUYET. Non
capiō, cur derivatum a τρώγω, comedo, arrodo, hic sit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc
longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura
tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave veritas κοιτί-
σι, cubilibus: sunt enim arcule, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi so-
lebant. Hesych. Κοιτὶς, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ἣ γυναικεῖος
κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. BOS.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impressis
ἡμῶν quamvis in versione sit nostrum. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
surda. In ἀναισθήτου charactere apud Theophrastum est φα-
κὴν ἔλων δις ἄλλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἀβρωτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσούσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσιν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπείσπεις ubique in ἐπ-
εισπαίσας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Eud.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπένων ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεισπέπεν εἰς τὸ χαρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκουν-
τες ἡδὴ κυριεύειν. Item cap. 53, παρεισπέπεν εἰς τὴν πόλιν.
Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω invaden-

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata; quae a παλῶ corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, παρορμώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμίᾳ δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὥς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. Aelian. V. H. XII, 23 f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, irruunt, insiliunt in fluctus, armisque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. l. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33, ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμέ, ille irruens &c. ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Past. II, 78, λύκος ἐμπεσὼν lupus in oves irruens dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Etsi frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c. 20, ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον. Ubi rursus pro hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. Ὅμηρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum. Ὀδυσσ. M, 395 :

Εἶπρον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμμήκται,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή. GESN.

Pag. 29. l. 2. Οἷχεσθαι καὶ ταύται) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum ταύτας. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud οἱ non satis hic commodum locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὴν παιᾶδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σφίσι vel αὐτοῖς, per distributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. δὲ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab εὖ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιρρέουσιν τῆς κόρης) Ἀπορρέουσιν τ. κ. MARCIL. Ὑπορρέουσιν) In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρρέουσιν, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, Ἐτ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ὑπέρβρον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam divitias habere. Sic Philostr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

ead. l. 8. Τῷ ΤΙΜΙΩΤΑΤῳ) Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμώτατον. Ille apud Theophras-

flum ἀνείσχυντος ad ἀκλόουθον, servum pedissequum, εὐω-
 χού, inquit, τίμιε. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus fer-
 me impressis εἰς ὧν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit.
 Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non
 agnoscit, lubentes exfulare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. Εἰς ὧν) Delenda videntur. GUYET. Merito Fl. haec
 omittit, misere enim ὧν repetitur unico tantum verbo in-
 terposito. Possem quidem coniicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in
 perpetuum destitit, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis
 illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo
 Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μορίδος, λέξεως.
 GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ) Benedictus: ne fru-
 mentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos
 φθειρίζω. Sed est dispescenda, ut in Mf. φθειρίζω, hoc est,
 verme scateat. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut
 alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, vermibus plenus: quam-
 vis & φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. Φθειριζήσῃ) Φθειρίζω, an φθειρίζω; GUYET.
 Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάω quidem ap. Steph.
 in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec ta-
 men dicere habeo, num a ζάω νίω, adeoque quod vermi-
 bus quasi vivat, an a ζέω ferveo sit derivandum, utrumque
 enim aptum. Verum quia tum φθειρίζω potius formaret,
 & supra etiam σκωλήκων ζέσας, vermibus scatens, habuimus,
 ita & hic forsitan φθειρίζω scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἑλλησπτικῶς pro φουκτέον πρᾶγμα.
 GUYET.

ead. l. 16. Ἰσως) Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes
 autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκότερον) Σύνες καὶ πλακούντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ
 ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet.
 GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) Libido, quod nota. GUYET. Nota hic
 τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pa-
 teret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam
 quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea scribebatur συνεξελλέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμέναι) Συγκεκριμέναι legendum videtur. Το συγκεκομμέναι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττωμέναι) Quid vulgatum συγκεκομμέναι sit, nemo credo edisserat: idcirco reiecimur, & hanc vocem Luciano alibi usurpatam, peropportunam, & reiectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituiimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττωμένος. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἠδὺ legit interpres. GUYET. Ἐστὶ ἔστιν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἐστὶ legeretur ἡδὺ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡς περ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥς περ & σὺ, quod habent S. & B. 4. adstipulante Mf. Reg. 2954.

Pag. 35. l. 1. Εὐῖστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mentas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἶσι τὸνναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μήδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μήδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξιῶν) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπνων πέρι) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμενιν γράψειν πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσεὺς ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. Ἰσοδαιίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse *ἰσοδαιιτητής*. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille *ἰσοδαιίτης*, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Αἰδιτα δαιιτῶν descendat ὁ *ἰσοδαιιτητής*, ut mox c. 36 habebimus *συνδαιιτητήν*, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est *ἰσοδαιίτης*, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de EI pag. 692 ante med. H. Steph. Διώνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαιίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιιτὸς ἑίσης, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitia dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui *συμπόσιον*, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocracionem & Suidam, *Ἰσοδαιίτης ξενικός τις δαίμων*, ὃ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαία ἐτέλει. Laudat Harpocracion hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur *ἰσοδέτης*, ὃν ἐνίαν ὁ Πλούτων ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. lectt. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν *ἰσοδαιίτην*, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοί, καὶ) Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpretes. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἰστώσαν) *Discant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, δε) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπαρθεῖ) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prod-euntes. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μοιοὺς τῶν λύκων) Censebat vir clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse *μοιοὺς τῶν σῶν*.

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini *incedere*, at apri *μονιοι* dicantur, ut apud Lycophr. *πόρκος μεδ-
νής*, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de
Thynnis: *καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σὺς εἰσι μοιοι, οἱ δὲ
συνδυασθέντες καὶ εἰς τὴν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον*. Sed pa-
ce tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus
bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solita-
rio lupi, lupus solus comedit. Itaque Timón Lucianeus
(post med.) statuit sibi *μονήρην τὴν διαίταν καθάπερ τοῖς
λύκοις*. Immo etiam *μονίης* proprium videtur esse lupi ad-
iunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. *Μονίης ἐκ δάμνοιο
δορὸν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα ἔκτανεν*. Hinc etiam apud Suid.
μονίης est *μονόλυκος*: pro priori parte stat Hesych. Contra
omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. l. 4. *Παρασκευάζουσι*) Vel contra omnes libros
legendum arbitror, *παρασκευάσουσι*, ne abhorreat ab *ἐά-
σουσι* & *συνέσονται*. GESN.

ead. l. 6. *Εἰ μύοντες οἱ πάντες βαδίζουσιν, ὑποθέμεθα γὰρ
οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς
ἀλουργίδας ἐσθῆτας &c.*) Ait Saturnus divitibus, *Si paupe-
riores taciti irent, (singamus enim ita) nonne id maxime vos ure-
ret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes?* Sed τὸ
ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe *ἐπιδείξαισθε*, vel, quem-
admodum habet Florentina, *ἐπιδείξετε*. IENS. Perperam
vertitur, *si pauperes abirent taciti*. Nam *μύοντες βαδίζουσιν* dicun-
tur, qui clausis oculis incedunt. *Μύειν* hic est *claudere ocu-
los*, quod aliter *καταμύειν* & *καμμύειν* dicitur. Recte itaque
Schol. hic *μύοντες, καμμύοντες, τούτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείον-
τες*. Atque ita optime cohaerent sequentia: *Nonne id vos ure-
ret, cum sic non habereis, quibus purpureas vestras vestes ostenta-
retis?* Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, ni-
hilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero
clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. *Ἐπιδείξετε*) Fl. vid. Iens. In reliquis *ἐπιδείξασθε*.
SOLAN. *Ἐπιδείξασθε*) Forte blandior medicina, & magis
Graecismum olens fuerit, si legamus *οἷς ἐπιδείξασθαι*. GESN.
Ἐπιδείξαισθε legendum videtur. Guyet. Idem coniicit Iens.
nec improbem; sed quia Florent. *ἐπιδείξετε* longius recedit,
ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. *ἐπιπύσει*, pro *ἐπι-
πύσει* sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. *Ὀπτάμνοι μεταξὺ*) *Μεταξὺ ὀπτάμνοι* mal-
lem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum est. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψύτται, vel ψύτται, in Fl. & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex Δεξ. cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψύττα Ἀναβ. cap. 49, & confer Ιστ. Α, c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψύττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνας) Ψύτται habet Aldina posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ἐπιθων modo fit mentio παχειῶν, id est, gallinarum pinguium, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ἀνοματοποιημένον, illi σίττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem Δεξιφ. cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum Fl. vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam i Bergleri ad Alciphron. l. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. Ἰσοδίαυτοι καθεστῶτες) Syntaxis quattuor casum postulat. Rectius itaque Ms. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μὴδὲ τὸν συνδιαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare. GRAEV. Ἰσοδιαίτητας — συνδιαίτητην) In impressis omnibus legebatur ἰσοδιαίτοι. Ms. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαίτητης affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

διαίτησιν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fugisse hactenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. ὥστε δυοῖν δάτερον, ἢ μὴ δίδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προΐεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitiosissima oratio. Emenda ocius προΐεμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium. IENS.

ead. l. 10. Καταθώντες) Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum *invehī* &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὑφ' ὧν) Ὑφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Eraclum, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ, ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianus Ἐτοιμοκλῆς, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Luciani Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histor. Conscr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἐτ. Δ. X & II memorantur Aristtaeneti, fictitii esse videntur. SOLAN. Ἐν Ἀρισταινέτου) Scil. οἶκῳ, ut supra Philop. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαίρος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένειτο) B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce pueret. In omnibus legebatur ἐπαρῶ — in Ms. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἔκφ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπασχύνει) Stilo persequi. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophos; quam cum interprete, & pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noster post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Asin. cap. 42 ἔ. μακρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλανθρώπιαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γινώσκων) Ὑποσέλοικον Luciani stili pro-
Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. "Ος ἀκριβῶς οἶδα) Scripturam Mf. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. 'Ακριβῶς γινώσκων) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedidisse suspicor. Iens. ad Reviv. c. 13 f. solecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae geniotribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίγυν' Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, & ad Commentit. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνσχομένοι, & Κρονίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Aët. Apost. XX, 3, Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyf. Or. de Aristoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς εὐστίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδῶκον, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ ἵππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τμήμη' οὐδὲ δυοῖν ταλάντων ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. Nominativi pendennis. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticique proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

kér. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittaireium de Dialect. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbique, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀλοῦσαι) Πολὺ πλεον ἐπιθυμῶν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀλ. Terentius Hecyra! *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire &c.* MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. edscrips. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δὲ quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξῆς) Sic, ut conieceram, *Fl.* In reliquis est ἡξῆς, & in O. Mf. SOLAN. Quid est vulgatum ἡξῆς, *venies?* quare lubens Florentinum ἔξῆς arripui, & retinebis in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἄλλ' ὅπως) Pro ἄλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δέηση) Vides iam, nihil peccatum esse supra sed edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ πατρὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἀγασθαι νύμφην γυναῖκα, uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτου) Τῷ Χαίρει infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζηνόθεμις) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincunt utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III, senem Stoicum primo loco nominat: παρὴν οὖν ἐν τοῖς Εὐοκλῆς & Σταϊκός, οὗτος ὁ πρεσβύτερος. REITZ.

ead. l. 8. Διδίλος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱός τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, υἱός τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, *Aristaeneti Zenonis filii praeceptor.*

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaenetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inverfa. Et quanto praeclarior Erasmus, *quod esset Zenoni Aristaeneti filio praeceptor*? Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciph. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chryippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ νεὸν Χρύσιππον Ἀριστοκρεὼν ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulysse primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrium Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἑρμῶν) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαίος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδεξιῶντο ὡς τινα τῶν κρείττωνων) Et ut Deorum aliquem exceperunt; non vero, ut ille verterat, & ut quetquam ex praestantioribus salutarunt. Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοί, ut recte Hesych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus noster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi μοχ οὐτῷ δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonaet. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἴων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. τὸν κλιντήρα) Hesych. Κλιντήρες, δίφροι, κλίναι. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἀνω τῆς ἀντίθυρος sed ubi legendum videtur, ἀνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oik. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, αἶτ, Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὅμηρος ὑποθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni ἦν ad ὁρθοθύρην referas; & cum paulo post ὑπέρθυρον & ὑπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῖχον intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianuae oppositam significat, ita quando de loco ianuae opposito usurpatur, neutrum fit, & μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatus masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte γὰρ intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque ὁ ἀντίθυρ, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρον, ὑπέρθυρον, πρῶθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil ferre habet. Nec ego alia praeter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De πρωτοκλισίᾳ vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. l. 4. Τοῖν ἀνάκοιν) Maufacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διόσκουροι alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πάνυ) Lege Ἐπικούρου τοῦ πάνυ. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. Εἴτ' ἐγὼ) Philosophorum uni & Rhetori antepositur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciph. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμονῆς ἐρεγγυεῖν, haec inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπεισπέπαικε, & paroemiogr. in Μυλωνίου δίκην. Vid. etiam supra Ἐτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπαισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεισεν. Kusteri emendationem in textum recepinus. SOLAN. Ἐπεισέπαισεν) Bergl. ad Alciph. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte legatur, *Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν*. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi *ἐπεισπαίσας*, & med. ubi *ἐπεισέπαισαν* dedimus, licet edd. *ἐπεισέπασαν*, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia exempla, quae pro *—εσαν*, a *πίπτω*, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum *ἐπεισέπαισαν* sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & *παρεισπεσούσα* legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a *πίπτω* composita, irruendi potestate sumta, afferro. REITZ. *ead. l. 9. Ἀλκιδάμας*) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN. *ead. l. 10. Μενέλαον*) *Αὐτόματα δ' ἀγαθοὶ* &c. GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) *Ὑπέκρουα*, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic *Ὑπέκρουον* est *ἀντήχουν*, *ἀντεφώνουν*. A cithara metaphora. GUYET. *Ὑπέκρουον*) Id est, *ἀντεφθέγγοντο*, *ἀντέλεγον*. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, *ὥς ἐνίοτε προειδόμεναι καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὥς ἐν χορῷ τινὶ προαποδιδόναι τὴν βάσιν*, quas iam animo praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiiciant ac praeceant dicentibus &c. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus, Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi *τῆς ὑπὸ* in compositis diximus ad *Ὅρχ.* cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ἄλλ' οὐκ — Ἀγαμέμ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Mf. Ox. & Fl. recte. In reliquis *ἔδεδοίκεσαν*. SOLAN. Solan. iota deletο *ἔδεδοίκεσαν* fecerat pro vulgato *ἔδεδοίκεσαν*. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. ἥλπιζον δὲ καὶ ἔδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter *ἀναβεβήκεσαν*, Ita *διεβρώγεσαν* App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, iuvat addere Nostrium supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. *κατεπεπλήγεσαν*, & paulo post *ἐδεδοίκεσαν*. Non tamen in omnibus verbis id imitaret. Sed variatur & infra c. 28, inter *ἡδεσαν* & *ἡδειςαν*. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόνῃ ἀγαθὴν ὄντα) Sic impr. omnes & O. Ms. Ego βόνῃ ἀγαθὴν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Ms. Reg. 2955. β. ἀγαθὴν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυνῶν) Ita Ms. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντήρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleri sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen assidere. GESN.

ead. l. 8. Καθίζεσθαι.) Non opus est καθέζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. Ἔστιᾷσθε) In Ven. utraque mendose hic legitur ἔστιᾷσθαι. SOLAN.

Pag. 56. l. 1. Οἶον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notar Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὐ τοῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἐχούσις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πινοῦντα. Ad quae Iebb. Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom. REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφον) Εὐμεγέθη κύλικα Alciph. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδούναι) Ita Cod. Ms. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. l. 3. Ὁ παρὰ τῷ Φίλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est huius putidi commentii origo. Nam doctior Eratimus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum esse, vid. Hemsterh. ad Somn. sive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περιεσοβείτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciph. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περιεσοβούμενης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσεις) Iterum ὅ, τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpretes, quid rideret. IENS.

Pag. 58. l. 11. Παραστήται) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστήσαι μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elsin. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Nostrium supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρεστάναι τῷ Διί. REITZ.

ead. l. 12. Ὁρεοκόμον) Lege ὄρεοκόμον. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὄρεοκόμον montium, & ὄρεοκόμον mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσαν) Cave cum *P.* quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Etsi φθάνω fere perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἔφθη συμμίζας. Noster Vit. Aucr. cap. 26, Tox. 2, Diss. cum Hes. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciph. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem *P.* non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpretes; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

omnes permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴ commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετον τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia*. Defideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristeneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὑβρεως τε καὶ παροιμίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχόμην. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπῶκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτῶκει. Sed nihili hoc. Quid statuas, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Δὸς, ἔφη, σωτῆρος ἢ δὲ σοι. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas, ab iis *sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam*. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis* &c. Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigornienfi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτρεπτος) Ms. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἀτρεστος, Luciano alibi etiam usurpatum Μυία cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibusdam Codd. ira etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἑρραφώδει satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. II. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὅσα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμηένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi; ut apud Artemid. c. 23, L. I, *ξυράσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὄλιν πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελοιοποιοῖς &c.* Sic in Anthol. 3, *μωρὸν ὄρας φαλακρόν.* BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (*ἔξυρμηένος τὴν κεφαλὴν*) tanquam glossam eiicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiatur. Vid. Mισθ. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, *κεκαρμηένος τὴν γνώμην.* Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino ralos fuisse, pistrinarios & ustores semiralos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mf. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. GUYET. Constructio illa transitiua in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127, (al. 135) & πανηγυρεῖς Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτὰ ἐπιλέγοντες, σκωμμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχον τὸ βῆμα. & Et. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Adversf. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκεκροτημένου) Ab homuncione comparato, *gamaffé.* GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπὶ ῥίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extemplo per fenestras in aream proiecit.* Ἐπιρίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπορίψαι, quod & Mf. prae se fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτὸν) *Benedicti interpretatio haec est: vicinos advocasse, a quibus revulsa fira fuit servatus.* Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θυρίον, & Latinis revellere feram, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Norat quidem Bourdelotius ad hunc locum: Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσδιόνυσα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θυρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paulo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικαλεῖσθαι τὴν θύραν, at illum statim surrexisse, & fores cluississe. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicius ex illius furiosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θυρίον) Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam Mf. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θυρίον legitur. Ἀνασπᾶω quid hic notet, optime te docebit c. 57. Τοξ. SOLAN. Θυρίον) Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἀνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγεννημένος) *Interpres legit γεγεννημένος, ut qui vertat, immo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt; & forte id γνήσιον Luciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commodè exponere. Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & prorsus utilis factus ad sequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem oportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset. IENS.

ead. l. 15, Γεγεννημένος) Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-

γεννημένος. SOLAN. Iens. vulgatum defendit. Sed si ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixisset. REITZ.

ead. l. 16. Ἐτοιμοκλέους) Scripturam hanc constanter tueretur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede conductis &c. libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμοκλῆς vid. Μισθ. c. 2 &c. SOLAN. Ἐτοιμοκλέους) I. e. quasi paratus, si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 sub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτεοκλῆς vel Ἐτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemsterh. videndum Kust. ad Aristoph. Ecclef. v. 420. Ibi invenio, ad verba Aristophanis ἐς τῶν σκυλοδεσφῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Nostrium supra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philop. c. 25. Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 174 suspicatur, ne ellipsi quidem τοῦ οἴκου, τόπω aut similibus opus esse in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Aristid. Or. Eleus. extr. οὐκ — ἐτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἐσεσθε, item T. II, p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis & numero longe potioribus, ἐν & εἰς Ἀρισταινέτου, ἐν Ἀμφιλόχου, (quae vide Symp. c. 1, & Philop. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeso, eandem analogiam hic statuisse? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phrasi, ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem est ratio. REITZ.

ead. l. 6. Ἄ παρ') Sic omnes impressi & Cod. Ox. Suspectus mihi & hic locus est. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. Εἶπω τι) Pone comma post τι. KUSTER. Scribe, εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. Ceratinae. Stoici in his multi erant. Diog. Laert. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chrysippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrald. 392, Brod. 471, & Cress. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωραίτην) Satis commode enarrat Scholiaft. De hoc vid. Diog. Laërt. I. cit. SOLAN.

ead. I. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. I. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὀναίο) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. I. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Mf. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. I. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. I. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Iusserrat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

ead. I. 14. Ὀμηρος) Il. I, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Melagris, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Diapnae iris τραγωδεῖ Noster etiam Π. Θυσ. c. I. SOLAN.

Pag. 67. I. 1. Ἡ λάβει) Hom. Il. I, 533, ubi δὲ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. I. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονός, ἐν ἀντιπρόθεοις πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

rolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distincta & verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est Calydon, Pelopiae terrae in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fretum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip. Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθοις) Calydonium fretum apud Heliod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἦδὺς γάρ ἐστι τῷ μείρακι, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: iucundus enim est adolescentii, & cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμόν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γάρ, ὡς Πρωτογένης, ἡ τοῦ δήλου ὑπεῖξίς τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, mi Protopogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic & χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρίζασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὸ συνουσίαν αὐτὰς ἐκδιδούσαι. Χαρίζασθαι est dare. Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cuius flos virginittatis nondum est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est, laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius parebit veteratoris occulta calumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192 AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐσκόψαμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον: ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τόν. REITZ.

Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30, & quae I. Elfner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, adderem. REITZ.

ead. l. 12. Ἦδειςαν) Sic Ms. O. In reliquis ἦδεσαν. SOLAN. Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant auctororum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus plusquamperf. Licet ἔδεδόικεσαν, non εισαν frequentius in auctoribus reperiās. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiaf. Aristoph. alio loco Euripidem ἦσαν pro ἦδεσαν dixisse ait, aliq

loco id esse pro ἡδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἡδεν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἡδεσαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἡδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquam p. dicas, sive ab antiquo aoristo ἡδεσα, qui certe formaret ἡδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διεῖρήνυτο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπώμεν, ἐφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διεῖρήνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Ellner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὄρατε ὡς πρεσβυτικαὶ) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles*. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae*, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON. *ead. l. 10. Καλυδωνίου*) Sic plerique impressi & O. In *Fr. H. & P. Καλυδωνίου*. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος: is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἐνδς) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur*. Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio*. Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερεὺς τοῖν ἀνέκοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἄνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Mausacus, qui ad Harpocratonem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἄνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστροπῆς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄγχω) Vid. *Ερμ.* c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. Ἐτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἄξιος ὢν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχον εἰπεῖν. GUYET. Nihil haecenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἄξιος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτιος, aut ἂν ἄξιος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξέυετο) Sic *Fl.* In reliquis ὑπεξέυετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc sententia Menandri canentis, ὥς οὐδὲν ἢ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic momentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficetur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μὴ τις) Post haec verba in edd. praeter *Fl.* omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud delevimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινα καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντες τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβοιμένους, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. observat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ Σαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεῖς τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ Σαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidamas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud *I Sat. X, v. 36*, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum, REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῆλον) *Discordiae malum.* GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Ms. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθίωντες, τοσαῦτα) Φυσιούσδε, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec Fl. ed. & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπορρίπτειν) Absunt hic & ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impress. existant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξασθαι) Ms. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελὲς — δειπνον) Ultimus, credo, missus, (δειπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon. ad Athenaei. IV, 20 extr.) ficciores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse Ματτύην, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadent ista Athenaei verba: Ματτύνη ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτά, καὶ τρυφὴν πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anserculos affos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum τρυφὴν πλακούντων, & convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque putabam τρύφη πλακούντων, *frusta placentarum.* GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγίνου) Insigne exemplum, ut error soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit Benedictus: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγίνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est τηγάνου, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Aez. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria: hisce connotat. Quod addit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequentia Kρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων
Lucian. Vol. IX. A a

των, f. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecumque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita viderur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἔξῃν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι illud autem ταῦτα plane omis-
sus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio con-
iicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖν, ἐντροφεῖν. Ἐντραγεῖν,
φαμίσαι, φαμίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnus ad Polluc.
VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, & id
genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ) Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκαίριος huius meminit
in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili
prorsus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciphro-
III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poetis, Pin-
daro, Hesiodo, & Anacreonte confarcinata. Bene, quan-
tum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum,
ut Lucian. proficitur: quare ad id emendatio instituenda.
REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Poruit adiciere, po-
ni & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocra-
tion & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἷν πῶτ') Monitus iam ab ipso Luciano de
huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem
deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἢ οἷν scribendum
esse, ad quod proxime accedit FL. ἡοίη idque Hesiodi imita-
tione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod
ἡοίας & ἡόας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot frag-
menta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali
poetae pessimos versiculos nimis bona interpretatione dona-
verat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa
causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere,
quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἷν
πῶτ' ἀρ' ἢ γ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάρουσιν.) An ἢ οἷν dixit allu-
dens ad ἡοίας Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor.
Sed quod praemittit οἷν, quasi sic legeretur in edd. Luciani,
nescio unde habeat, cum illae tamen οἷν laevigent. Sed vide
not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροισιν, & ἦγ' pro ἦγε, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmat. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἷν πρότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταινέτ' ἐν μεγάροισι. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum ἡοῖν, παυ-
 ῖνα, reiicientem, ac nobiscum ἡ οἷν probantem, i. e. μία, μὲν, sola, praecipua, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προῦχουσα) Προῦχουσ' ἀλλὰ πᾶσιν παρθεν. GUYET. Optime: nam sic verius constabit, qui iam claudicat, cum media in προῦχουσα corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἦδ' ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere, immo vel Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere, aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Κρατερῶν) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in καλῶς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, ἀκρατὺς. Tumque subsequenter habebis pentameter, si mox παιδὺς resolvas, ut fiat trisyllabum παιδὺς. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισόμεθα) Lege ἀσόμεθα, vel πολλάκις ἀεισόμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρίκλου) Hom. Iliad. Π, & P, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κάκεινου μὲν ἄμαρτε) Iliad. Α, 233, & Ε, 187. SOLAN. Manifeste nimis παρῶσι ad illud Iliad Α, 233, Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχοι. Quare hic etiam ἄμαρτε & παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GESN.

ibid. Παρὰ) Cod. Ox. παρὰ. Impressi omnes παρ'. Homerus παρὰ, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφ. cap. 27. SOLAN. Ἀμαρτε παρὰ) Illud παρὰ pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἄμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς δ' οὖο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox: c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciph. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἶμα' ἐμέων) Hom. Il. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατρεπομένας. SOLAN.

ead. l. 7. ῥιπτουμένους) Cum ῥιπτέω aequè dicatur ac ῥίπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρεῖται συρέντες — ἐῤῥιπτούντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forsan νῦπόρησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὐ, quàm νῦ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciph. III, Ep. 55 fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συνεγεχθῆναι) An σψεῖναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνοθέμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendat: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed & Gesn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellippi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐμελλε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abdukturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδήσαντες) In omnibus legitur καθευδήσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamantra illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεδόντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. ἦ) Ex Ms. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλὰ μορφὰ) Tres versiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceſtidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus ſubiiciuntur iſti, Τῶν ἀδοκῆτων πῶρον εὖρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto leviffima mutatione ἐκεῖνό γε, & ſic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα ſυνεſτιᾶſθαι — φιλοſόφοις) Adam, quod Hemſterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obſ. Crit. p. 79, qui verſionem Eraſmi, *Non eſſe tutum, cui non ſit opus, cum eiufmodi philoſophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non ſit opus. Ἀπράγμων Atticis ſcriptoribus diciūtur, qui lites fugitat, litium amans non eſt: πρᾶγματα enim ſunt lites, ut alibi pluribus oſtendam. Atque ita Lucianus hic etiam uſus eſt vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum, non eſſe tutum ei, qui litium amans non ſit, convivium agitare cum huiufmodi philoſophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philoſophorum mores pravos, utpote qui in conviviiſ ſaepe, poſtquam mero incaluerant, pro ſua quiſque ſectā inter ſe verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quoque pervenerint, adeo ut ſaucii ac mutilati nonnulli e conviviiſ ablati fuerint.* Haec ille: πρᾶγματα vero lites eſſe, ita in vulgus notum, ut neſciam, numquid opus ſit exempla addere. Vid. modo Ariſtophan. Plut. ſub init. ἀλλὰ σοι παρέξω πρᾶγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὦν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πρᾶξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarre, ſeu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & ſacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἰρῆ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀſίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII, 2. Quod & Noſter mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέειν) Saepiffime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SOLAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem ſenſum habet. Aliud enim eſt infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεῖν male δοκέει rurfus c. 29. Sed cap. 10 viciffim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luft. § 5. Adde Philop. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκέειν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὃ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδ' ἐν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γιννομένων) Lege Ionice γιννομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mut. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσεων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων ibid. D. Ἐρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημάνεω indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι permancbunt IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἔρχομαι statuo, instituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) Syrium veritas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET.

Παγ. 87. l. 1. Ὅσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micyllus, quem postremus fere expressit, Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verti posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοῖς μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάην, ὅσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 12 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμέες Ionicè? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδείξαι) Cum varietates marg. A. 1 IV. hic & Dial. seqq. fere omnes ex *Fl.* sint desumptae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδείξαι praetuli prae ἀποδείξει, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀποδείξει ἥδε. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδείξατο δ' ἔργα. quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In im-
preff. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in
contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ioni-
bus. Mairt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri.
Ἰώνων ἰδίων — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ τοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν
νόσον &c. Noster infra c. 14, μητρὶ — οὐνομζ. c. 19, οὐνομα
ἦν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & mo-
do τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non
statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα.
E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων
τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοταβήματά ἐστι
&c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic
studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet,
id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum
abit. Οὐνομα & τοῦνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256
A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: li-
cet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λέγον Ἀσσύριοι) Λέγον legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιὸν) Observandum hoc inprimis est,
antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simu-
lakra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2
D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπωπα) In marg. *Baf.* adscriptum: Hoc itaque
non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29, ubi rursus
bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling.
Latin. Achill. Tat. I. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: unicui-
que etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem: BOURD. V. Caf. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.

Pag. 88. l. 6. Ἐς) Minime auscultandum lectioni *Fl. ἐς* enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ σπός) Vid. Bionis ea de re Idyllium. SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακέσται) Alias παρακέσται in singulari. Ut διακέσται & προσκέσται ibid. 134 D. & κέσται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέσται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικέσται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὐνομα ἐπικέσται, & cap. 27 ἀνακέσται αἰτίν, & cap. 34 κέσται δρόνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεσθαι. Sic γινώσκων, non γινώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, invenum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicare mulieribus Bybliis, Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 3, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰς ἡμέρας) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐρεος) Cur οὐρεος non aequae Ionicum esset, atque ἔτεος, πάθεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα-

ράσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσάλων, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσω, πράσσειν, περισσὸν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ed. Hippocrat. iota in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγχῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiæ non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante Σάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένη. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῆς ἡμέρης) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτησι τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀδὸν) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὸν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὀδῶ ibid. paulo ante legimus, & ὀδὸν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ἱρὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita fere aequè frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἱρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρας) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. PNT. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδρώσι γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heins. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatæ Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἔστι) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quæ etiam in iis, quæ novi, præcipue sunt opes*. Cum sensus sit, *quæ immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quæ ego novi, primum vel præcipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορεύουσι suspicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etsi & φορέουσι eadem hac historia in verbis composuit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati*. At φορέειν pro *afferre, portare*, unde φορεὺς *baiulus*, usitatus Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκρίνεται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἔορται) Forſan ὄρται, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδέδεχεται) Pro ἀποδεδεγμέναι εἰσι, i. e. admiffæ, receptæ. An ab ἀποδείκομαι, seu ἀποδείννυμαι; designatæ, conſtitutæ. GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, i. ἀποδέχομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. l. 5. Δέχομαι) Bene. Sic & δέκεσθαι Herod. VI, 382 C. δεικόμεθα IX, 586 E. præter illa, quæ Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adſpiratio ſervata. Nam ἐπιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δουναλίονα τὸν Σκύθαι) Scytham cur faciat, neſcio, cum Theſſalum alii tradant: ſunt & qui eum ex Aegypto oriundum ſtatuant. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθαι) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & ſic deinde cap. 15 f. Ἄττα pro Ἄττην cap. 25 a. m. δεσπότεα pro δεσπότην, quod & Herodoto ſic ſcribi, veluti & Καμφύ-

στα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστεύς & Ἀριστεάς, Βορέυς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκεῖνι μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὸν) Satis iam audiui πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὸν enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. seq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὸν HI, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: minor tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε δὲ πάντα — ὄλοντο) Antea legebatur ἔστ' δ — ὄλοντο. & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capituli. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχσ) Iia Homerus fere perpetuo; sed poëtica. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligent, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχσ forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχσ ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχστα &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχσ-το, item ἀρξάτο, & cap. 24, ubi & ἔχσ vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχσν. At cap. 17 rursus ἔχσ, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μὲν αἰγένητο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihiq; cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN. Pag. 95. l. 7. Φορέουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φορέουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN. Pag. 96. l. 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ξέρον) Malim ξείρον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξείνη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισὴν μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitano- rum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱδὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἠλιάδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyry. de abstin. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διὰ τινὰ
αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὁδὸν
Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν δεὺν
Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν δεὺν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνημια διεσθίειν, ἔλκεισι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱδὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων φαύλους) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφι ἔξῃσσι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Addit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plutarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὃς ἀσύμφυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 : Διδὸν τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυφῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἔνεστιν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσαγορεύουσιν, ὅτι χρώνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθυὶ γράφουσιν. L. Bos. Adde Wessell. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem, alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II Poët. Astr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in Porphy. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων φαύους) Illustravit ex hoc etiam loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hyperidem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versuculos : Τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτεῖ. Ὁ φοβᾶτος γὰρ ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille multo eos appetit avidius. Ira neque illa nimis monstrosa hyperbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a piscibus : nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios. GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστῆρην ἀπίνετο) De eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis : ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτὴν· ἐνιοὶ δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστῆρην, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέξομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέκομαι, in reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. GUYET. Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus impressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic satius visum locum re-

fingerē, ex utrisque aliquid decerpēdo; quo factō nitet iam sententia. Absurda enim & *σολοικίζουσα* scriptura impressio- rum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἀττις δὲ γένος Λυδῶς) Vulgari⁹ Ἀττις di- citur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat, Ἀττις a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τὸν Ἀττην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. GRAEV. Vid. He- fych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημήϊα δὲ ἡ δεῦρ τὰ πολλὰ ἐς Πένυ ἀπικέται) A Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro simi- lis est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita & Graeci verbo ἦκω utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἦκει. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρε- τῆς ἐπὶ πλείστον ἥκοντας ἠνεγκεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Σύριν ἀπικέτο, non movi vulgatum ἀπικέται, etsi hic forte ἐπι- κέται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φέρουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἀττεα) Pro Ἀττην. Conf. supra c. 12 Σκύ- θεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Strato- nices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Craff. 1011, ἦν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἶδε Ἡραν, οἶδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖνν) Pro ἐκείνν, recte, ut rursus infra § 60. Ita κείνους Herodot. VI, 385 B. Κείνων IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrium ἐκείνος reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκεί- νου L. II sub init. ἐκείνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκείνον IV, 256 C. ἐκείνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίνν) Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίνν, quo lo- co uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepo- sitiones *μιζοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν Ταῦργτον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiafles modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 438, tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantum tribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίας nam in reditu suo hic fuisse Baccum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεικε. GESN.

cad. l. 10. Καὶ ἐλεφάντων κέρα) Et elephantum cornua. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephantia putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur; cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore: hinc facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

cad. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI, 391 A. Ἀπήνεικε VI, 390 A. Alia dabit Maitr. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέχω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπενθίβεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

cad. l. 12. Φαλλοὶ) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Φαλλοὺς &c.) Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλῶς, ait: Τόπος οὗτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη. ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλοῦς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσω ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τὰδε, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, etsi φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

πειν sufferre, pati, & suspicio quaedam resideat, ubi contra consulum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἄνδρας μικροὺς) Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulo post ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Hesych. νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum δυσειδῆ καὶ βαθυαἰδῖον, lege βυτυαἰδοῖον. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κόμας γυναικες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῶ τέω ἔλασσον ἐὼν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέσται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται αἰείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censébatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsitan factum suspicere, ubi aliud σμ & σφ praece-
dit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἔόντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἔόντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. βασιλῆα V, 330 C. & 389 B. bis. βασιλῆες V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασι-

λεῖς semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐλείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰντροῦ) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίησε. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἐχ) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἀρξάτο) Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἶχετο, & ἀρχετο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένισκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φεύγεσκον 270 B. ἀκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἶκεον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθν &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἤγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. Τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἦν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβὴν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖαδε) Sublato puncto subscr. malim τοῖαδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προξένεις) Προξένες legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Etli προξένες magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

aoristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσῃς, & προξενείς pro futuro quasi secundo habendum, ut ἔρέω, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in ἔω carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praesens contrafactum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναῖκα καὶ βασιλῆην) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφρήτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimur ne, absque Miss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passus sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset Εὐφρήτη, Solan. addidit, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutiens aliter habere vidi. Εὐφρήτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα — τελευταῖ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Prolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθνήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὀρην) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίαν ὄρην ἐποίητο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu, μηδὲ μὴν ὄρνῃ ἔχειν ἁρπασθεύσεων, nullam raptarium curam habere. Adde Nostrum supra de Astrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Ἐπεδείξας) Ἐπιδείξασθαι pro ἐπιδείξασθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. λίσσεται) Ἐλίσσεται, ut supra. GUYÉT. Et si in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσεται τε καὶ γόνων &c. Possis tamen coniecere, augmentum a scribente omissum, quia ab distante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἐλίσσεται, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte & usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYÉT.

ead. l. 9. χρῆν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. Τρώμα) Ego τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὐτῷ eidem sit οὐ, ut δαύμαστὰ pag. 1, & sexcenta similia, vulgarum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασιλῆα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. Ἀπικέατο) Et si ἀπικέατο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπέκεατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περιεκαθάατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἐχειν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronos. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐθις editum in Hippocr. I, de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. ὄν) Pro οὖν millies apud quosvis Iones & Nostrum supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινέει οὖν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἄρξατο, & mox οὐ-
κοδόμεεν c. 22; αὐλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine
augmento; & c. 24, αρχετο rursus. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδν) Non ausculto Codici W. νῆδν scribenti.
Νῆδς Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene
Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. ἦν) Iam contracte: at supra ἔην, c. 18 post
med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam cre-
bro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐν apud illum
I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere
raedet. Nisi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἔαρ
ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiusdem
Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δειπνου) Proba phrasis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et sic supra c. 19; cumque & ἄπτετο
adiungatur, non ἦπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. l. 2. Ἠνεικε) Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ
οὐδαμᾶ ἑλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres
quoque destitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra
Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus conten-
disset, Combabus tandem ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις
non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum
potuisset agere. Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic
quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro
eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὐ-
κοτε, non οὐποτε, scripsit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκο-
τε ἰχθύων ψαύουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etsi ὁπότε quoque
in Herod. VI, 387 C. pro ἐκότε, quod mihi pariter suspe-
ctum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, tenuit se, constitit
furoris, vel, quantum ad furem. Homericæ dicendi ratio, id
est, optima Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο
φῶνῃ, vox faucibus hæsit. Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Ger-
mani, er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἄλμη,
constitit mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσθε φίλοι, ut no-
stri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι
βίης. & Il. N, 747, μάχης σχήσεται ὄϊω. Servemus itaque
erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec Herod. neque
Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica lite-
rula paulum immutata, μανίης μὲν οὐκ ἐκείνης ἔσχετο, non
amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Ienſ. In omnibus impreſſ. & M. ἔσχετο. Sed idem Mſ. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoſcunt. SOLAN. ἔσχετο) Solan. diſerte ἔχετο ſcripſerat. At ſi hoc ſenſus patitur, poſſis & ἔσχετο legere. Verum non ſervandi, perſeuerandi, ſed deſinendi, cohibendi, ſenſus requiritur, unde Ienſ. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod ſcil. magis perſpicuum eſſet. At cum verba cohibendi, deſinendi, genitivum ament, ut notiſſimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac poteſtate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Geſnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, tenere fugam, curſum, utrovis more Latinis dici, modo pro ſiſtere, modo pro pergere, obtinere, ut monſtro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et ſic ὅς ἔχεν ὀργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μά-
 ρινſ ſignificat. Vid. Steph. Theſ. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἔργων, opus ſtrenue aggreditur, vel proprie, gnaviter urgebit coepta, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non ſemel deinde. Quae oppoſita verbi ἔχειν vel σχέσθαι norio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic ſtare poſſe, quod tamen omnino ſanum eſſe, Geſn. ſatis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἀνδρα) Conf. ſupra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλεῖα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοῖνſ) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155, & ſeqq. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Ἥεν) Sic M. In plerisque impreſſ. ἥια. Sola *Fl.* ἥεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐχε) Conf. ſupra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. l. 5. Εἶνεκα) Non audiendus W. Εἶνεκα & εἶνεκεν vere Ionica ſunt; vid. Herodor. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἶνεκεν ſeq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. obſervatur diſcrimen, quin & εἶνεκα ſequentē vocali, & εἶνεκεν ſequentē conſona edatur contra euphonia, ut in Aph. Hipp. I, 3, τουτέων οὖν εἶνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἶνεκεν hic reſcriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδεξε) Lege Ion. ἐπέδεξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προεδέξαντα, non προεδέξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότεα) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. ſupra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. l. 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc neſcit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐτίς) Scribe αὐτίς. Quod vid. ap. Maitt. p. 133; ut κατόβτι apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita αὐτίς recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. αὐτίς editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτίς S. & B. 4.

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Asin. *Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδύσατο. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκρινται) Sic M. & impr. omnes, (excepta I. quae ἀποκέκρίται.) Nisi quod FL. prave ἀποκέκρυνται. SOLAN. Iustiniae lectio forsan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγας) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἷδε τριηκοσίων ὀργυίων) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpres ita vertit: *etiam hi statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυιὰ est τετράπηχυς vel ἐξάπους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ioni-ce) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attraherat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίων) Τριήκοντα forsan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάση) Ex variatione FL. & W. facile colligitur, ἀγαθὰ συμπασιν legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοῦς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σειρὴ μακρὴ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἷδε τὸ λέγω) Hic locus apprime facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infeliciter, summus vir Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam, Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur;

*Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induvius circulum mira pernicitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosum & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, utilem sibi aborique induclis circulum. Quae lectio mihi viderur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, *utilem sibi arborique induvis circulum*, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nirentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attolentes, celerissime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo*

fuo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavisus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, &, ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. frequentia verba. ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. effer, uti Ienius emendare iusserat & ex W. restituis, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μῆνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμετέρων) Puto, Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENUS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egrege Ienius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπιᾶσι) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκείνον πρόσδε κείμενον κατίασι. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέεται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Etsi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimaе notae libri — ἐεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedira opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέει) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς, μέγας &c. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in T, tum maiusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permutentur, inveniunt constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτὴν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόννος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrans, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (porticum templi etiam dixeris) ἡσκηται θύρσι χρυσεῖσι, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriori ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae*. Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille ναὸς, s. σπηὶς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἐρωτ. c. 11 ὁπισθόδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c. GESN.

Pag. 116. l. 1. Θύρσι τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) *Elaborata est, instructa*. GUYET. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3, ἡσκημένη κόρη. *Ibid.* cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο. Rursus *ibid.* 33. Imag. 11 post m. λίβεις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος. Plutarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας. REITZ.

ibid. Χρύσειον) W. recte. In impress. omnibus χρυσεῖσσι. SOLAN.

ead. l. 8. ἔνδοθεν) Τὸ ἔνδοθεν hic pro ἔνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἔνδοθι proprie esse *intus*, ut Hom. II. A, 243, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἔνδοθεν eidem familiare eodem sensu, ut Z, 247, — ἔνδοθεν αὐλῆς Δῶδεκ' ἔσαν &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλόος) Nihil opus est emendatione. Adspiratorem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίος, & οὐκ ὅς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag. 133, & satis patet in compositis ἀπικνέομαι & similibus. Ita ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης IV, 272 B. Licet in Hippocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὁκείων I de Morb. pr. & ἐφ' ὁκεία ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλή ib. p. 9; ἀφ' ἐαυτοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐαυτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen rursus ἀφ' ἐαυτοῦ, & ἐφ' ἐαυτήν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f. Sed desino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. ὄν) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Ml. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὖν. SOLAN.

ibid. Ἑσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἡρῆ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἔοντα) Interpretandus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holstenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἀμφὶ δὲ χρύσει) Adscripsit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique impressi. M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim. 255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. excepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἶματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lubenter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὅμματα. SOLAN. Potius εἶματα scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἶματα laevigavit Solan. ex W. Forſan imprudens, ut interdum in accentibus & spir. manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἡρῆ — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμπαντα) At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτίνας τε φορέει) Bene monuit Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare, statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστόν) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. Il. E, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέσται) Cur iam non etiam *περικέσται* emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, *κέσται* — *ἔρνος*, & ibid. iterum &c. Et *ἀποκέσται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κέσται* plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi *ἀναπεπτεύεται*, *πατεσθῆκε* sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδες) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: *οἱ δὲ ὑδατώδες πολλοὶ δὲ οἰνώδες πολλοὶ δὲ πυρρώδες*. Sed nescio, anne illud *οἰνώδες* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *Οἰνώδες* etiam in W. esse, sed ante πολλοί, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θωμμαστόν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Mallem *ἑσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἑσορέη*. GESN.

ead. l. 12. Σημήιον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — *ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἔστικ' ἄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαυχ' ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ Δεράπων ἱέρακα*. GESN.

Pag. 119. l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: *Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νῦν ἐσιόντων. ἐν ἀριστέρῃ κέσται &c.* REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιέουσι & ποιέοντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum persaepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γυνεήτεω) De barbato Apolline Macroh. Sat. I, 17 & 18. Plane πολίδος, *capus*, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γυνεήτεω) In nullo nummo barbatus unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4. Ἐν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρῳ. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἐν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὐθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὔτε ὑμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, optio neque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἰδίον &c. Sed scribes pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communidialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσφ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) Ἀν συντηρούσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto Gish.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ὅλότε κου ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέστο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κέαται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἔστι subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutis usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinques ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἰσρέων) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἰσρέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. l. 1. Νῶ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νῆς, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοῖνδε) Sic rescripsi, cum invenirem τοῖν δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀτίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me mover, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀφίκνται editum, & ἀφιγμένοι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένοι etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορὴ) Mallem συμφορὰ. Ἀτίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροῦσες) In omnibus impress. χειροῦς Δεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) Ἀν τοῖς Ἰεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδέδεχεται) Ἀν pro ἀποδεδειγμένοι εἰσί; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδέδεχεται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχεται aequae ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγράφεται, τετρίφεται &c. Herod. & Aret. Vid. Maill. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφορεύσι) M. & Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) Ἀν τοῖς Ἱεραιολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιερεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρη) Vld. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνεται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et μοχ γίγνεται c. 50 f. & γίγνεται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκων, non γινώσκειν, quater quinquies p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτέω ἀνακέατο. Ego, quotuncumque demum pacto legas, ἀνεκέστο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποίημα χρύσειον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicina, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύτη, ut apud Nostrum αὐτίς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχε) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. *Εχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστῶς) Legendum arbitror ἰφεστῶς, certe sic trans tuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρῶν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρῶν de hominē dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρῶνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & gal-lum Latine dictum debere dici ἀλεκτρῶνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut Ἡλεκτρα dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μέναι χόλῳ κλυπημαίστρας sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed dumtaxat in feminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτίεται) Ἀπαιρείται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἐορτέων) An ὀρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) Ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacra, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra retorserunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratus dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίσσαι, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πολλοὶ legi: An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsan, tamen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros auctum. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. ὄργια) In omnibus impressis & Ms. M: legitur ὄρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὄρκια hic velint, non intelligo. ὄργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιῶσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Ms. Reg. 2954 legit ἀπικνέαται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τό. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμυσι) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. Ὑπερτε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mut. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) Observato septem dierum numero. Ms. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, novem dierum numero. GRAEV. Primo ἑπτὰ praeferre credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινὰ, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. I. V, & φυλάσσεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, vitare indecora, & Aesop. fab. 23, τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Aët. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἀμαρτίας Plutarch. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse observare, exspectare, ut obeas eum. Long. Past. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & observata, captata pastorum incuria. Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὲ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphro. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμὸν μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus postulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae δικαιεῖσι. SOLAN. Δικαιεῖσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deest, cum sententia postularet, inserui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὅδασί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὗτος ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Iosepho describuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεόμενος) In M. *χρεόμενος*, sed a recentiore manu est librera *χ*, unde constat, primo scriptum fuisse *ρεόμενος*. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram suspicor, & licet in aliis compositis saepe *α* in *ο* migret, & vicissim, tamen hic diphthongum *αι* servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut *χαμαιβατος*, *χαμαιγενής*, *χαμαικλινής* & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hesychio, qui *χαμώκοιτος* cum *ω* scribit, non etiam *χαμαίκοιτος* sit scribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Ita recte M. *Fl.* & *B.* 2. Nam *Fr.* hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκοι δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, & quod ex patria cuiusque venit, id denovo apud se recipit; citerior, atque hoc e patria domi recipiunt. Immo atque id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis suis retinent. Tessera illa & coniunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumtis libamentis ἐπισπείσας*, sed datis & fuis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, *οἶκοι δέκεσθαι* significare in familia sua retinere. Est sine dubio *οἶκοι δέκεσθαι* opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque *τὸδε πατρίθεν* significare puto, quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est. GESN.

Pag. 131. l. 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invisunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulcri, alius alterius alicuius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori noxae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae absterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπούς) De *carpis*, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπός etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128; 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, labores fructuum tuorum manducabis; cum sit, labore manuum tuarum vescitor, bene observante Gatakerō, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομή citat locum huius encomii, ut Lucianeum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡθέροισι) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita iungentem p. 262 D. τούτοις ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοι εἰσι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel eis γάμον ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maittair. p. 74. Sic ἐρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω ἰνῶδο significat, potest quaecunque invadam etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλει scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοις) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοισι, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a iuniore scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. *NB.* edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum κακοῦ πλοῦντος. *Marcil.* Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani characterē iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Martii & Jun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versionī inferuerat. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλῆϊ μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτὴς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obisse Demosthenem, auctor est Plut. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et iussit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλάσθητί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit*: Hic Therfagoras poëta est. *Debebat*: Therfagora poëta, quonam, & unde? — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmurienfis interpres accipit, ac si mutetur persona, & cum antea locutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo*. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione*. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τούτου δεόμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans*. GRON.

ead. l. 7. Ἰστε δήπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeuisto factam tradit Plut. in eius vita. Meurs. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse*. Mf. τούτον Πτολεμαίου νεῶ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandriae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων γεὰ, τὸν καθαιμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένην, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostrium Δημοσθένην: ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in *π* terminatur, quam in *ν*. Vid. eius Orat. contra Ctesiphontem pag. 420 D. edit. *Par.* Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. &c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen *ibid.* pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiast. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἀρη. Rursus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatus esse, quam Ἀριστοτέλην, ποταμί, etfi Διογένη, Σωκράτη, & similia occurrunt *ibidem*. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi *Fl.* tamen Ἀριστοφάνην. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλομένη ἄν σοι) Legendum puto συμβαλομένη. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. l. 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὀμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam viriose ibi εὐρροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum verbum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ) Ἑγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δολιχὸν νενικηκότος) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem dolichum. Sic & statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὸς τὸν δολιχὸν τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum studio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον κληθῆσεσθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπίδοξου. L. Codex hanc scripturam supeditavit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & Fl. σὺ, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορθώδουντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae causa legerem μικρὸν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμι) Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμι, totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis eo inclino, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὀμηρον) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ rum valet pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, e re mea narras, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo scire, i. e. a partibus alicuius. Ita & hic τετάχθαι γνώμην πρὸς Ὀμήρου, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθέν.) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γε μὴ) Ἀν μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρές) Hom. Il. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλος, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμούς οὐ δυνάμενος φέρειν, παραιρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμούς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ἐρχήσεως αἰσχυρᾶς καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 5. Μίμων) Sic scripsi, erat enim μῦρον nullo sensu, cum Hefychius nos doceat, Κορδακισμούς esse τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripsisse videtur μῦρων. SOLAN. Quidni ergo μῦρων; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἰωνὸς ἀριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἰωνὸς ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ εἰ ἀεικὲς ἀμυνομένη περὶ πάτρης Τεινάμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad πέραις μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἀπάσῃ ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

δὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ
γενναίως. GESN.

cad. l. 4. Ἦκε μέγ') Hom. Il. H, 125. SOLAN.

cad. l. 6. Πηλίκον) Perlectis Ol. & Phil. aliisque multis, haec
verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53:
Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moe-
nia Carthagini bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos
consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra
castra? SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον
ποτὲ στενάξαμεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθε-
ρίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήμα-
τα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθόιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπὲρ
του σχῆμα καὶ τάξιν προσήλυθε. GESN.

cad. l. 8. Ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m.
172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ'
ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Phi-
lostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur:
unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus
commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor.
c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. Il. M;
323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

cad. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις
[ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρ-
ξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ'
ὅτι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae
terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se te-
nuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet,
bona interim spe munitos: quidquid vero Diu voluerint, ge-
neroso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28:
Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo
dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰ-
κίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρ-
νεων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Λέγει αὖν, ὅτι καὶ
μεταβάλλῃ τις τὴν διάσταν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀπο-
θανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς αὐτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμε-
νος. Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

cad. l. 13. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem ver-
bis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens:
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M, 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patratum, quae minime distant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτων τε ἔσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.

ibid. Μυρία) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιστομὴ, ubi corrupte legitur κυρία, & deest vox αὐδῆς. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρῷ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρῖος vel καιρία πλὴν, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. l. 1. Τὸ τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παῖρρησιαν — ἀνειμένος) Perita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναίδειαν ἐπειμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαΐδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρονολῆν) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. Τὴν σὺν) Lege σὴν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ μόν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτο καλὸν ἔφθ σοφὸν δ' ἄμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Basf. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, &c, quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 409

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἰωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundelianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce περιστενὸν scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραὶ) Pindar. Isthm. II, § 4, Λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Sreph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰς αὐτὰ μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . ἐξ ὕμνου τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδῶν Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξει Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiam si diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Nesp. 298, cuius Lyrici loca pluscula laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγεων sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγεως. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεύει, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττικὴ. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραὶ Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuæ. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑπο-
 ζωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὐρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαρὰς, ἀφ' ὧν τιμὴν περιέλαβας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *nittidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicun-
 tur, qui bene habitii sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὁ
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctororum testimonia collegit, a quibus Achil-
 les aliique Heroës patriæ vocantur *munimentum*, *turris*, *mu-
 rus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.
 REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπὸ; GUYET.

ibid. Ἐρωτας θεῶν) Vid. Ὅρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervæ lis nota, quam
 tangit etiam Ὅρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebra Atticæ iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μὲν τοῦτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δί-
 κας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἡξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέ-
 σθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλγερροῦ τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἀρεως, δικασσάσθαι δὲ Εὐμενίσε
 καὶ Ὀρέστη οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατοιχί-
 σεις intelligo præter ipsam Minervæ in arce commemoratio-
 nem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεάς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. l. 3. Οὐδ' ἂν εἴς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἴς ταῦτα φή-
 σεις c. 39, οὐδ' ἂν εἴς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba hæc apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quæ de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant assecuti
 immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἡκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντος τὸδ' ἐγκώ-
 μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτὰν ἐνομιζόμεν) Turpis macula ex Salmu-
 rienſi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium non distrahendum putarem*: neque enim ἀπαρτῶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non existimarem praetermittendum esse*. Sic ex eadem Salmurienſi paulo ante video editum monſtroſe Στυππίαν pro Σμύρναν. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — δν) Sic interpungendus hic locus, quod in ſola B. praefitutum eſt. In varia reliquae abierunt, & abſurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτῶν) Verte *annectere*. GUYET. Ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν) Etiam haec Demotheſenica formula, pro Coron. c. 18 extr. Καί με μὴδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a cauſa & accuſatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰſοκράτης — τῆς Ἑλ.) Vide Iſocr. Ἑλεν. ἐγκ. hodieque exſtans. SOLAN.

ead. l. 12. Τυππίſαγμα) Eraſmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus noſtris libris legitur? SOLAN. Τυππίγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίſαγμα Eraſmi & Wolfii: ſed reduxit me in viam doctiſſimus Hemſterhuſius, cum illud ambitioſe factum a mercatoribus mone- ret, ut pittacia, tabellas, inſcriptiones ſ. titulos aſſigerent ſaccis. GESN.

ead. l. 13. Πατὴρ) De quo iam ad Ἐνυπν. c. 7 dictum eſt. SOLAN.

ibid. Χρυſέα κρηπίς) Plut. 623 f. de Herod. mai. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμιſίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο Φαινῶν κρηπίδα ἐλευθερίας & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themistocele 210 f. Perit hoc Pindari opuſcu- lum. SOLAN. Χρυſέα κρηπίς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr. patriam & genus Megacis tanquam crepidinem aut funda- mentum laudibus eius ſubſterni ſcribit. Iam reſpexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiufmodi ἐδραία κρηπίδα laudum Homeri eſſe. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλιſτράτος) Hunc oratorem cum audiſſet Demotheſenes, eloquentiae tanto amore incenſus eſt, ut ſtatim relicto Platone Calliſtratum ſectari coeperit, & eloquentiae ſtudio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes *motus, demulctus & captus* oratione Callistrai
ti Demagogi, *nobilem illam τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην* dicentis, *ut*
cum inde sectari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit. GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exem-
pla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδᾶμης) Is est, quem Cic. Tusc. I *nobilem*
Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur *Alcidamus*. Plu-
tarchus *Alcidamantem*, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553.
SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Potest verum esse, quod *Fl.* re-
fert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius
occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De
Dom. cap. 12 f. *Διολισθαίνουσιν* etiam legimus, ubi Schol.
Διολισθαίνουσιν idque crebro permutari, ibi obiter dixi-
mus. REITZ.

ead. l. 14. Κωμᾶν) I. e. *τρυφᾶν*, luxuriari. GUYET. Immo
κομᾶν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretri-
ces. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro
in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius
libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur *ἐπ'*. Tra-
gicum videtur. Vide & *Ἐρωτ.* c. 37, & confer haec cum *Ἀ-*
ποφρ. c. 11, & *Ἐτ. Δ.* VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξιν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζηνός) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de studio hoc Demosthe-
nis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in
utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I,
61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρά) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit.
Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης
ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἑμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρείχε τὸν λό-
γον) Benedictus: *Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere*
non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protu-
lit. Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii:
nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. *Σφυρήλατος*
λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γνῶ-
 δι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον
 νοῦν ἐν ἑλίγῳ περιέχουσαν ὕκω, & quae sequuntur. Siculū
 praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
 Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
 sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
 ve sine verborum iumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Ms. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic
 ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animan-
 tia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibus acū pictis:

Vivit opus, multaeque ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &
 antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyra-
 tam, in templo Anaitidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sen-
 tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est;
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, vivam & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschylō dictum narrat
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525:
 Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acrio-
 ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
 Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
 nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
 beret, causam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινα ὕδωρ μόνον
 πεπωκέναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορίαν μάλλον παρ-

έχεται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. Nec eius pater cutillos unquam vendidit: fuit enim καλῶν καγαθῶν ἀνδρῶν, (auctore apud Plutarch. Theopompo) &, ut temporibus illis copiosus plane & locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφῶβου oratio: ὁ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρὰς, ἐκάτερον μαχαιροποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus (non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut atriensis praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam & probrium, μαχαιροποιῶν υἱός, vocatus est, cui Satyra adscriptatur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὣν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. Ὑδωρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum Demadidis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότας δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμί τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teste ipso Demosthene, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράσειν) Hemsterhusius notaratur, videndum Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydram dicendi allegat Scholiasten Aristoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Synesium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθέα) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένικὸς (λόγος) ἔξω παντὸς ἀραισμοῦ καὶ παιδιᾶς εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλλυχνίαν ὕδαθεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκαπτεν, ἀλλ' ὑδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυγνότητος. pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότω καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετείοις) Ἀν μετίοις; GUYET.

ead. l. 11. Κατατλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, & ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur Tollius, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire*. Ceterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμὸν καὶ ταφραίαν* commemorat, cap. 81, εἰ *τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην*, εἰ *τισι θυγατέρας συνεξέδωκα* κ. τ. λ. GESN.

cad. l. 15. Πρέσβεις) *Πρεσβείας* correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum *σὸν*. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii *σὸν* sed scripturam veterem repraesentare sanius duxi. SOLAN. Parum adest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σοῦ* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον ἁττων) Glossema videtur. GUYET.

cad. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae *ἀνδρείας* forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia *ἀνδρία* frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμηνὸν—ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

cad. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γοῦν σοι ἦ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γὰρ τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρένου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil fani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit cum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadellae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in*

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt verba! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ καινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθούς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina, nec non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμενον ἔχοντες. Salmuriensis: *Unde constat, eius nihil praeter opinionem stitisse*. Peius Melanchthon: *Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem*, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpres videtur legisse. Num φαντασία est *actio*, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμενον ἔχουσιν, οὐδ' οἷαν ἐξαρκέσαι quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen & iudicium; quamvis ἔχοντες aequae ferri possit, ac ἔχουσιν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorium, ὅταν ἂν λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὁψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi entusiasmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἷαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἡ ἢ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἡ ἢ) Lege εἴν. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decrera superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, constare scripta Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Νίγρ. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Το κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλειπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἐχουσαν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν . . . ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inserit οὐδὲν ὅποιον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro εἰαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod respondet suo ὅποιον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἶαν) Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit, cumque & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrupti orationem. Thersagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciph. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suspicio post Wolfium, legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi male narras, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

Lucian. Vol. IX.

D d

ead. l. 4. Ἀντίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congeffit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Laëtantius III, 25, ubi & pretium addit οὐλο σελτρία. Pro ἡ male *Fl.* & *V.* 2. ἡ. In *I.* autem ἡ, nisi quod mendose ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἡ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτορχίας ἀλεείνειν) Hom. dixit, ἀρματοτορχίας ἀλεείνων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσανος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, surripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aelianō Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσανος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσανι. Eius emendationem, ne quid dubii superfit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inferam. REITZ.

ead. l. 8. Τούτων ἑτῶν) Si Luciani sit opus, a fene scriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegancia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλώκει) Forfan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνέβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλώκεται. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praeferat servasse. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Περὶ τὴν ἐκπληρωμένην φροντίδα) Vertitur, dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, demissa, suspensa.

ἢ αὐτῶν ἐκείνων, VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπληρημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN. *ead.* l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat scriptura etiam supra TOX. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Differt. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκέπτε. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Τπομνήμασι) A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conscripta; sed ab hoc visos &c. non credo. SOLAN. Vid. Misc. Obs. Brit. Mai. & Jun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἴκαδε) Pro οἶκοι positum. GUYET. Ita vicissim οἴκοθεν fere pro οἶκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἢ αὐτῶ τοσαυτὰ χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed potest vulgaris significatio & ibi salva manere; ut sit, domo, vel de suo non suppetebant opes. Sed pro οἴκαδε forsan hic οἴκαθι scribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poemata sibi peragat. SOLAN.

ibid. τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legisse videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλυσοδήμου) Hunc poetam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripserat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλείπειται) Huius ergo aetate neque Tragodiae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσήκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. Τὸ δράμα τοῦ βιβλίου initium videtur. GUYET. Quid in his veri sit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δὲ. Sed parenthesi addita, distinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, Gesnerus vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος) Conf. supr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσπληθεῖ) Ο Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὑστῶν) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τε παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Jun. 1733, p. 370. Aliquid deesse viderat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Poruitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, eurer.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo iridem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admisissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. l. 9. Οὐκ εὖ γε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες) Additum videretur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἱμεραίων) Vid. Plut. Dem. qui omnes eodem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, l. SOLAN. Ἱμεραίων τὸν Φαληρέα) De Himeræo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiakis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινούς — ἐπιτολάσαντας) Τὰ, ταπεινούς, ἐπιτολάσαντας, ἀντιθέτα. GUYET.

ead. l. 8. Δίκην τῶν δειλῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam verspertinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί-ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δέιλαν πνεῖ, πρῶτ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, l. SOLAN.

ibid. Τὸν ἄφιλον δημόλακα) Sic vitiose Salmurienfis: peius Amstelodamenfis διμύλακα. Scribe δημοκόλακα: sic re-
cte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. Ἀπ' Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπρότερον ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατεινάντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. l. 1. Ἡ ἐχρῆν δῆπου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne confcios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βούλιν) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερθίνος dicitur, qui hic Σπέρχης. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερθίνος ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in orat. meminerunt. GUYET, *ibid.* Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδιὰ παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Adenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi eis τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. l. 2. Ἀποδείξεων) Quidni artiore Ionismo ἀποδείξεων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ nam in rem tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῇ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὁρῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, δς ἔφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 lebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεῶς, καὶ καταδύσσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ ἐρυλλούμενον· ἀλλ', ὡς Πέτειδαν, ἴσθι ὅτι ὁρᾶν τὰν νεῶν καταδύσω. Dum clavum restum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo Demosthen. similemque Cicero-
ni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. l. 3. Ἐφη) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inseri vult I. Pellet. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pellerus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

uisse tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmurienti versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι) Haec ita apparet arte cohaerere, ut sine iniuria & internecione sententiae divelli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δέκαταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογράφεται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus s. vestigalia, pecora, praedia dare & assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, & deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογράφεται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, δρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας, δὲ δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.* Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἐνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίαν τεῖχος) A qua urbe capienda depul-
sus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de
Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athe-
naeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala,
ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384.
GESN.

ead. l. 11. Χρυσίω. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec
erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me
reperitus, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis
Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime
enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cu-
ius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian-
tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo
invenit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis,
suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sex-
to & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet
Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus,
locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem
hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me re-
pertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice
viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigienſi Prae-
fecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem
proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his
verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci
sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa
feceris, & in alio illo loco inseras, quae nunc mire perturbata in
omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*]
(Quibus literis Mosē Solanum intellige, quo Latino no-
mine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamen-
ti* edidisse, quae in Rhenſfordii syntagmate conspicitur) & ite-
rum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. li-
nea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniun-
gito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag.
1090 ante Τοιαῦτα &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae
supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.]
Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice
Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingeba-
tur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu
indeprehensus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προσίμην δὲν) Obiecerim, ut canibus, ut latroni-
bus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de
Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συνιέντα

τοῦτο λίσσασθαι, χρήματα προϊόντα σφι, ψυχὴν δὲ παραι-
τεόμενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους) Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. l. 7. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repono meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonneso: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτε τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μαιζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potius fuisset illis angustis. Ideo saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν) Sic quidem etiam Ms. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. Fl. uti Palmerius emendare iusserat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi διὰ. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solum, quoniam vel in privata causa, vel in publica adestet. Triobolum τὸ δίκανικόν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀπ' τοὺς δίκαστικούς μισθοὺς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. l. 1, 18, ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lys. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Ros de Ellips. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἤμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῷ quoque pro ἐν ἀγρῷ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularer. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat l. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνα προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παρταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίσις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τεῦτο. Quod priscis Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τούτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenius τούτο νῦν. Ego sic integre edendum cenfeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτους. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ira iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεδίσταται. Ἐγὼ δέ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Καιρωνείας) Post proelium ad Chaeironem, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῶ μίᾳς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, *an enim ideo minus magnum periculum &c.* Blandius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vincimus. Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probo unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσπεπόνθειν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quum facile est Γ in T mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιστηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιστηκότων, ut potentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; ΑΡΧ. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θανατάσσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ θεταμένοι, διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicor ὁρῶντων corruptum ex ἀκροῶντων. Ita scilicet stupenda est maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsi nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διεφέρομεν) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρῶντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valemus, parum feliciter expressit, etiamsi cum Iensio διαφέρομεν legas; vide tamen Eik. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Forſan legendum, τῶν μὴ ὁρῶντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omisſam dicamus οὐχ, vel μὴδὲν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροῶντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐφύλαττεν) Iens. διεφύλαττεν sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: quia de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκῆναι. GUYET.

ead. l. 9. Μὴδ' ἢν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem *eis*, legendumque *eis* ἢν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπὼν. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοὶ φαινομένων οὕτως ἔχου, ὥς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος *eis* ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi elliptis sit supplenda. IENS. "Ἦν ἐμαυτὸν ἔτ.) Sic absque *eis* usurpat Ἀποκρη. c. ult. Aliter Xen. ed. *Baf.* 373, & a Iensio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. *eis* ἢν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschinis in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνετε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἢν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγός, id est, praebitor, fuerat Demosthenes Liberalibus, ἰ. Διονυσίοις ἐν Ἀσσει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκοιτον) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσήλθον, ἔδοξε μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρὰ. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις *Fl.* & *V.* utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιδυσάμην) Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelectt. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contrahis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι, concise & eleganter dictum, pro debita dissolvere *erani* nomine conflata. Vertendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contrahis. Tantaе molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos *έρανον* nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, *έρανον* fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακῆς pro sua virili conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse *έρανον*, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ αἰθῶδ. c. 15, ad verba καὶ φίλων δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσπνεργεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιαλυσάμεν) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τωτουὶ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ὅψις τῆς ζωῆς, i. e. etiam fera aetate mores mutare, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεταρμόζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, εἰαν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσῃται: neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

Si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεβίσσαι τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεβίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χρόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἔρματος, & similibus solet: quod tamen in μεθερμύζεσθαι pondum definitio. Ideoque ψυχὴν, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθίως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena matata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κέρη, monente Wetsten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπίσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὄν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiaris Menagius. Alexandri autem dictum qualè est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinsheim. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo.* REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκτήμενος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φίλον καὶ πρέσβειον περιϊόντες οὐκ εἶον ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις· Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίζας ἑαυτὸν ἡγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN.

ibid. Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Etsi cum *Fl.* δὴ omitti queat, cum iam satis particularum addit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut *L.* VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπιδὼν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιεύσθαι) Cautè Noster loquitur. Quentur enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wsch.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν κρίνον) quem Plinius XXXIII, 1, f. 6, in annulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule fane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὅσαδὸς τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτάς ὅσαδὸς ἦδ' ἡ καὶ συνεδρός ἐστὶ θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διός) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataenses, post liberatam proelio ibi facta Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

In Schol. Ναίμεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Mf. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορίζω utrumque usitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) Conglobati. KUSTER.

ead. l. 10. Ἀκουε, σίγα) Legitima verba etiam apud Aristoph. *Θεσμοφ.* 379: Ἀκουε πᾶς. Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. Add. Kuster. ad Ἑκκλησ. v. 130; it. Ἀχαρν. 45. Ipse Demosthenes de Coron. c. 53: Ἡρώτα μὲν ὁ κηρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi *perfectos Deos* esse *τελείους* docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipse Nofter τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De *μετοίκους* vid. Flor. Christ. ad Aristoph. *Lyfistr.* 580. GESN.

Pag. 179. l. 9. Μετὰ παρρησίας — εἰπεῖν) Adde supra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Ellner. ad Act. Apost. IV, 29, ubi similiter: καὶ δὲ τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. l. 9. Νέμονται) *Participant, possident.* GUYET.

Pag. 181. l. 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum norat, qui mare traiecit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiastes ad Odyss. B, 319. Huc respicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vesforem* interpretatus sum. Neque enim puto *mercatores* ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

Lucian. Vol. IX.

E e

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra δηλύμιτρος, quod vide Δτον cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φατρίαν) Sic *Ven. 2. B. 2. & P.* In reliquis prave φατρίαν. Vide Έρμ. c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνόν) Omnes impressi hic prave Σειληνόν habebant. Vide supra Διον. ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN. Σειληνόν) Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis edd. quia sic Bacch. c. 4, item c. 6, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. l. 1. Φαλακρός γέρον) De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura Perizon. ad Aelian. Hist. III, 18, ubi Lucianum inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἷα) Οἷα ad κεράσται simul & κέρατα referri, vid. supra dictum Bacch. sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. Hygin. 224. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Θυγατέρα) Την Ἡριγόνην. GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης) Tatian. p. 37. Et Apollod. III, 100 A. SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνθετες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον) Th. Mag. v. κυνίδιον. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξιός) Hom. II. Δ, 514. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Τάφον) Vide not. ad Τιμ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγυῖουσιν) In marg. A. 1 W. adscriptum: Αἰγύιον urbs Achaiae, hinc Αἰγυῖος Steph. REITZ.

ibid. (Τποβουλιμαῖον) Unde habeat, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. l. 1. Ψέλλιον) Th. Mag. v. ψέλλιον, quod a ψέλλιον differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λέαρχος) De hoc eiusque cum Baccho cognatione, vid. Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσιν, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpretes, &, licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui Dearum concubitu potiti sunt, & Medaeae ἀποθέωσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Iove zelotypo fulminatus est. Homer. Odyss. E, 125:

ὦς δ' ὅκοτ' Ἰασίωσι εὐπλόκαμος Δημήτηρ
 ὦ δῦμφ' εἴξασα μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Νέω ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδ' ἔδην ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγρῇτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) Ἰασίωνα legendum videtur. Iasion,

Iovis & Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰα-
σίωνα) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam;
vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L.
Ἰζίωνα. Fl. vero Ἰάσωνα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SO-
LAN. Ἰασίωνα) Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum bre-
vis sit Graecis Latinisque poëtis. Ἰάσωνος etiam & Ἰαῶνι in
prosa recte Ptol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid.
apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. Ἰασίωνος
quoque o brevi; sed quia & Aelian. cum Homero Ἰασίωνα
per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. l. 10. Ὁ Κορύβας) Iafonis, seu potius Iasionis &
Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris
quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Potr. 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Sic Fl. ed. optime; ut Φιλοφ. c.
29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic,
non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In re-
liquis hic legitur ἐπεισεκυκλήθησαν. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάλυδον, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mī-
thrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre
licer tum alias, tum studiosè collecta, comparata inter se,
& explicata apud Philippum a Turre in monumentis veter-
is Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4,
3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus
antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda,
tiaram autem pileum antrorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. Ὁρῶντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) Fl. fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit.
Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet.
Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. l. 5. Ποικίλος) Rescribitur ab H. Prideaux P. I,
L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Am-
miano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod
ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi
quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo
aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod
autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii ver-
ba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appel-*
lant. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλὰ γελ.) Sic *crocodilum* adorabant Om-
bitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tp. c. 42. *Felem*
alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. l. 8. Μητραλοίου υἱός) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat factio pius & sceleratus eodem*. Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυσὶν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitore suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡρόδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. l. 2. Θεαγένους) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῶν δύνειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐτέραθι ἐν τε Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἰδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσημάτων τε αὐτῶν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς. GESN.

Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Praescriptio solemnitas in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευσεν, Φαίνιππος ἐγραμμάτευσεν, Νικιάδης ἐπεστάται, Λάχης εἶπε, Τύχη ἀγαθὴ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευσεν) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸς τῆς βουλῆς καὶ πρὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανεύουσα φυλὴ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 Ald. ubi legitur, Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἰάν τις ἐπρυτάνευσεν, Κλέογεννης ἐγραμμάτευσεν, Βονθὸς ἐπεστάται. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diff. XI, p. 715, ita convertit, Si quis Prytanin agebat &c. Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυ-
τάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem
venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione De-
mosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψη-
φίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυ-
τανεύουσας Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προῦδρευε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla prae-
cessit. Sed puto, quod clamorū est admodum ille Deus,
& plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui.
Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam
Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος
λέγοντες τῷ δήμῳ· Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπιστάται Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere popu-
lum in suffragia, quod ἐπιψήφίζειν est, ut luculenter osten-
dit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam con-
grue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII,
96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς
τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeses literarum
&c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. The-
moph. 379: Τιμόκλει' ἐπεστάται· Λύσιλλ' ἐγγραμμάτευεν· Εἴ-
πε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγραμμάτευε Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γραμ-
ματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷτε δή-
μῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firma-
ri posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Pro-
dromum, Epistatarum, Scribarum munere diximus, eo modo
allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui
non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. l. 4. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς) Cum longae no-
ctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem
praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θούε) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὀρκον, τὴν Στυγα) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἠρία) Humilium volunt hac voce designari se-
pulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. l. 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθη-
νᾶς Ὑγείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p.
31, 3 Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseu-
domantis satis testatur: ad quem fallor an. referenda est ta-
bula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιδὸν χρησμοδεῖν) Alexandri Abonoteichitae
oraculum petere huc videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ δύλην ἐπιστήσαι) Pro δύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuum vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἀγαλμα, ἀνδρίας, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cirrus* debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιοτάτον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Ilque adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήσιμα. SOLAN.

Pag. 194. l. 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. Iuns. Ald. Fl. Fr. H. & B. 1. ac 2. (non in P. S. & Amst.) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΑΙΟΣ. Alter ΑΠΟΔΔΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰς τῶν θεῶν quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco intertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inferere. COGN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῶ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομῶν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad Περ. c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπιδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προήει. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis utor Salmasii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant. Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχίτωνες. Vid. fin.

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτῳες pingi dicuntur. *Non semper veteres Graeci calceati erant*, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) *ut hodie nos sumus: mulius enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: & ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαίαις tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδεύειν* Κεῖνους τοῖσιν ἰχθυή μελεται, δυσδερχέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἁρμοδίον ἀνυποδησία: πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πῶς ἐγγὺς τὸ ὑποδεδεσθαι τῷ δεδεσθαι. Nota est & Romani Catonis ἀνυποδησία: item Neronis; vide Suet. c. 51. — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. 1, — τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερχῇ) Ἀν γυμνοδερχῇ, a γυμνοδερχοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando secutus sum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἀναντίοις) Locus mendosus videtur: vet. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque interficio significat. Ver- te igitur: *tu corpus contrariis rebus enecas*, i. e. crucias duriter habendo, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 8. Ξηροῦ) I. e. ἡστρώτου, sine strato. GUYET.

ead. l. 9. Ἄσιν) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσιν fastidium, hic squalorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) Ἀν παμπόλλην; GUYET. Ne credas, λέ- ᾱor, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adiecerat Gesne- rus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniicere. REITZ.

ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεές) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. *Ἐνδεής* apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Pag. 197. l. 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. *χάριν & εἵνεκα*, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. l. 2. Εἵνεκα) Non itaque poëticum est *εἵνεκα*. Habuimus id crebro apud Nostrum, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ *εἵνεκα*. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον;) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post *μάθοις* mora. Solae B. 2. & P. hoc observant, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgatum *εἰ χεῖρον* nihili esse; bene etiam senserat Gesnerus, qui pro *οὐδ'* *εἰ* rescripserat *οὐδέ*. At cum L. & Fl. *οὐδὲν* habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in *οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον*, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. *οὐδὲν* cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum *οὐδ'* *εἰ* hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. l. 10. Οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦμυν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΔΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum *εἶν*, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, *Οὐδὲ εὐρωστον εἶν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο*. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur peius nutrirī, quod nutritur ab rebus vilibus*. (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur*. IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὐρωστον) Gesnerus etiam adleverat: *supple εἶν*. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, *εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον*, pro *εἶν καὶ ἀσθενέστερον*. REITZ.

Pag. 202. l. 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δέσμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων) Benedictus, paucisque, ut pau-

triat, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoreretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. l. 11. Ἐπιφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. Καίτοι ῥᾷδιον δεραπέυειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag. 206. l. 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta Fl. ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur*: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuisssem, *non per Iovem.* GESN. in Addend.

Pag. 207. l. 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculis novi sumserint. Plurcula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυομένου, πάσης ἤρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Et si enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. l. 4. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πόρος ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιίέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem, unitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragrarit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumterrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, σὺ δοκεῖς περιίέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore speret? IENS. Περιίέναι τοιοῦτον) Etsi περιίέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum σὺ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensio obsecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus sum Fl. In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpret, qui *prudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνιδέστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄτιμος quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀνιδέστατον, vel ἀειδέστατον. I. L. WETST.

Pag. 211. l. 3. Κομᾶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Περ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δῶρ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδαῖοις ὀδμὴν ἔχοντος) Imperite versum: & quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debuit: Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipsi praepos. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipsi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. l. 8. Ὑμῖν δὲ) Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praestat, quod I. P. S. &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κάπειτα δὲ ἡμᾶς μετατιθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἀσχεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non semel haec verba inspexi, & congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit, *Atque haec ita cum sint, iam nos in vitam vestram traducere aequum censetis, nostramque corrumpere, cum saepe male consultata sint, quae facitis, ipsique vestris in negotiis minime circumspetti sitis.* Satis patet, interpretem non secutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte existante, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt Florentini, Κάπειτα δὲ ἡμᾶς μετατιθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν αὐτοὶ ἀσχεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem secuti sunt editores reliqui) quam Florentini, expressit Codicem. Sed nec Florentina scriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu estis perditī, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam & exploratam?* Nam & per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic Fl. nisi quod L. & Iensii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere iubentium, securus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adscriptis ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων servandum est, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξιστι & IV, 4, 14, νόμους, οὐσγε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθονται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατ' ἀρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὥς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾶστα πρὸς τούναντίον. Lucian. Iov. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) Ἀν βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. l. 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quiddam huiusmodi vos auferre videtur.* Ms. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum P. haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus invenni, excepta B. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. l. 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V. 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituentum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat salis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego fane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur; quippe quae & alii probati auctores, Atticisimi non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit Duker. quem allego ad c. 7, v. *τεθνήξει*, quodque pluribus post Graevium ostenderem, nisi notarum iam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπερ-αττικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresse-rit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insulsus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia & pudore quodam damus, interpretatio non potest iuvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expressi autem in illis, quae sribliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcunque positis in parenthesi verbis explicare studui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *sribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενὴ παρεκέπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut Eustathius loquitur in Dionys. de situ orbis. LEED.

Pag. 217. l. 6. Ἄρτι δὲ σολοικῶ) Hoc est, *modo soloecifabulo*. Quae locutio iam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἦζω, inquit Thomas Magister, οὐκ εἶπες, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικέμεν. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἦζω μηδέποτε εἶπες ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρωχνημένου, ἄρτι ἦκω,

καὶ ἄρτι ἀφικόμεν. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunnesius, ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμεν *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim soloecizare gestio*; quippe qui putarit, *σολοικιῶ* hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam huius futuri *σολοικιεύς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἤκεις ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογύου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὃ ἐστὶ ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα *σολοικιῶ* dicendum. Sic & *modo* futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo*, ut apparetur dicam, atque huc repuntio. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In Avibus: οὐκ ἄρτι δῶα τὴν δεκάτην ταύτην ἐγὼ καὶ τοῦνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in Pace: ἴθι νῦν ἀκουσον οἶον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. A, p. 75, male putavit ἥδη δὲ *σολοικιῶ* hic legi. Τὸ δὲ ἥδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς τοις τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἥδη γὰρ ποτε ἐγὼ καὶ τῷ δ' ἥδη δύο γενεαὶ ἐφθιντο. τῷ ἐνεστώτι, ὡς τὸ ἥδη γὰρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶ, καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσχεσθαι, ὡς τὸ ἥδη λοίγια ἔργα τὰδ' ἐσσεύεται. εἰ δὲ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὁρτῶς δὴ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὀρθόν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιάνειον *σολοικισμὸν*, τὸν λέγοντα ἥδη *σολοικιῶ*; qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Marthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησε, *modo defuncta* est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*: quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Oclaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso*, deinde,

ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautae-
que de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner.
c. 6: *Nero natus est Antii &c. XVIII Kalendas Ianuarias, tan-
tum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep.
13: *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te oratio-
nem esse perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath.
p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad Iliad. A, 260,
ubi docet, ἥδη tribus temporibus iungi, quamquam id im-
probare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἥδη,
sed de ἀρτι agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παίσεις ἔχων) Nihil varietatis desidero: est enim
pleonasmus usitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra
ad Asin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. ὧς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic *Fl. & B. 2.* ut oportuit.
In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET.
Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἄ μὲν οἶσδ', ἃ δὲ οὐκ οἶσδα) Hunc locum ex-
ponit Thomas Magister: Ἄ μὲν ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ
μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παῖζον,
εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος Ἐπει-
τα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προΐοντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ
δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι Διδούς ἅπασιν τοῖς θεο-
μένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μῆν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον.
ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλεγχῇ τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ.
Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi in-
dex est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex
Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum
eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec re-
spuunt alii. Herodianus in tertio, ὃν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ
δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυ-
γάδευσεν & in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρή-
σαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐν-
ετίμπρασαν. Iosephus: οὓς μὲν πατρῶα φιλία προσῆγεν, οὓς
δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν
πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαζαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτί-
τρωσκον, οὓς δὲ παρέλυνον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίων.
Apostolus ad Romanos IX: ὁ μὲν εἰς τιμὴν σκευὸς, ὁ δὲ εἰς
ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν.
Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτενον. GRAEV. Ve-
rum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν
συνέτριψε, τὰ δ' ἔκαυσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravi, REITZ.

Pag. 218. l. 6. *Οφελον δυνήση) Hic rursus Thomas: *Οφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε ὅπερ αἰεὶ εὐκτικῶ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, ὅφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοὶ μου. Παρεληλυθότι δὲ ὡς τὸ παρὰ Θεολόγῳ ὅφελόν γε μηδὲ ἦν προσδρία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἔμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὅφελον quo significat, ὅφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἔμελλον accipiat. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὅφελον δυνήση soloecismum: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epist. ad Gal. V, v. 12, ὅφελον ἀποκόβονται & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὅφελον ἐν ἥδῃ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac Demosth. vero ὅφελον, ὅφελες, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὅφελον Homerus iungit, & cum praef. infin. construit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam Soph. quae in edd. non compareret, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio *Pseudosophistae* id suadeat, & editores priscos pro arbitrio quoque *Soloec.* personam ubique inferuisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servavim, qualia inveni in P. Nam in l. ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστῆς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Gesner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 13. *Ολους ἀρτιγενεῖους) I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγεννήτους nuper natos, sive recentes dicere debuerit; quemadmodum ea voce uritur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγεννητὸν Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγεννητὸν pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercum adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέ-

ῶς ἢ τ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ Λικνὸν Ἑρμείας ἐτόρη-
σεν. Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.*

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυσόσας in finis fabrica-
tus. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν
ἔχων ἀμφ' ἑαυτὸν ἀρτιγενεῖους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi
ἀρτιγεννήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖους) *Adulios*, qui nuper barbam emiserunt.
GUYET.

Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δέ σε) *Ex B. 2. & A.* est illud *se*. In
reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 5. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν) Hic μέγα ἄθλον
dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus,
ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis,
τρισκαίδεκατον γούν ἄθλον οἶον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν.
Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγώνος τὸν ἄθλον εἰση ἀνα-
γνούς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium signi-
ficet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι.
Et in Saturnaliis, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. Quod
autem Lucianus ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secun-
do de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα,
βραβεῖα, ἀριστεία, γέρα, ἐπίχειρα, ἑπαθλα & νικητήρια
idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad
Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν
ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius,
ἄθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικὸς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶ-
να δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἑπαθλον. Paria his scribunt Mo-
schopulus & Thucydidis interpretes ἀγώνμος. Ἄθλον, inquit
Molchopulus, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. l. 13. Συνήσω ἂν, εἴπερ Δελήσειας) *Intellexisses utique,
siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusita-
te, pro quo Atticus dixisset συνήκας ἂν. Medius scilicet ac-
tivistus pro activo. Micyllus tamen συνήσω putavit esse futuri
activi primam personam, & in εἴπερ Δελήσειας verbo optan-
di modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴ-
περ indicativo iunctum omnino usitatus est. GRAEV. Mi-
cylli rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus
Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praesuntem,
id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permu-
tatis vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐβελήσεως, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. l. 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam etsi κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auditoritas accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγῶν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστεφάνης ὀξυτόνας, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν· Ἀπόλλωλα, τίλλων τὸν λαγῶν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὺν λεγόντων ἡμῶν ἐλεῖνοί φασὶ νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκείνοι λαγῶν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἐνικὴ αἰτιατικῇ ἀκολουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἵκτινοι, λαγοί.
Τῇ δὲ λαγῶν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγῶ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπεὶ δὲ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονα ἐστί, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὺς, κάλος, νεὼς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας, εἰτά ἐστὶ τὸ μὲν ἱακὸν λαγός.

Λαγὸν ταραξας πείθει τὸν θαλάσσιον.
Τὸ δὲ λαγὸς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὥς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἵκτινοι, λαγοί.
Τὸ μὲν τοι ἡ πτώκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν Ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγῶν accusandi casu acuto notavit accentu, addita ν littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapit. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit absque ν, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, & accusandi casu λαγὸν, veluti ναὺν, λαὸν, quod Athenienses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo singulari λαγὸν respondet

apud Sophoclem in *Amyclo Satyrico* nominativus pluralis λαγῶν Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγὼν pluralis nominativus λαγὼ scriptus per ω apud Euripidem in *Assentatoribus*: ubi aderant raiae, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quae vocabula in os finiunt, etiam si ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut νῆδς, κάλδς, νῆδς, κάλδς. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilias composuit. Ionicum est λαγῶς. Ut λαγὼν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγὼν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγῶς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγῶς per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πτωκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat ω, si Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγὼ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγὼν. Herodotus, λαγῶν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγὼν κύρῃ. Idem in *Polyhymnia*, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγὼν. Herodotus in *Thalia* etiam λαγῶς dixit, & in *Melpomene* λαγὼν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophontem τὸν λαγὼ dixisse, dotent loca subiecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ᾧσι τὸν λαγὼ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἀνευ τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγὼ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγὼ. Et in secundo: ἀετὶς δὲ ἐπιπτάμενος αἰσιος ὡς κατεῖδε τὸν λαγὼ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in *Dei* pro *Dei* ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in *ἀντιρρητικῷ*, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέειν ἀνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς *Dei* βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆται, lege ex Ms. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae, ἄρα παρῆξεν, sane praeteritis. GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitiis ac praecipue tironibus obscurum, ea politarum animadversio- num luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, rum summo desiderio expectet simi-

les, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *Δεῖν* pro *Δεῖν*, *ὑποσολοικίζειν*. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita unitur. Sic in Quom. Hist. c. 57, καὶ τοὶ ποιητὴς ὧν (Ὅμηρος) παρα-
Δεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν περὶ συμπαρεῖν. In Am-
 oribus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 post med. συμπεριβεῖς ἄνω καὶ
 κάτω. Demosthenes I contra Philipp. συμπαρεῖτε ἄνω καὶ
 κάτω nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμ-
 περιβεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμ-
 παρεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur)
 pone sequi, comitari: ap. Demosthenem vero, quemadmodum
 & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur
 sensus τοῦ una circumferri, circumagi, circumcurrere. Ita enim
 ad Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis agere
 in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis, illuc; sicubi
 alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum.* Porro &
ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν
 ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoris c. 53 post med.
 τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis
 ipsum *Δεῖν*, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum,
 desideret; ipse Lucianus in Pseudomanni cap. 14 pr. εἴτ' ἔθες
 δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσθόμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ
 βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ Δεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Ica-
 romenippo cap. 19, Δεῖ φέρον· in Bis Accusato c. 1 med. εἰς
 Κολοφῶνα Δεῖ. Sed & Aristophanes ita in Vespis pag. 458 ed.
 Genev. Ἀλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία Θεῖτε,
 καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri prover-
 bio apud Comici huius Scholiasten in Ἑκκλῆσ. v. 109, Ὅ-
 που ἀργύριον ἦ, πάντα Δεῖ κάλυνεται. Sic enim emendatius
 hoc proverbium legi iubet illic Bizerus. Non tamen haec a
 me prolata sunt exempla, ubi *Δεῖν*, eiusque composita per
 contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum
 per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat,
 promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, ha-
 bere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo du-
 plicem huius verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de
 Assyriorum rege I Κυροπαῖδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὴ βου-

ἴσθιν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπι-
τιθεῖνους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοις καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα.) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod
cum μεθῆκα dixisset, ἴσθιν addit, quod sensum perturbat, &
alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγὼ, non ut vulgo verti-
tur, *leporē sibi*, aut *permissi*, quod sane optime ἴσθιν admit-
tit; sed *leporē e manibus elabi sibi*, quod additamentum ἴσθιν
respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna co-
pia unico ero contentus. Soph. in Aiace (apud Constan-
tinum) χροὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem
poetam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θάσειν.
Grot. pag. 59 Flor. SOLEAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γαρόμενοι λαγὼ) Hic λαγὼι dixisset So-
phocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγὼ δὲ καὶ ἑλα-
φαι, & εἰ λαγὼ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγὼ di-
xit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα. χωρία φεύγειν
αἰρουνται οἱ λαγὼ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετά-
νους, ἵνα ἐν τῷ σφάδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπέπτων ἐπείδῃ.
Quae male sic vertunt: In quas venatoribus capiuntur. Hic cas-
ses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum
incidens convinceret. Sed quis haec intelligit? Verte: Quaeque
ad loca lepores fugere insliterint, in eis latentia retia intendebas,
ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φεύγειν
αἰρωμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς παιδείας διέφθορας) Corru-
ptus es, vel periisti, passive; cum tamen hoc verbum proprie
perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopolus: διέφθορος
ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαμμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κό-
ραις· διέφθορος τὸν ὄρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν
κόρην διεφθοράς. Ὀμηρος· φρένας ἦλθ' ἐν διεφθοράς, (id est, διε-
φθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμα εἴπεις ἀτε-
χνῶς σολοιμνίς. Phrynichus: διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τι-
νες ἰατρῶν οὕτω σολοιμνίζοντες. δέον λέγειν διεφθαμμένον αἷ-
μα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem
omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Po-
liticis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in prae-
ceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι
φλέγμα καὶ χολὰν τιθεῖ. Idem in libello εἰ πρῶτον πο-
λιτευτὸν διεφθορόσι τελείας ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocio-
ne: Ἡ Κάτωνας ἀρχαιοτροπία ἐπιγενομένη βίαις διεφθορόσι.
Iosephus V Orig. γάλα δίδωαι διεφθορὸς ἦδη, corruptum
lac. Synesius: Ἦν μὴ κρῖνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν διαίταν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθόρος τὸ σῶμα. ἅπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθεῖρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ· τὰς οὐσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διεφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἶν διεφθαρκώς. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένους, id est, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν διεφθορότα, passive. Utraque significatione utitur Philostratus. In Critia· Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθόρεναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano· ἐκέλευσε τοὺτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν υἱόν, iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Polemone· φεράδην δὲ ἐσεφοῖτα διεφθορότων ἦδη αὐτῷ τῶν ἀρθρῶν. Et in eodem· ὄνομα δὲ τῷ μείρακι· Οὐάρος, διεφθόρος ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ῥημάτων quod active & passive potest accipi, *amiciens corruptas cantilenas, aut corruptpentes.* GRAEV.

Pag. 221. L. 1. Οὐ γὰρ πρόκειται αὐτῷ τὸ τινα) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius· διεφθαρταί μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸν ἑτερον, ut τὰ τινα & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpretὸ τινα putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διεφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 5. Ὅταν τι τῶν παιδῶν γένῃ, τῶν τὰς τίθας θηλάζοντων) Hoc est, *nurices lactenium*, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum, quorum haec sunt verba· Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς & ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, *lactat mulier quos peperit, & lactent nati absolute.* Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἦσδεῖσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, *delectata infante ubera ei praebeuit.* Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὐκ περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν & ἔτε-

κε. Et Lyfias, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantium & lactentium. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στείραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν παικτικὸν τρόπον, de Hippocentaurο agens, pullorum instar fugente. Male Plurarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὠφθησαν τὸ θῆριον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδίσιον τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παιδία γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κηύσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyfias in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Στείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτων θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ καὶ γεννᾶτε, τροφὴν τε δίδοντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quotum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem atexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptis sinu recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est satus. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi στείρας legitur, quod Cicero satus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: Sic igitur, ut ab his tra-

dictum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satum, Terraeque conceptum, generatos editoque memoremus, Ibid. Haec vos, qui Deorum satum orti estis, attendite. Tusc. quæst. lib. II: Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, & praeparat animos ad satum accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satum, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ' οἶκος. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτε αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatius, αὐξεῖν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἀνευ δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγες αὐξανε τὴν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φαλάκρας passive dixit: ὅτι τρίχες κἄν τοῖς ζῶσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι θεοβρώτων αὐξοῦσι, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κἄν αὐξήσῃεν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεσμάτων κατάλογον. Synesius idem περὶ προνοίας αὐξεῖν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρει ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Tragiiniis. Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὖξει βίотου πολύπορον, id est, Hercules alit & auget industria, interpretes Graecus ita interpretatur, αὖξει ἀντὶ τοῦ αὖζεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitionis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producā unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠύξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subiiciemus, exemplis, passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloss. II, 19, II Thess. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλὰ μᾶλλον αὖξειν καὶ φύεσθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. Το αὖξειν, inquit, ἐπὶ ἐνεργετικοῦ, οἷον αὖξει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος δεραπύειν, ταῦτας αὖξειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὖξει ἄνθρωπος.

τὶ τοῦ αὖξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰ-
κότως ἠύξησεν ἡ ἀρχή. αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ
αὖξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξῃσιν δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ σημαυνομένου, ὃ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λό-
γῳ· Οὐκ οὖν ἐπείγει καὶ ἡ πατρις ἠύξαντο. Hic docet, αὖξῃσιν
esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen ac-
cipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat:
αὖξανειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam
in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem Thomae
sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active di-
cas αὖξω, & αὖξάνω, passive vero αὖξομαι & αὖξάνομαι,
tametsi elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιο-
λογίας passive dixerit, καὶ αὖζοντες τοῦ πάθους. Et eodem
capite active: τὴν οἰκίαν αὖζουσιν εὐδαιμονίαν. Et in οὐα-
νο ἀλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ἠύξησε. Nec
nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma
adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 12. Προσδῆναι) Lege προσδεῖναι. Et con-
fer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave ob-
servata erant: REITZ.

ibid. col. 2. l. 13. Σολοικισμός) Novum incipere hoc Scho-
lium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. Μὴ τοῖνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lu-
cianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ παλαιὰ κλέα τῆς ἐρωτι-
κῆς περαίνειν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus
familiarē, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόφου) Quis hic Socrates,
quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Gram-
maticus laudatur in Etymologico M. An a Mopso patriam
signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόφου) Grammatici huiusce nominis memi-
nit auctor Etym. v. Εὐβοίς. Hinc autem liquet, scriptum
hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum
ex Aegypto. Quaere apud Ionsium L. I de Histor. Phil.
cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πνίκα ἔξεισι) Hic soloeicismus in hoc vertitur,
quod πνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum At-
ticis significet tantum qua hora? Docet Suidas: Πνίκα ἐστὶν
ῥα (leg. ἄρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag.
610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὅποια ῥα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ῥας
γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός;
τὸ δὲ ἀνταποδοτικὴν, ὁ πνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημέ-

βρίαν. Τὸ δὲ Πνίκα ἄττ' ἀπώλετο; οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκόν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀρμύζει τῷ ὀπνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαιρως. Apud Suidam vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco reposita sunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. quota est hora diei?) Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egres-
sus est? Quod vero huic respondet, est ὀπνίκα, (id est, illa hora) paulo post meridiem. Illud vero: Πνίκα ἄττα ἀπώλετο, (quando periit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque relictum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινὰ significat, neque ἄτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, πνίκα ἀποδημήσεις; ἔαν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἔρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὐρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τννικαῦτα καὶ τὸ τννικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τννικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῶτ' ἔτι ἐστὶ; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὁρθρὸς βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὔριον τννικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεὶς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὔριον κείσθαι τννικάδε; id est, cras hac hora. Phrynichus fere eadem omnia. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· εἴον εἰπόντος τινός· πνίκα ἀποδημήσεις; ἔαν εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἔρεῖς. Male Ioannes Nunnesius ὥρας exponit hic horas anni, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο δὲ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πνίκα εἰν ὅτε τῆς σκηνῆς πλάθῃ, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνει οὔσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ τννίκα ἤδη λελοῦσθαι δέσι. Et Aristophanes in Avibus, Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro πότε dixit Lucianus in *Electro* πνίκα. Ἄλλ' οἷγε κύκνοι πνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἔδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πνίκα ἔξεισι; sive qua hora exibat? & sic recte Nostrium dixisse in Gallo, πνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πνίκα est simpliciter quando, πότε. Similem ex *Electro* locum producit ibi vir cl. Addas licet Id., quod Timon apud Nostrium c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοίνυν, ὦ Δαυμάσιε, πνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; Quando tandem erit, inquit, ut non amplius negligantur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires? Hic πνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δειπνόν] πνίκα exponerem qua diei hora? licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convictu suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, audiunt quidem illae; sed quando? iam quasi ipse sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam. Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρώα) Hoc est, acquiesco patriae legibus & consuetudinibus; cum proprie & Attice haec verba significant, habeo satis amplum patrimonium. Πατρώα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατῶοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐόν. Divus Basilus contra foeneratores: Ὅσπερον καὶ τῶν πατρώων ἐκστῆσθαι, postmodum etiam cedes & everteris patrimonio. Laërtius in Solone: Ὅ τὰ πατρώα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρώα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Metric. Εἰ κύριος γένεσθαι τῶν πατρώων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοί φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατῶοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristo-

phanis in Avibus, Ὡς ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρίδην, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τίμην πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατέροισ φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατέρους φίλους πρώτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basilus contra foeneratores, καὶ πον καὶ πατρώας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopolus: πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρώος κληρός. Operae pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτήσις πατῶα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατῶα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικά, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomae & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατῶα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τὸν πατρώων ἔθων, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τὸν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ διαίταν τὴν Μυδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρώων, μήτε ἐξ ἐπιγορίας τινος, ἐκστῆναι, ac ipse vivus, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulari se abdicavit. Ubi male πατρώων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία 1β. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε &c. De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicae &c. Eumolpidarum πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατῶος & πάτριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατῶων nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθνη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος usurpavit πατῶος. In Scythia cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τὸν πατρώων ἡμῖν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἕκαστῳ νομίζεσθαι πατρίων, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου δεῖν. Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati interpretis versione. Verto, Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex patria solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) eisi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia cum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατρώους θεούς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum Noster in Eunuchō c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσας, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρώιον ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, vers. fin. τὰ πατρώα βασίλεια, ubi West. N°. 81, πατρικὸς φίλος praeferit. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρώους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρώους νόμους *leges paternas*, i. e. a patre suo latus, Aelian. VI, 10 f. non *patrias*, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria potestas*, quae ad solum parentem spectat. Verum πατῶοι φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατρῶων φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατρῶων αὐτῷ εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ubi paternus affectus non adeo qualis *patris defuncti*, sed qualis *patris* esse solet, generaliter significatur. REITZ.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι) Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἶρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μὴ μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δουλεύειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hesychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικὸν ἐστίν. ὡς γὰρ φάμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Ἀντακού ἡ πατριότης στολὴ ἢ κατὰ τὰ πατρία γινόμενη. Sic Lucianus in Scythia: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριότης οὕσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλῳ. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἀνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριότης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριότης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, concivis, coaequalis, contribulis. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt civis, aequalis, tribulis. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, concivis esse vocabulum Latinum. Noravit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἡ χρηστός ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὃ συμπολίται τῆδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τελευτῇ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεαρῖσκοι τρεῖς εἰς Δελφούς ἀφικόμενοι Θεοροὶ συμπολίται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνήλικες. Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratē in Panathenaico συμφυλέται. Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolae ad Theffalonientes: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythaeonem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὃ Κιθαίρων οὐκ ἐστὶ τὰν αὐρίων παυσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριῶταν Οἰδίπου καὶ τροφόν, καὶ μητέρ' αὖξεν καὶ χορεύεσθαι, dies crassinus haud

abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicostрати Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aequè vinosa est, ac Graeca συμπατριώτης. quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municipis*. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphael. & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. II. 'Ο δεινὰ ἐστὶ μεθύσης) Soloecismus in eo ver-
fatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος
vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utun-
tur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστο-
φάνης ἐν Νεφέλαις. Τραῦν μεθύσην, τῆς κέρδακος ἑνεκα. Θεό-
πομπος ὁ Κωρικός. Πρεσβύτες φίλοινοις μεθύση. Μέθυσος δὲ
ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδαὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Δηλυκοῦ
Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ. Οὐκ ἐστὶν ἡ γυνή μοι
μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ με-
θύσων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλίστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου
βίῳ. Εὐρὰ δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἔρανοντα. Ἐπὶ
δὲ Δηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Eccle-
siasten cap. XXVI, ὄργη μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen
XIX, πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνικός πτωχεύσει. Pollux
Menandrum etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Non
caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad
Corinthios cap. V, ἡ λοιδόρος ἡ μέθυσος ἡ ἄρπαξ. Et VI,
οὔτε μέθυσοι οὔτε λοιδόροι. Nam Lucianus etiam in Timone
de viro μέθυσος καὶ πάροις dixit; quamquam & Phryni-
chus scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός. γυ-
ναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσην. Barbari igitur, ut supra dixi,
etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum
est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen
in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἰρκεν τὸν
μεθύσην Ἀλεξίς. Ubi recte Casaubonus notavit, male non-
neminem emendare μέθυσος. Et apud Arrianum lib. IV, c.
2, ubi tamen pro πότερον μεθυστής εἶναι θέλεις, legendum
μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur,
ἐτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo
unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum,
dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec
facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελογχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλογχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελογχός. Vide, quae ſupra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελογχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam leſionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praefentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum conſuetudinem, qui pro *λε* & *με* ponunt *ει*. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Πότους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, ſed vocem συνεγενόμεν, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἡμερον) Lege σήμερον. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικὰ) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 6. Τὸ πατρίω) Lege τῷ πατριότης. Ex mendosa ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριότης vituperatur, ſed συμπ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ωσπερ) Hic videtur deſſe vox πατριότης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. l. 1. Λήμμα πάρεστιν αὐτῷ) Lucrum adest illi, cum λήμα πάρεστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praefentia vel obſtinata adest illi, dicere debuerit. Λήμα & λήμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λήμα μὲν γὰρ δι' ἐπὶς μὲν τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τυχῆς, ut habent edita exemplaria) λήμμα δὲ διὰ δύο μμ· hoc eſt, λήμα animi praefentiam ſignificat, λήμμα quidquid accipitur. Si Heliodori Episcopi Codex emendatus eſt, λήμμα ab illo dictum eſt pro λήμα. Λήμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω δὲ λήμματι. Iosephus VII ἀλώσεως· Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γενόμενος· pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λήμα. In Neophrone quoque λήμμα legitur pro λήμα in quibusdam libris. Κάτισχε, inquit, λήμμα καὶ σθένος θεοστυγές, compesce ferociam & vim. Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philostrati Heroicis λήμμα

impressum est pro λῆμα. Το δὲ λῆμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλεύου δηλοῦσθαί φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ἀσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέβρεξε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναῖα μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαος παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθνηγμένων. Idem in Iphigenia: Ὁ λῆμ' ἀριστον ὥς ἀπ' εὐγενοῦς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἷδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Iosephi. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ πόρου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, faecissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ ὠπαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἀνεκαρτέρουν τοῖς δεινῇς. Iosephus in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπ' αὐτῷ τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δ' ἄλλην σῶματος καὶ παραστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nubulis: Λῆμα μὲν παρσστι τῷ δὲ οὐκ ἀτολμον. Idem in Ranis: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμα ψυχῆς λήματι παιδόμενοι, spiritibus freti, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὁ λῆμα ἀριστον. Idem in Alceſtide: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὰ σόν. Idem in Medea: Ἠκιστα τοῦμὲν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δὲ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίεναι καὶ λῆμα θούριον φαρῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, & interpretatur & lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὁ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia & praesentia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείας ἐστρατεύετο ρυδερμῆς οὐσσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσαντες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Λημμάτ.

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, id est, contemptus magnorum & multorum emolumentorum. Iosephus in I' Ἀλώσ. 'Ὅς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσεις. Idem in XIV 'Ἀρχαιολογίας. 'ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, ne tamēn quantū pecuniae extorserit, cognoscatur. Ubi exemplaria τοιμήματα habent; & male Gelenius vertit, ne tamēn fraus deprehendatur. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας

Ἀταμένους ἴδοις ἀν' ἧ σσεσσωμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μεῖραξ οὐκ οὐ φίλος. Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μεῖραξισκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Itā illud intelligendum in Vita Demonactis: Ἦκεν οὖν τις μεῖραξισκος ὠρεῖος, αὐτὸς ἀποκαλεσθέναι λέγων, venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma. Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πᾶν κακὸς ὁ μεῖραξισκος ἐδοξέ μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister. Μεῖραξ, inquit, καὶ μεῖραξισκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδούκιμα· μεῖρακιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μεῖραξισκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Σὺ δ' ἀπὸ τοῦ χαίρων συλλαβὴν τὴν μεῖρακα. Καὶ πάλιν Ὁ μεῖραξισκη πυνθάνη γὰρ ὥρεως. Σὺ δὲ μεῖρακιον καὶ ἐπὶ θήλειος λέγα. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἤρασθαι τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεῖρακος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἦδη ὁ μεῖραξισκος· κῆλην εἰς ετοίμους ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἄγειν σε καὶ ταύτας μετὰ σου τὰς μεῖρακας. Idem in Pluto: Ἄλλ' ὅ νεανίσκος οὐκ ἐὼ τὴν μεῖρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεῖραξισκη. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μεῖραξισκος, id est, masculinum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μεῖραξισκος τις τῶν πᾶν δοκίμων Ἀνθίππης ἤρασθαι. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μεῖράκιον καὶ μεῖραξισκος διαφέρει. Μεῖράκιον γὰρ καὶ μεῖραξισκος ὁ ἀρσεν· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μεῖραξισκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μεῖρακος καὶ μεῖραξ. ἡ μὲν καμφοδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Το γὰρ μεῖραξ καὶ μεῖρακος

ἐπὶ Σηλαίων τάττουσιν· τὸ δὲ μεираκίσκος καὶ μεираκίον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi *perperam* Nunnesius vertit: *Meirakes* καὶ *μείραξ* *adolescentuli* & *adolescentulus*; cum sit *puellae* & *puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in *Asino*: Τῇ μείρακι συνευναζόμενον. Et Heliodorus in primo: Τῷ δέχεται αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, *excedens ex ephebis*, vel ἀρτίμην τὸν ἔφηβον παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in *Ἑκκλησιαζούσαις* de masculino dixit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλεῦραι, id est, συνουσιᾶσαι, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes: Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius resulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micylus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μείραξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. *Eccl.* v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. *Dial. Luciani*, pag. notarum 9, Lucianum in *Dial. Mort.* IX commisisse contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μεираκίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni maiori non inseruit. At si videris, *pinceram* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a te dissenferit Lucianus. Sed & est ὁ μεираκίσκος apud Alciph. I, *Epist.* 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἀνδρα καὶ φαίγω) Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro μέτω, cum sit *tertio*. Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δαίνα ἢ γόνυ ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀπὸ τοῦ ἐκφοβῶμαι παρὰ ποιηταῖς μένους. Ὀμηρὸς ἐν B *Ἰλιάδ.* Δαιμόνι οὐ σε εἴκαε κακὸν ὥς δειδίσσασθαι. Aristoph. Scholiast. ad *Plutum* notat, δέδωκα poni pro μέτω, δεδίττω autem esse

μετρεο. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Luctu: Κύων τῷ χάσματι δεδιττόμενος, canis rictu sine oris hiatus terrens. Idem in Philopof. καὶ δεδίττεσθαι καμὲ ἐλπίζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας ubi aliter δεδιότα, metueniem, legitur. GRAEV.

ead. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαϊότατος) *Amicorum summiffimus*, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε τελευταϊότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαϊότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαϊότατον δεῖ λέγειν, αὐτὰρ πρὸς τῇ ὑπερβείσει καὶ ἑτέραν ὑπέρβεισιν δεῖ ἐπάγειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαϊότατα οἰκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρων τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus summopere improbat hanc vocem. Κορυφαϊότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην εὐρὴν παρὰ Φαβαρίνω. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Supruduit me, cum κορυφαϊότατον gererī apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic est ἐσχατώτατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς Κολωτὴν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαϊότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὡν Περπένας ὁ κορυφαϊότατος. Idem ibidem: Κορυφαϊότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνεσταῖς καὶ τιθνηοῖς οὗτοι σύμβαυλοι. Nec Dion. Halicarn. lib. VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνάμψ τοῦ κορυφαϊοτάτου τῶν προσσηκίων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioseph. συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαϊότατοι. Idem in VIII Ἀλώς. συνελεδόντων ἕξ τῶν κορυφαϊοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ κορυφαϊότατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβέρω ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαϊότατον, quod est supremum omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

ἡ Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN'

ead. l. 8. καὶ ἐξορκῶ δὲ) 'Εξορκῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus, 'Ορμάω ὀρμῶ, inquit, τὰ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορκῶ δὲ ἄλλον. Philostrat. certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: 'Εξορκᾶ τοῦτον τὸν κῶνα καί τοι χρηστὸν ὡς ὀρᾶς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶντος ἐξορκῶντος τὸν Αἰάντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque significationem coniunxisse videtur, activam & passivam: Κλήρων ἐξόρμα- ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσας, πάλιν ἐξορκάσεις τοὺς χαλινούς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodor. in secundo: καὶ μοί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἐφασκεν ἐξωρμηκέαι. Et sic saepius ille scriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budacus in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam Lucianus huius praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορκήσας, ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: 'Εγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορκήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παράξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. 'Εξ ἐπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. Pausan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ τελευτᾷ καὶ ἐπιπολῆς μάλλον. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεστι ἀνωτάτω γραῦς. ἡ ταύτης δὲ πῦρ τῆς γραδὲς ἐπιπολῆς ἐνεῖσιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σηματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλυχνιον, id est, superne inest ipsam ellychnium. Valla hic laudatur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, cum multo lychno. Locus exstat in Eurerpe. Idem in alio loco: Τάφον αὐτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλῶν. Theophrast. in primo de causis: Εἰ καὶ τινες εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότμος τῶν ζώων φρονιμώτερος· παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτόλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ καινῶν ἐννοιῶν· οὐκ ἐπιπολῆς ψαύουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντα διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ Ἐπειδὴ σοὶ διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἐκτὴ, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavet, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) *Iussit mihi.* Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit.* In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro *κελεῦειν*, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἰσίδος οὐπὲρ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὤρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμιν τὴν κόμην οὐ τῷ Θεαγέει συνετέτακτο ἔσπευδεν. Diodor. saepe συνετάσσε pro iussit, & συνετέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλὰς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes.* Lucianus alio sensu in Afino dixit, συνετάττετο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi*; & Plutarchus, συνετάττετο πρὸς τὴν πράξιν, *ad negotium componebatur.* Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτός εἰμι, *imparatus sum*; illudque Plutarchi de Solone, συνεταγμένον ὑποβάλλειν τοῦνομα, *paratum subiicere nomen.* Demosthenes, οὐ συνετάγμαι, *non sum paratus, meditatius.* GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. l. 1. Περίστην αὐτὸν) *Circumstili ipsam.* Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπης περιστάμαι τὸν δαῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινὰ περισταῖν; ἀλλὰ περιστάμεθα. Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ καὶ περιστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιστάμενον αὐτὸν ποτε Κράτιτος. Περισταμαι etiam fugio, vito.

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, *post secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo*. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ἐμιλίᾳ νῦν φύγει ταύτην καὶ περιστάται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσειλγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταραξῶσι τὸ πλῆθος, id est, *verebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκείνος ἀεὶ καὶ τοὺς δορυφόρους περιστάτο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περιστάσθαι, ἀκκλίνειν, φύγειν, *cavere, declinare*. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5, & Andream Dunaeum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur, vel contendeat, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro iudicio experiri dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίῳ δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο, ὥς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφους σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλυσσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φάμεν ἐν τῇ συνθεσίᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὐρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάταις τῶν παλαιῶν ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ του παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεορεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γὰρ, πνεῦμα δ' ἀνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατεβράθυμμένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκείνα ἤξιον ταῖς Ἡρώιναις παραθεορεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαίδραν. Ibid. Αἰγείρῃ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὀρσιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανεῖν πρὸς ἐκείνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucia-

nus in Parasit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι. & Philo: Ὅς ἐνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ συγκριτός, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus*. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμμά τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μετάνδρου. Καὶ Δαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφηγμένος, καὶ σαφῶς εἰδώς, ὃ, τι ποτὲ ἔστιν ἡ σύγκρισις, ἐχρησατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δέ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophanes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans; Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα. Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶιν, nobis, dicendum fuit; quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμάσιος τῶς ἀκούσαι νῶιν πάντας ξυνδοκεῖ. Idem in Sympos. Πράξομεν ὃ ἂν φαίνται νῶιν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶιν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν). Tu etiam nobis peccatus dices pro νῶι ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶιν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ. Herodot. in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίν ἰζομένην ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chrysost. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὑπὲρ ὅτῃς στοᾶς προεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιγχεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. Homer. hymno in Lu-
nam: Τῇ ῥά τότε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ. Quin
& Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum
cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant ux-
ores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιγχεῖσα) Falsa est Scholiastae observatio: nam
de feminis aequae frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112:
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ μεγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖσι
Aelian. V. H. I, 15: αἱ θῆλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἀρρενα μι-
ξεως ἀτυχήσωσι. Homer. Odyss. A, 72, Φόρρυκος θυγάτηρ
— Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Λ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκό-
ισι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ
μιγεῖσα Μνημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τις ἐπόντος) Cum quidam pro κεί-
ρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum
verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ
ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κα-
τακρίθῃτων. Το δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπι-
στολῇ τῇ Οἴμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τετιμῆσθαι Καίσαριον.
τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ
καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἦν ἐκεί-
ρατο ἐπὶ τῷ Πατρύκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ἐπὶ
τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πεινῆσαι τοὺς
ἐνθάδε κειμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomae:
καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείρασθαι au-
tem de hominibus. Et Moschopul. Ἐκάρην, δ' αἰὲς τάττεται
ἐπὶ ἀτίμου κουῤῥας. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa
rafura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γε-
λωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus ra-
dendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur.
Quo alludit Terrullian. de spectaculis: *Eos infideles erga fa-
ciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis
alaparum obiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere sci-
licet & diabolus maxillam verberandam patienter offerre. Nam
illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutien-
das. Sed de hoc riru dudum viri docti plura.* GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τις λέγοντος) Cum quidam di-
xisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum
hoc verbum proprie significet apud optimos quosque au-
diores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod
dixi, Thomas: Οὐδεὶς λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὥς πρὸς τὸν
δεῖνα περὶ τοῦ δεῖνος ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμφισβήτην, ἥρι-

ζον, ἐφιλονεύουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμεν. Οἷον ἐδικαζόμεν τῷ δέειν, περὶ τοῦδε. Hefych. in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiaribus contendere; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορόμφῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & Demosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV.

Pag. 225. l. 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα.) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eisdem & Thom. redarguit inscitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκνίσθαι καὶ τιμωρῆσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τάληθες διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δῆσας, κρεμάσας ὑστεριχίδι μαστιγῶν, δέρον, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ρίνας ὄξος ἐγχεῶν, πλίνθους ἐπιτίθεις. Quae profecta omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocracion, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tensi verberantur, si non satis notum, vid. I. Elfner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiaστ. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere soloecismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Articis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τις εἰπόντες ἐν τοῖς μαθημασιν)
 Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicen-
 dum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Phi-
 lostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι di-
 centes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero.
 Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucy-
 dides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in
 Hermot. ἐγὼ μὲν προύκοπτον ἐν τοῖς μαθημασιν. Et in Para-
 sit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor.
 ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἀχρι παιδείας ἰλαρὴν τὴν ἐν ἡμῶν προκόψαι.
 Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσούτ' ἀνταφαι-
 ροῦσι μεγάλα φρονούντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέ-
 γουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit,
 προκοπὴ, προσδίκη, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέ-
 γουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hesych. in
 verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vo-
 cem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare*
vinum, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut
 Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap.
 24 διηθικόν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum
 sit faccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθήσεως, ut pulchre docuit
 Thom. Reinesius, magno eruditorum cum dolore nuperius
 extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa
 plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legi-
 tur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impin-
 gere interpretantur? cum tamen in eodem Hesychio recte
 legatur ὑπεσακκίζειν, ὑπὴθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, sacco
 colabat, aut praecidebat. Apud Eustath. ad Iliad. V, Καὶ ὑπο-
 σακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαίρεισθαι. Τοῦτο δὲ
 ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σακκου. Ὑποσακ-
 κίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dici-
 tur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis di-
 cuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem
 τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud
 Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν,
 quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, ni-
 hil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I voce
 passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus
 procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκό-
 πτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἀμα

προκοπτόντων, id est, nobis augentiibus illorum imperium. Προδοιοποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἤγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιοούντων. Haec Thucydidis interpres. Eodem sensu Lucianus in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρξαμένη ἐς τοσούτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα: non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἰσθετοῦτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος. ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἀνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἤτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἢ προκοπῇ, ἢ καὶ σώζεται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἀλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προῦκοπτε τὸ τεῖχος ὥς ἤρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus processisset, ut coeperat. Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προῦκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I' Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μείζονος προκοπῆς αἷτιος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχον ἐν τιμῇ καὶ στέργων διέτέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπὴν. Cicero XV ad Attic. Epist. XVI: Sed mehercule litterae πεπινομένως scriptae, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φαίνεται ἡ. Et Epistolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσitteλῇ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Nesto δάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, δάτερον pro τὸν ἕτερον, & ἄτερον pro δάτερον quae omnia invenias in Heliod. Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας δατέρων, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro δάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectio-
ne poetarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις dicit, pro δάτερον. Vide & Thom. Magistrum. GRAEV. Προ-

κατὰ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibiturum in Epist. ad Att. XV, 16, aequè ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elfn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσῃς ὁ δεινὰ) Virium est in μελετήσῃς, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tamen si futurum medium usitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἔγωγε καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δειπνῇ καλευσθέντα μελετήσαντα μὲν τὸν Δία οὐκ ἀπαιδευτός. Et in Demonaθ. Ῥήτορι δὲ τινὶ κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δὲ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam Atticorum acutus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρωμένον. Hoc est: praestaret vel hic te non Atticissime mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις, tu morieris. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει: Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος: Εἰ μὴ τις ἀρτου μεταδοίῃ, τεθνήξει. ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῇ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micysllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuisset in tertia persona: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. Synes. εἰς τρίτην ἡκείν ἐπ' ἡμέρας. Aristid.

καὶ ἦκεν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικὸι εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lyfistratē: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vixium ὑπεραττικίζουσιν ἰδέαν vocat Philostrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐσθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucydid. VIII, c. 74 f. cum & Aristoph. Ach. v. 324, ὡς τεσθνήξων ἰσθὶ νῦν γε habear, quod forsan frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in ei terminatio, quae Atticis est secunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φειδομαι significat, ἀκρεβολουῖμαι & ἐλεῶ, praeparcum esse & misereri; quod an hic locum habear, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχαζόμενος, id est, parcens, vel misertus, vel consulens, ut vertit interpretes illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾶν δέ τις εἰπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάται. Thomas: ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίσταναι καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basil. in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' αὐτοῦ ἀσκητάς. ὅτι ἀπὸς τὸ ἰδίον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλουσιν τινὰς ἢ συνιστᾶν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅρη μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάται. Diod. Sic. libro 10. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκούοντων ἐπετίμησεν ὥς διίστανουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχέτηρσεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντὰ τῆς Ἀντιγόνης φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίσταται τὴν συνακολουθησάντων εὐνοίαν σφαιρί. Quo verbo idemtidem ita utitur Apollolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est Phrynichus. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγῃ καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε,

εἰ καὶ Φρύγιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μὴ. Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τὸδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τὸδε, καὶ ἔκτος εἰ τὸδε, καὶ ἔκτος εἰ μὴ τὸδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τὸδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρᾶσις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέας καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κάκιστων τις; μοχ- que, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist. Ἐκτός εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτός εἰ μὴ εὐξα- σθαι δέω. Idem in Imag. Ἐκτός εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀ- θηναίαν ὑπέειπας. Et paulo post: Ἐκτός εἰ μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτός εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὐρυτον εἶναι τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνῳ πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ πε- ρὶ τῆς τύχης βουθεῖα γεγονυῖα. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν εἰ μὴ τις θαυμαστοποιία ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Corio- lano, πλὴν εἰ μὴ τις δέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειό- τερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτός εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἀλόνῃ σου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπειχεν. Apo- stolus I ad Timoth. V, ἔκτος εἰ μὴ διερμηνεύη. Et cap. XV, ἔκτος εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum in- venio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ· oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perin- de esse, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλη aliaque secun- dam person. in ei formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνή- ξει Lucian. dedisse, certum. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Διπλᾷ χαρίζοι) Haec, inquit, gemina gra- tificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienfis edi- tor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset χρᾶ- σθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. Philostr. in He- roicis: Χρησθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἰκοι μαντείσις Ἀχαιοὺς. Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ οὕτω αὐτοὺς τε εἶπεν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυ- δὴν αἰ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. Idem in Clio: Τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶ- το ὑπὲρ τῆς νίκης. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

schop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχὴ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, *consulturus*. Liban. in Antirrhethico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. Cum *adhibuisset domi meae Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arbitror*; id est, cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcesserat, consulisset. Id. III de Offic. Gracianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribuni plebis *adhibuissent*, id est, in consilium vocassent. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. I, Gemini erant, *uter auspicaretur & regeret, adhibere placuit Deos*, id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves, χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non sic habere edd. vet. testatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πάντων. Vulgo male, *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7, *A tuis reliquis non adhibemur*, hoc est, *consulimur*. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac follertissimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amoris sunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἐκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ ταῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιῶν, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκευέται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἰποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν pro quo Lucianus in Demonact. καὶ τοαπεκύνου ἀρχάμενος τιμῇ καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopi & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πλεισίδον. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρουσιν. Pollux in primo, προπέρουσι, inquit, τρίτον ἔτος τούτῃ. Lucianus omissa praepositione in Hermot. Μακρῶ τιμι ἄμεινον εἶχε πέρουσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρουσι προσβεβαίαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρουσι. Plato in Euthydemo: πέρουσι δὲ ἢ προπέρουσι αὐδέπω ἥσθη σαφῶς male προτέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρουσι quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρουσιν. Invenies tamen προπέρουσιν etiam in epistola quadam Libani. Ἀταμνησκόμενος, inquit, οὖν, ὅπως ἔλγεις προπέρουσιν. Ἐκταλαί legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἑκταλαί. Utuntur etiam D. Basilii & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἦν, inquit, ἑκταλαί περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακὸς ἑκταλαί Πισίδας. Et περὶ βραδείας τιμωρουμένων ἑκταλαί δὲ ἡγανάκτου. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθησαυρισμένον ἐκ παλαιῶ. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ, καὶ ἐκ παλαιῶ ἀρα εὐδαιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ παλαιῶ, ξέει. Herodot. Ἐπεὶ γε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερον. Idem in eodem primo libro: Ἢ γὰρ αὐτόθι μανθίον ἐκ παλαιῶ ἰδρύμενον. Idem in Urania: ἢ περ ἡμετέρῃ τέ ἐστι ἐκ παλαιῶ. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equinibus: Τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενος σ' εὐεργετῆν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinent? Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὧν παρακύψας. Athen. in Dipsosophistis: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. Ἰ ἀναβάς, καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδίται ἐβαρβάρισαν. Ioseph. Ἐκτοτε μὲν ἁδελφίαι ὁ Ἀσχάνας αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpret? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcunque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GESN.

ibid. Ἐκ τότε) Ex τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, five I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐν τῷ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τότε ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπῆρας ita componit Thucyd. II, c. 66, κῆται ἀντιπῆρας Ἥλιδος. REITZ. *ead.* l. 4. Τῷ δὲ ἰδού, ἐπὶ τοῦ ἰδε) Cum quidam ἰδόν pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδόν adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerisque omnes eos usos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδού Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδού, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδού, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἰδε. Εὐριπίδης Ἐλάβη. Ἰδού με κἀνθάρσος οἷα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι affirmo, pro συνίημι intelligo. Sic tamen Ioseph. VI Ἀλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, se sensisse, audisse, intellexisse. Suidas dictione κογχύλη, κύνες τῶν ὀσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes Sophocli. in illud in Aiace Mastigophoro, καὶ ξυναρπάζω φρενί, ἦτοι, inquit, ὀξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas διπλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodisieci locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀτίλη-ψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δὲ τις εἰπόντος) Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον ποιητικὴν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἠμέραις βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνεται. ἐκείνου δὲ μάρτυς Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ καὶ σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σημαντικόν ἔλεγμα. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τὴντο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγον βράδιον τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνεται. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucyd.

in II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Θᾶττον μὲν τὰ τὴν ἐλάττω, τὰ δὲ τὴν μείζονα βραδύτερον προΐοντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιΐοντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνεται καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἑλικά διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προΐεναι τὰ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς οὕσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαιεν. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi heliceis inflexione vertebat, quia bisariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακούοντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας; Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυσον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θᾶττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θᾶττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου τάχιον ἀποδειχθεῖσα. Thomas, θᾶττον, inquit, Ἀττικοί, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ὥστο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & μοχ, καὶ θᾶττον ἐνδῶσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μὴ τινος ἑτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀναλίσκομένων τε τῶν ἐπιτηδεύων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνιστὰι ταχίους ἢ φρονιμότε-

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλευσεν αἱ τῶν βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας ἀπάντων ἐπιτελουμένων, id est, *expressatione celerius*. Arrian. in Periplus: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα. quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνεον αὐτανδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βαρεῖν δέ τις ἐπόντος) Idem Thomas docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦκον οἶνον βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἶνός γὰρ οὕτω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εὐδεν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἔβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινα κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς πρῶτος, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἐβδομηκοστὸν ἔτος. καὶ αὐτὸς Ὅρων δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον. Improperie igitur Lucianus in Aëtionē: ἐπότε δοκὸν φέροντας βαροῖντο. GRAEV.

ead. l. 10. Λέλογχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντος) Cum quidam pro εἴληχα dixisset λέλογχα. Ἐξείληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαμικλῆς ἐκλέλογχε. Tamen si idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἴληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecismum Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων) Cum multi dicerent ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto.

ἔω, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μυνοῖν, καὶ τὸ ἀννη-
μία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέ-
ταμαι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic
pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπτα-
μαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexipha-
ne. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι.
Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ,
Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκείνος
ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὐτῆς
ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραι-
τητέον, εἰ καὶ ἄπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δις πέτεσθαι δὲ λέγε.
Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ
πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἡδὴ πρόσγειος
πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ᾧδῆς πέτεσθαι.
Idem in libello de ratione Conscr. Hist. καὶ τοῦ Περσέως ἐτι-
σὺν τῇ Μεδοῦσῃ τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem ta-
men in Amor. dixit, ἐλάττονι ῥοίζῳ διῖπτάμεθα. Et in Deor.
Iudic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὅποτε ἦδὴ ἐν τῷ
αἰτῷ ἦν, συμπαραιπτάμην αὐτῷ, Heliodor. initio V: Μονοῦ
διῖπταμένην τὴν ὀκλαδα παρημεῖβοντο. Gregorius Theolo-
gus Basilio: τοὺς τε ᾧδικούς ὄρνιθας ᾗδοντας μὲν ἄλλα τὸν
λαμδν, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV.
Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Basf. 113 f. SOLAN.

cad. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammati-
cus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intel-
ligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu ver-
bi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Ety-
mologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum di-
xi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte
orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέ-
σεως ὀνομάτων disputant. GESN.

cad. l. 13. Περιστέρην δὲ τινος εἰπόντος) Adversatur Lucia-
no recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς
περιστέρην καλοῦσιν. Ἀλαξίς συντρέχουσιν· Ὁ λευκὸς Ἀφροδί-
της εἰμὶ γὰρ περιστέρως. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φησὶν, ἀπό-
πεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστέρον. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Χρησθῆναι) Recte. Sic Lyf. p. m. 182,
τοιαύτη τύχη χρησθῆναι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι
vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios pro-
miscue. REITZ.

Pag. 227. l. 1. Φακὸν δὲ τινος εἰπόντος ἐδνηδόκειν) Qui-
quidam dixisset, se edisse φακὸν, id est, vasculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque, λήψῃ τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Arthemaenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatores & amici, φακοὺς dixit pro lenigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθύνειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, *lentiginibus* & *cicatricibus* similitudines referunt. Quid praeterea φακὸς significet, pete ex Hesychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακῆς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὥμοι οὐχ ἐνικῶς φακῇ δὲ ἢ ἡψημένῃ. τετάρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακτεῖς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *leni* vel *lenticulae* non minus, quam φακῇ est φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ἄλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ δύρα σχεδὸν ἀνέωγέ σοι) Ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωκται. Phrynich. Ἀνέωγε ἡ δύρα, σολοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέωκται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέωγε passively posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ δύρας ἀνεωγυίας. Lucianus περὶ γυμνασίων, καὶ ἀνεωγύοσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἢν πως ἀνεωγυῖαν ἔτι τὴν πάλαιστραν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεωγμέναι πρὸς δάναρ

τον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεώγησαν. Ioseph. in III Originum: ἔκωσι μὲν πῆχεις ἀνεώγησαν κατὰ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16, Δύρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὐτῇ ἡμῖν ἡ Δύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικῷ ἀντὶ τοῦ ἡγοῖεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ ἱερὰ τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης ἢ γράμματα ἐκλεπτεν ἢ ὑπανεώγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἠνεώχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τη, Ἀγαθὸν πεποιδέσθαι ἐπὶ κύριον· τίνας οἰκίας τοῖς λησταῖς ἀνεώγασιν. Λουκίανος ἐν τῷ Μικυλλος ἢ Ἀλεκτρυὸν, καὶ ἐν διατρίβει ἀνεώγῃσι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amiphiam in Moechis, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homer. Il. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγε. Et Herodot. in Clío: Εἰ μὴ ἀπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδῆς, οὐκ ἂν νεκρῶν θῆκας ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat nescio: ἐπὶ αὐτὴν legendum existimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228. l. 6. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in eis apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in εας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. Ἑρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συννημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἰπ-

πείς esse soloecismo, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo *eis*, modo *eas* dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro *ἰππείς* accusativo semper *ἰππέας* habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἰππείς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἰππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππείς δὲ ᾤ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἰππείς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἰππείς notasti*, vel *animadvertisti*? Pro quo interpretes, *tu vero equites cogitasti*. Aristoph. in Equitibus: Μῆτ' ἐν γῇ μὴτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἰππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὡς ἐγνώσθην καὶ φυλῶ τοὺς ἰππέας. Plato in VI de legibus: Χάρις δὲ τοὺς ἰππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὕς αὐτὸς ἔχων ἦσαν ἰππέας καὶ πεζοὺς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἰππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐβλήσαντο τὴν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἰππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἰππέας ἦγοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἰππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἰππέας, τοξότας, ἑβόρους. Ibidem: ὃ πρότεροι τοὺς ἰππέας προύδοσαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλάσσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἰππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur *ἰππείς καὶ ἰππέας* in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: *ἰππέας*, inquit, *eis τοὺς ἰππείς*. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant *νομέας, βασιλέας, φορέας, σοαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφείας, σκαφείας, ισρέας, ἀρχισρέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας*. Sic gentilia Ἐριτρέας, Ἀχαρνέας, Φωκέας, Μαντινέας, Καλλιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper *βασιλέας*

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam & Ioseph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παραινέσει, si-ve hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, si-ve alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione, qua responderetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινούς δεῖ γονέας τοὺς συμπάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, costas navium significans, non pastores, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in Votis: Ὡς περ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Baï. 85, 1: ἱππέας εἰς πεδίον προκάλει, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλουμένους. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενέσας; ἀλλὰ) Videtur post κατενέσας infistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθουμεν) Luculentus solocismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, eos iniuria afficiunt. Et Thucyd. καὶ παρεδόσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργούς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμεινον σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. l. 1. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύεσθαι dici proprie de

confulentibus. Aeschines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείας ἔμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodot. Μαντήϊα εἰς τὰ ἔπεμψε μαντεύσμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρέφῳ ἐτόλμισε τοῦτο μαντεύεσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopul. hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέπει βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γὰρ ἐστὶ καὶ τροπὴ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censum omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, idem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαμαν, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὃς οἱ προσίων χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθαάζων χρᾶ τὰδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾶ, ὃ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: Ἰσως δὲ ὅξυτονίη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστὶ μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαῦτ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur, non semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου. Καὶ τὴν Ἀπόλλων τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonacte: Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντεύομενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντεύομενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἄλλα ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνέειλεν. Liban. in Antirrhético: Ὁ δὲ ἀνέειλε παρὰ τῇ τρώσαντι καὶ τὴν ἱάσιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἦν μὲν δὴ ἀνέλημιν βασιλεία εἶναι. Chrysoft. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξίων ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. Urgebat, inquit, daemonem ab oraculis repescens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. Μαντεύεται) Aristophan. Av. 594 & 597, de confulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε περιϊόν) Nam singuli soloecismi tibi latent circumcunctes. Sic legendus hic locus & vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, Micyllus hic putavit καθ'εἰς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: 'Ο δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: 'Ο καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρέων. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, exhibant singuli. Ubi Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτα εἰς: inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθ'εἰς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας, singulos heroas. Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, publice & privatim. Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μῖναν καθ' ἓνα, singulas minas. Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόντες ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἓνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθ'εἰς ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basilii Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5, πλὴν καὶ υἱεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν. Demosthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον οὕτως περικόπτειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα. Thom. Magist. οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἓκαστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἕνα. Ioannes Theologus Apocalypf. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecismum coniunxisse cum plurali εἰσέκασσι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Sic L. & Fl. Leopard. εἰς ἄρα κ. . . 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθ' εἰς. SOLAN. *ead. l. 8.* Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἶον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moschopulus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & feminis, quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nεφέα: Πράην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κύρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν ἢ δὲ Τόμυρις συνείσα οὐκ αὐτὴν μιν μνῶμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxorē nubere nolo meae*. Οὐ γὰρ ἀπορρίψασα δέξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλούτους ἐμνᾶτο μεῖράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγείσθαι δεόμενον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγεῖλαντα ἑαυτὸν δίδωμι μνηστευόμενος ἡκει. Et paulo post: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὴν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεαῖραι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαι τινὰς τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Αἰθῖρα tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

rustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῷ*. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidenſi Achilles dicit: Ἄλλ' ἢ πέπονθα δαίνα μνηστεύσαν γάμους οὐκ ὄντας. Isocrat. *βουλευθέντος αὐτοῦ μνηστεύσαι κόρην*. Diodor. XX, *ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστειον*. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiat, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Fulgenſio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos iam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant. GRAEV.

Pag. 230. l. 1. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Et hunc soloeisum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις Ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς ἁλίου Ἐκβάλλει τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divorſit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divorſere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit*. Eleganter igitur Iosephus, ἐπαθε τὸν ἄνδρα καταλιπούσα αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογιζόμενος δὲ ὅτι ἂν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προτάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν. Ibidem in Bis Accusato, τὴν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarch. in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐταίρᾳ δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὲν δίδους γυναῖκα ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, δίδους δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀποπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista, ἔξοστι γαμῶν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὔσαν γυναῖκα. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴ τις γε τῶν ψοφῶν τὴν θύραν εἰσὶν, ἢ ἐξίον κόπτοι) Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, idem est apud Graecos inter *κόπτειν & ψοφῶν*. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi,

atque abfistere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis φορεῖν cum vero introitus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Graecis κόπτεσθαι, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κόπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ φορεῖν ἐξίων. Lucianus in Philopof. Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη. Idem in Fugitiv. Ὅστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. Aristophan. in Ranis: Ἄγε δὴ τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὴ διατρίψης, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας. Et in Nubibus: Γεῦσαι τῆς θύρας. Lysias in Apologia de Eratothe-nis adulteri caede: Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ φορεῖεν. Heliodorus in I: Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐφόρησεν. Phrynich. addit, male quoque κρούσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: Φίλιππος δὲ ὁ γελοιοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et Evangelista: Μὴ ἀρξῇσθε ἔξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν. GRAEV.

ibid. φορεῖν τὴν θύραν) Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad κρούσαι θύραν, de quo Phryn. vid. Elfn. ad Apocalypf. III, 20. REITZ.

ibid. θύραν) De forium aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. l. 2. Νῦν δὲ γενήσομαι) Soloecismus est hic, quod νῦν δὲ cum futuro coniungatur, cum debeat cum praesenti iungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὲ γένομαι, Pollux: Ἄρτι, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὲ, ὃ ἐστὶ ταυτὸν. Suidas: Νῦν δὲ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμον ἡ· Νῦν δὲ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Καὶ αὐδὲς ἐν πρώτῳ νόμῳ, Πλάτων διαλελυμένως εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὲ ἐπὶ συνδέσμου· δὲ δὲ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δὲ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ· Νῦν δὲ μὲν ὄρος βᾶσ', ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου. Νῦν δ' αὖ λαμβάνοις ἐπ' ἀκυμάντοισι. καὶ ἐν Μελεάγρῳ· Ὅρᾳς σὺ νῦν δὲ μ' ὥς ἐπράυνας τύχην. Homer. Νῦν γὰρ δὲ γένος ἐστί. Idem: Νῦν δὲ ἐξαπέβλαλε δόμων κειμήλια καλά. Eustath. Νῦν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἐνὶ τῷ, ὃ καὶ φασὶ μόνῳ παρῳχημένῳ συντάσσασθαι. Euripid. Phoenissis: ἀκοῦσ

δὴ νῦν δεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικὴν & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι σολοικισμῷ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον οὕτω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίστετε Λῶβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: Ὁ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σε προσερῶσι νῦν οἱ ἐπιτήδριοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἐσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismum esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὑρηται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται αἰεί ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πρὸς ἄττα, προηγείται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαυτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. l. 1. Ὁρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἦν με φῆς ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὕβρεως καὶ πλεγῶν, καὶ ἄλλης τινος ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικά τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὡς ἀναγέρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μῆτε τινα ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, αἶον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινα & εἰς τινα, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro *me ipso*, non *in meos*. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Norum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων, ubi quidem possit ad eos, qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐπαλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἄπλως τὸ ἕτερον ἀντ' ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, *quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant*, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν soloecίζειν καλοῦσιν, hoc est,

enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloeisim com-
mittere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγὴν. In iis,
quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacu-
na est, sic ex veterē Codice, uti patet ex excerptis, sup-
plenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει,
ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἰσομαι) Si superiores de ἀρτι & νῦν futu-
ro non iungendis observationes bene habent, hic etiam So-
loecista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει,
ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Mf. Graev. Forfan legendum ἴσα
σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάτ-
τειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo
possunt. Nempe enallage est, cum pars pro parte, casus pro
casu, non immutata sententia ponitur; hypallage cum duo
nomina vices suas permutant, & mutuo alterum pro altero
ponitur. Itaque enallage pro eo, quod ponere debebat, sed
non ponit, substituit aliud; hypallage duo ponenda ratione
constructionis inter se permutat. Sed non semper definitio-
nes accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas defi-
nitiones recte applicant. Etiam hic Soloeecista non bene ce-
pit, quod se dicit affecutum. Supplementum illud Graevia-
num ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἐστὶ) Λέγειν interpretes legisse videtur.
GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit P. aliae-
que plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινά) De his non con-
venit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Mo-
schopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος,
σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμά-
των. GRAEV.

Pag. 234. l. 2. Ἐκάστῳ) Ἀν ἑκαστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσιν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ
τὸ καθίσιν, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ καθίσιν, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί)
Nihil aliud vult Lucianus, quam καθίσιν dici ad stantem,
quem iubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui
iam sedet, quemque rogamus, ne furgat. Thomas eadem
tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, καθίσιν, καὶ ἄλλο
κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ καθίσιν πρὸς τινα ἰστάμενον λέγεται ἵνα
καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ

μὴ ἐξαναστῇ. ὥς τὸ παρ' Ὀμήρῳ 'Ἦσθ' ἑεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ
ἄλλοις δῖοιμα ἐδρην. Sic lege hunc locum in edito libro fa-
tis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθῃτι
ἡκούον σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, αὐδῖνι τε δισενίμ, im-
peratīvum καθέσθῃτι, sede, vocem esse peregrinam vel barbaram,
Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit:
τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαυτόμενος, καὶ τὸ καθεσθεῖς οὐδὲ μετοι-
κικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Lucia-
ni verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non
invitus assensero vel propter haec verba, quae infra ha-
bentur: Οὐκ οἶδα οἶον ἔστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Πάνυ
οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus
de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libel-
lo locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum au-
diamus. Ἐκαθέσθῃ, inquit Thomas, καθεσθεῖς, καθεσθήσω-
μαι, καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν
καθέζομαι, ἐκαθεζόμην, καθεδούμαι, καθεδούμενος, καθεῖσαι,
καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθῃ, καθεσθεῖς, καθ-
εσθήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεσθήσονται, ἔκφυλα. Parum
igitur Attice Heliodor. in IV: Καθεσθεῖς δὲ πλησίον θάρσει,
συγάτῃ, ἔλεγον. Et Basilii in epistola: Ταῦτα λογιζόμε-
νοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθῃμεν. Lucianus in priore verarum
narrationum: Ὅπταμένων δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ
τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθεσθεῖς αὐτῷ ἐν τῷ βασι-
λικῷ φορείῳ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεσθεῖς ἐπὶ
τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθεσθεῖσα δ' ἡ Βεθσαβη.
& pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas
Magister: Καθίζω. ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον.
Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καθί-
σαι ποιεῖν. Locus est in II ἀναβάσεως. Καὶ ἀπαγγελλόμεθα
δὲ Ἀριαίμ, εἰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείου καθ-
εῖν, collocaturus esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthe-
nem & Galenum. Moschopol. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς.
καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθηναι δὲ ἐγὼ, ἀεὶ μετὰ βα-
τον &c. Τὸ καθεσθῆσομαι, καὶ ἐκαθέσθῃ βάρβαρα. Alibi Tho-
mas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθ-
ίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθί-
σας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. GRAEV.

ead. l. 10. Εἶν διαφέρον) V. Th. Mag. v. κάθισον. SOLAN:

ead. l. 13. Ἡσο ξειν') Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἡσ', ὦ ξειν'. Notavit Barnesius, forte ipsius huius loci auctoritate, Ἡσο. Ceterum apud Ho-

merum manifesto ἥσο significat, *sede*, hoc est, *sedem*, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατρὶς ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine*; asside autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 235. l. 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγειν huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Συγγραφεὺς ἀνὴρ) Συγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα, ἥτις ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψευδίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφίας ἐκαλοῦν. Θουκυδίδης καὶ εἰσηνεγκαν οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ εἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλώ ἑμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. l. 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκ οὐν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum puto, illud νῦν δὲ διακύσωμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. IENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae stili, cum aliae omnibus paginis, tum illae φῦ, φῦ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171, ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizarum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφαιλάντιας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκκύνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum fervoris 171 pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythis verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non vicitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurium Spanhemius alique multi, genuinum videntur existimare CAVUS 129, & Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAN. De nomine Φιλόπατρις inter elogia honorum ac laudum posito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregrino.... plebs illum impostorem vocat ἑνα φιλόσοφον, ἑνα φιλόπατριν. Metellus est Consul Φιλόπατρις Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo Wesselingi beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Luciano multum inferiore. Affectata autem est Lucianae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequivit, quia sua ipse non excerptis; auctorem vero aetate posteriorem esse, satis demonstravit Gesnerus in singulari Dissert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodie nunc extat scripta a Iuliano epistola. Ita vero studiose hunc Dialogum pertractavit Gesnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 seqq. Sed p. 250 miratur eiusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsitan in praefat. agemus.) Bis eius versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΦΩΝ.) Nothus. *Ἀν Τρίφων vel Τρίφων; τὸ Τρίφων non placet. GUYET.* At *Τριφών* integre & crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας) *Lege συνένευκας. GUYET.*

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) *Βυσσοδομεύειν* quid sit, explicat Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ, 273: *βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος*, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, *βυσσοδομεύει τὴν ὁρμήν*. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὴν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. *κερδαλέφρον, παρούργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἐστὶ, κερδαίνειν φρονῶν*. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. *κερδαλέφρον, παρούργε, καὶ φιλοκερδέστατε ἦγον, ἀπατηλὰ, δολερὰ, ἀλαπτεκάδης. κερδαλεὴ γὰρ ἀλάπηξ*. Et ad H. K, 44, *βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὀφελίμου, ἢ πανούργου παρὰ τὴν κερδᾶ, ἦγον τὴν ἀλάπτεκα*. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phraisi ex arte Poët. vers. 437. GESN.

ibid. Ὀχρος τέ σου) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Iliad. Γ, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἑκάτην) Hecates, cum ex inferorum regione in

terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit aspectus, & ad mentem sano etiam excuriendam comparatus, graphice descripsit Lucianus in Philopseude cap. 24 seqq. GESN.

ead. l. 8. Τίτι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non est, insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque eius immutari habitum; cuius rei nec in sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22. Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15, p. 63 ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. γ, 131, *Χαλεποί δὲ θεοί*, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58. Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Miserissima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, *consulto* vertit, quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Laps. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡ καλὴ Κριτία) Προσφώνησιν hanc, utut Latinis paulo videatur insolentior, non putavi refugiendam, scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum esset, *προπίνω τῷ καλῷ Κριτία*, dixit Tuscul. I, c. 40, *propino hoc pulchro Critiae*. Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

Pag. 238. l. 1. Δυσχεραίνει) Lucianus in Votis five Navi c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφεται. GESN.

ibid. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς) Ἀπ' ἢ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioscoride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboreisque sese applicant. Erit igitur *διενειλημμένον* λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμπάζω τὸν ἄνθρωπον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege ταῦτά. GUYET.

ibid. Ἀποψύχω) Gloss. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. GUYET. Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδιήσας) Lucianus in Philopseud. c. 24, ὥς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλῇ. GESN.

ead. l. 10. Κλεμβρότου) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἴπας, ἦλπε χαῖρε, Κλαύβροτος Ἀμβρακιώτης.

Ἦλατ' ἀφ' ὕψιστου τείχεος εἰς ἄλαδε,

Ἀξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐν περὶ τῆς ψυχῆς γραμμῇ ἀναλαξάμενος. GESN.

ead. l. 14. (Ἐμβρόντητοι) Ἐμβρόντητους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. l. 2. Οὐ γὰρ παραπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιίδης ἀθάτον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιίδης με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιόψεσθ' οὐν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φίλου με περιίδης. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλομένη εἶ, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλούμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προσιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπαλθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπεὶ δὲ αὐτοὶ οὕτω δοκέοι περιιδέειν αὐτόν. Iulian. Or. V, quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιιδεῖν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gesner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a statu alterius Boreas Propomida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo votum eiusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam *Nep. c. 6*; unde coniicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλων) Α κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τῶν Εὐξεινον) Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut *Il. E, 773, Τροίην ἴξον*. Plura ex eod. L. Bos de Ellipsi. p. m. 268. Adde Nostrum supra *Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι*, & *Theogn. v. 1172, — ἥλυθες ἀθανάτους*. Quare nihil inferito eis opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πόσος κεκορυμνός) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in *Neb. v. 38 seq. εἴτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν*. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρόφος τις καὶ εἰαίξ· διεκορκορύγησεν autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχου — ἢ ἐμμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἤχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύστον) Forte, ut famam finxere. *Virg. Aen. IV, 181 seq. — Cui quot sunt corpore plumae, Tot vigilis oculi subter, — tot subrigit aures*. GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad *Schol. de Calumn. cap. 5*. REITZ.

ead. l. 14. Τερατώδες) Τὴν τερατώδη παραιμίαν, τὸ τερατώδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine, qui totus auris, perinde ut Argus oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum h. l. est ille apud Lucian. in *Dear. Iudic. c. 8*, ubi oporat Paris ὥσπερ Ἀργεὺς ὅλη βλέπειν τῷ σώματι. Item Catullian. illud 13 ult. Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum. Denique illud apud Aristaenetum *Epist. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐκδύσα δὲ ὅλη πρόσωτον φαίνεται*. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Stichus V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis.* GESN.

Pag. 241. l. 1. Κρήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκρήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, confla- grantisque Semeles utero ereptum, femori suo inferuit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κρήμην, *suram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum lulum vix ad- mittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσας) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἄλλ' ἐπεί σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, ὦ φίλ', ἐπεί σε δύοντα κίχ' ἀνὴρ τῷ δ' ἐνὶ χάρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Se- berus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philops. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triephontem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex ho- mine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, δύραμα Hesychio & Suidae. An ianuae munimentum? *la barre de l'huis.* GUYET. Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem δύρεθρα, id est, δύρες, & δύρετρα, hoc est δύράματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς ο 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam lau- datum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς δύρας mutatus in homi- nem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάζεται — κατάβελξις) Ultimam hanc vo- cem pro κατάπληξις substitui. Rationem emendationis, ul-

timis verbis Triphontis & cap. 9 Φιλοφ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. Lucret. IV, 1157, *Magna atque immanis* (amasia) *κατάπληξις plenaque honoris*, a saucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἐτι με ἐξεφββ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Tripho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ira disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed *de ira DEI* Laetantius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνόμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον &c. GESN.

Pag. 242. l. 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίου βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid sit βηλός, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνεία) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὀμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi hae voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα

Αἴδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκεῖνος) Ego mallem ἐκεῖνο, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur *ἐκεῖνο*, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. *Ἐπωμίσατο*) Ab *ἐπωμόςω*, vel *ἐπωμίζω*, interpres. Scribo *ἐπωμίσατο* ab *ἐπωμόςω*. GUYET. *Ἐπωμίσατο*) Secundum interpret. Lat. legendum erat *ἐπωμίσατο* ab *ἐπωμίζω*, quamvis hanc vocem in Thef. Steph. non reperiā. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nulum esse potest; ideoque invinis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim *ἐπωμίσατο* habent. SOLAN. *Ἐπωμίσατο*) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium *succollare*. GESN. *Ἐπωμίσατο*) Etsi ter quater *ἐπωμοσόμεθα* & *ἐπωμόσομαι* deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & o brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam *ἐπωμῖς* est superior humeri pars. Vid. Foef. REITZ.

ead. l. 14. *Ἡροτρία*) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, *μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπως ἂν ταυρὸς ᾖς, ἢ τὴν χρυσοχόων τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ ἐλλάβιον ἢ μὴν γένη.* GESN.

Pag. 243. l. 1. *Κατακεντέννυτο*) Forte *κατακεντέννυτο* & *κατακεντέννυμαι*. GUYET.

ibid. *Αἰθίοι*) Vix peius de Iove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivia cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius inveniuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum *ἄμτρον* rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videatur, L. Bos Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. *Ἡλίους*) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radii sive solis: *οἱ δὲ ἥλιοι*, ait, — *καὶ τὸ πνίγος ἔτι ἐλύπει*. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis *ἥλαι* ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρων, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεραῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστεις ἐνδρικοῦς, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαί, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Ὅππους vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἑλπίδων, quod & Latinis usitatum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. Bas. & passim. Θελήματα Psalm. CX, 2. Αἶ. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. (Ὅποβεβεργμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ἐνυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἰδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἁρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἡξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὁμῶς μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, Φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμένεα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξει' ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακλινούδον quidem & σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Ὅποβεβεργμένον Lucianum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitissare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, Ego te reddam *modidum probe*. GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πόγωνα τηλικ.) Barbam etiam promissam Iovi suo obliicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo secius astragalus cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀστοῦ — Ἰδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὐγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχῶς τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. Προφήτης) Ita etiam Aristoph. Plut. v. 11, ἰατρὸς

ὦν καὶ μάντις, ὡς φασίν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocat rat Comicus, unde est ἀμφίλογος, quod hic apud Nostrium statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristophan. l. c. & quae Macrobi. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι & in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitibus subiungit pag. 716, cavetur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰητρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN.

ead. l. 10. Ψευδόμαντιν) Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολαλεκότα) Adscripserat la Croze: Vid. acta Acharii episcopi in actis martyr. fel. p. 140. Non vero satis distinge, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminiiis autem, ὧς δεῖα Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: ex Herodot. vero VII, 141 seq. Plut. in Themist. p. m. 212, & omnium copiosissime ex Oenomaio Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de tota historia satis constat. Quid igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit? Scilicet, superficiariam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus. GESN.

ead. l. 15. Ὅσον . .) Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννέαχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & Ξ, 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. Il. E, 860: ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσον τ' ἑννέαχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? Il. E, 786:

"Ὅς τῶσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Ceterum ἐννοσίγαιος, & ἐνοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus, aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accidere putarent, quorum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non est HomERICA vox, sed vere tamen. Homero passim ἐνοσίχθων & ἐννοσίγαιος. SOLAN.

Pag. 244. l. 2. Τὴν Τυρῶ) Vide Lucian. Dial. Neptuni & Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγός) Ἀν προαγωγός; GUYET. Demagogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant, sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui populares videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex Budaeco observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, latius patere eius significationem, & simpliciter pro concilio, seu allicio, sive emereor gratiam, poni. Fabula ipsa est apud Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am. II, 561 seq. Amores Neptuni recententur Clem. Alex. Protr. pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in disputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἐκλυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε; quod palam corruptum reiecimus. Sententia lecta emendationis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusionem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω, 511, — κλαῖεν ἰὼν πατέρ' — αὐτε Πάτροκλον. Et Aelian. V. H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoscet ergo Gesner. quod versionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἥφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppiter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μὴ μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μὴ μ' ἀναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλήρες, μὴ, μὴ μοι. Aristoph. Equit. 19: μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδίσσης. Sed respexisse proprie videtur auctor Aristoph. Neph. 83 seq. ΦΕΙ. Νῆ τὸν Ποσειδῶν τοῦτον τὸν Ἴππιον. ΣΤΡ. Μὴ μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἴππιον. GESN.

ibid. Κακόδουλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiae & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαν.) Specimen eius ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. l. 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προσδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatriδος testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthuc in textum non fuerit admissum. Interim προσδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος Θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. ГУГЕТ. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfetricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscripsit frater: *usitatus* Γοργῶς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. Τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βούς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἐτεραλκία) Schol. ad Il. H, 26: ἑτεραλκῆς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες γικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν. & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλκία, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιούσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. l. 2. Μηρία) Μηρία inprimis seu μηριαῖα ἑστᾶ Diis grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. Il. A, 40, 41; quem locum false παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὕτη κόρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδείρ:τομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si physicas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2. ad 7.

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diss. § 25. Περιωδεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἐπαοιδίαις) An ἑπαοιδαῖς; GUYET. Ἐπαοιδῆ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἑπαοιδία Hesychio φαρμακεία, γυντεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΠΙΕΦ.) L. Fr. H. & B. 2. recte. In reliquis Κριτ. mendose. SOLAN.

Pag. 247. l. 3. Νῦν τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίαις.) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Urfulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vestam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficeti huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νῦν ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspiciabatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλαδάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non ausim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diss. § 26) sed cum omnino

sit coniecturis agendum, satis quoque probabiles afferri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe confundi, notatum Huetio, De^o. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretensium & Gazaeorum cognatione Borchart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Observatt. II, 2, 6 seq. qui colonos Cretensium Gazaeos & ceteros, qui *Cretici* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *στηλιτευτική* prima pag. 87, ubi de Arethusiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὔτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀλαύτους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἁρρένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἰτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίοις ὀδοῦσι κατεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐτι τοῖς σπλάγχνοις συνάδῃ τροφὴν ἐπισπείραντες, συνὼν τοὺς θερμότερους ἐπαφιέναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodorus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discerpti atque necati sunt.* Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostendendae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua commentationeprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δὲ μιν) Κρήτην δὲ τέ μιν. GUYET. Optime. Et sic iam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De sepulcro Iovis agit Io. Meursius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare Nostro, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Λόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμιοι πλάγιον seu obliquum significare, Lexicographi dicunt, quorum equidem in versione respexi; *valles*, quas interpres etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim esse, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere velit, Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes significaret, quorum sequens λόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodissimam & amoenissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Dictaeο, in quo natus est, distinguendum) a Gnosto aduentibus viam laudat. GESN. An λόχμια; *Guyet. Bene, & hoc recepi. REITZ.*

Pag. 248. l. 1. Τὰ ὄργια) Adscribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. *ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὄργης, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte.* In qua quidem etymologia ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante posuerat: utraque enim ratio ad Bacchica sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἶργειν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniæ, arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretensium virginum capitibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξις) Respicitne ad Il. E, 197 seq. ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, *Iovem cello Veneris illestum, flagrantius, quam in adulteras soleat, cum Iunone uxore concumbere.* Et σύγχρονος Nostro Gregor. Nazianz. Orat. στήλιτ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἡρας, ἥνικα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπαίδει μεσοῦσης ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre fororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius

etiam quiddam suspicer, quod hic Iunoni obicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἡραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγνου ἀρρητοποιεῖν. Et III, 6, Χρυσίππος δὲ πῶς οὐχ εὐρίσκεται σημαίνειν, τὴν Ἡραν στόματι μεταρῶ συγγινέσθαι τῷ Διί; Haec profecto ἀσολυγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chrylippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένῃ) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένῃν; i. e. manibus pedibusque fuge, τὸ χεῖρε παρασεῖσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. O, 18 seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἡρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομβόσμαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ἡμῶν tantum & ἡμῶντας agnoscunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑψιμέδοντα) Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula solemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utrique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhiberetur. GESN.

ead. l. 15. Ἐν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epist. Ioan. V, 7, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. Ἐξ ἁνδρῶν τρία) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα) Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Ἀριθμέειν με διδάσκεις) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικίμαχος) Huius de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmetici, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratulareretur, (quod Philopatriidis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτύς) De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὡδοάς Sa. Tenuilius ad Iambl. in Nicom. Geras. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum somnia fuere *tetractys*, *ogdoas* & *triacas*. Vid. I. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De *tetracty* Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscribere Gayet. & Menag. REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νύκτες) Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. Vide Z. Tr. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ψυλλῶν ἵχυν) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Νεφ. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamenti, culicum vestigia & saltus demensurus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.) Quis ille Galilaeus in tertium coelum raptus? Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant, Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo obiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. sel. p. 549. LA CROZE.

ibid. ἐνένυχον) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀναφаланτίας) *Reburrus, recalvafter.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. ἐπίρριτος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίρριτος, nasutus GESN.

ibid. Ἐς τρίτον οὐρανόν) Manifeste ridet Pauli ἔκστασιν, quam phrasi Aristophan. ex Νεφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptisimum rideri. GESN.

ead. l. 13. ἰχθῦα) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter aurea, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum est: Ταῦτά σε τῆς θεῖας ἀρετῆς εἰς ἰχθῦα θήσῃ. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισώδευσε) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρεισαχτοί, παρεισβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισφρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσέβαν χάραν) Possis quidem ad coetum seu

communione impiorum referre, quam *πονηρὸν αἰῶνα κ. τ. λ.* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de Luctu c. 8, & Ver. Hist. cap. 17, & alias fortè, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥή-
σει usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid ἀλήθεια apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum θεολογήσαντι. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiecte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f. vel *ἐπ' ἀληθεία* apud Aristoph. Plut. 892. REITZ.

Pag. 250. l. 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in Or. v. 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀρνίθας ποιμῆματα) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod ὀρνίθες seu Aves vocatur, haud immerito tamen τῶν ποιμῆματιων nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκυράραται) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in Καταπλ. seu Tyranno c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan, Av. p. 573 ed. B. quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad L. I de ver. Rel. Christ. c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam Aristophanis exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad Laëtant. p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Mosē haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moses Exod. IV, 10, *kabar leschon* sese ipse vocat, quod οἱ ὁ transulere βραδύγλωσσος, & ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Ἦν ἔπηξεν) Pf. XXIV, 2. Deinde ex Ies. XLIV, 24, *ἐξέτεινα τὴν οὐρανὸν μένος, καὶ ἐσπερέωσα τὴν γῆν*. Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam fidetum in hexaëmero creatorum mentionem a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere avertere-

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 15. Δρόμων) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET.

Pag. 251. l. 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec sumta ex Apoc. XX, 12, 2, Theff. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. GESN.

ead. l. 3. Ἦν ἡμέραν) Subaudi καὶ ἦν ἡμ. GUYET.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commentum. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράττουσιν, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemptae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero referuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστραγγύσουσι, κατὰξουσιν, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Μαθητιῶν) Aristoph. verbum Neg. 183. GESN.

ibid. Παρὰ) Sic rescripsimus ex ed. S. pro vulgato περὶ. Vid. nott. ad Asin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex I. & S. itidem repositum παρὰ σοῦ εἶδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. Il. Z, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. GESN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἔγαρ) Hom. Il. Σ, 117 seq. GESN.

Pag. 252. l. 2. Ἦρης) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

ead. l. 5. Ἐνθα δ') Hom. Il. Γ, 128, & Od. Η, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γινωμένω*, quod noster habet, est *γεινομένω*. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poëta effert Il. T, 127: "Τοτερον αὐτε τὰ πείσεται ἄσ-
σά οἱ αἶσα Γεινομένα ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. GESN.

ead. l. 6. Κατακλώβεις) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώβουσαι καὶ καταμοιροῦ-
σαι ἐκάστη τὸ εἰμαρμένον, id est, ipsae Parcae: paulo aliter
atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flami-*
nium vox explicatur, quamquam ipsa Suidae verba modo ad-
ducta Graece subiuncta sint. GESN.

ead. l. 9. Ἦδ' ὥς Αἰόλον) Ex Od. Ψ, 314, sed immutata.
SOLAN. Od. K, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos No-
ster adducit versus, mutata persona leguntur Od. Ψ, 314 seq.
Ἦδ' ὥς Αἰόλον ἴκεῖ, ἃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τὸν νῆον) Τὸν Σαρπηδόνα. GUYET.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi
versus suppletur vocula δὲ post αἵματοέσσας inserta. GESN.

Pag. 253. l. 3. Διὰ τοῦτο) Id est, evidenter adeo doctri-
nam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi,
ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dice-
re possis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 8. Συγκυῖσαι) Epenthesis Aeolica in hoc verbo fre-
quens. Dicitur enim ita pro συγκυῖραι. Infra tamen cap. 23
συγκυῖσαι eodem sensu a συγκυρίω formatum reperio. Co-
gitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu,
πράξαντα, ποιήσαντα, ut paulo post pro ἐπιβαλλομένῳ,
ἐπιβάλλομενον, certe structuræ id ratio exigebat. Sed pot-
est intelligi μοῖραν, vel εἰμαρμένον εἶναι, vel potest pendere
ab ἐπιλέγει. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi est, an πρά-
ξαντι & ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πράξαντα,
ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη.
Sed c. seq. ἐπιβαλλομένῳ aliud est. REITZ.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 seq. GESN.

ead. l. 13. Ἰκωμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πα-
τρίδα γαῖαν. GESN.

ead. l. 14. Αἰδῶν) Benedictus in hoc versu Homericō inter-
cidere passus est αἰδῶν, quod servant antiquiores. IENS:

Pag. 254. l. 1. "Ὅς ῥ' εἴ) Il. N, 665 seq. GESN.

ead. l. 2. Πολυίδος) Τὴν Πολυίδου μαντικὴν inter ea, quae saltatorem posse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorē explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολυίδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῶ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35 seq. Palmerius legit, οὐ μοιχῶ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλομένη) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἰρηκεν & καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in sacris, pro quovis homine; qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Necyom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrium de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Past. I, 15, ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίον recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Act. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecisse observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, c. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὄκα δέμις) Locum Homeri qui inspexerit, facile illud δέμις expungendum esse, mecum sentiet; quod unde aut cur investum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex Il. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὄκα δέμισσι τέλος θανάτοιο κίχαι, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum δέμις posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. l. 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλῆς) Supra cap. 2 Noster, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solemnis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba ἀνακυκλῆς & ἀνακυκλῶ, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἰτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad institutum rursus sermonem re- versi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Mosis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce disputatum in dissert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rossal. de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem χρηστὸς a vulgari & trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de χρηστῷ neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triphon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis neget? & notum est, Christianorum etiam multos iis gentiliū, qui honeste viverent, salutem aeternam denegare non ausos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστῆμαι) Ex Aristoph. Νεφ. 831 seq. ubi legitur εὐστῆμαι, καὶ μηδὲν εἶπες φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Unde suspiceris, & hic legendum δεδν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omiffam dicamus. Ceterum nomen δεξιός, Dei epitheton, illustravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Asino de animali usurpari, cum docetur; & in Z. τρ. quod opusculum certe Lucianum est, de pueris c. 39, qui locus probe observari meretur. SO-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. Ὡς δέρριν) Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Pl. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Es. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ δ' Pl. CIV, 2, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὥσει δέρριν. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ira Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διάλαβεν) Ut ἀνακόλουθον in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα: adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. l. 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θεῖν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκώπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (II. Γ, 277: Ἥλιος δ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὅμμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Ta-

ceo, quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, alique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, *τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει*. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) An τῷ μάνει ἀνθρωπίσκῳ similes? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Cave sis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent*. Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemptui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀγακόλουθον est, vel ellipsis fatis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: *σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτου ἀρχὴν ζημιῶν (ποιήσει).* Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Iensius in Lect. Lucian. pag. 132, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιῶσθαι. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ.

ibid. Ἀνθρώπος ἀναπέφηναι) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἀνδρῶπον. GESN.

ead. l. 8. Ὡστε τοῦτον τὸν θεόν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Trieponti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriore profert, quibus ita transactis, redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adice-

re tentato superius aliquoties iuriurando, ut scilicet fixum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. Νεφ. pag. 45. SOLAN. Aristoph. Νεφ. 86: 'Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φίλεις. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἐτεροῖόν τι) Γρ. ἑτεροῖόν τι. GUYET. Alias ἑτεροῖόν scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servant, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπιμύσασατο. GESN.

ead. l. 12. Ἐτερον) Homericum, e. g. Il. I, 313: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. Lucian. Apol. pro Merc. Cond. cap. 6: Ἐτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσῃς μὲν) Μὲν κεύσῃς ed. Gesneri, forf. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσῃς μὲν ad versum. In *Amsl.* μὲν κεύσῃ, quod ad versum etiam bonum. In Hom. l. d. est: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro Merced. cond. c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχριάσω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὃ χρός τέ σευ εἶλε παρείας. Sed quae haec est infania? prius caveri iureiurando sibi iuber, ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιοθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδήσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδῶν qua diximus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39, πρὸς τὴν δεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδηκότα. de Lucio sub fin. f. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἔξῃς ἡμερῶν ἀπνυδηκότας. Ἀπαγορεύει αὐτὸν idem auctor ita adhibuit: in Cataplo f. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ. de Gymna-

fiis c. 24, πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. Ἄλλ' ὦς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. l. 1. Ἐκπληξιν) Ut supra c. 6, κατὰπληξίς, pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad A&. I, 8, λήψεθε δύναμιν ἐπαλθόντες τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elfiner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram τρανάντι ausculante. Lucianus etiam utitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῶντο) Lucianus Hermot. c. 9 f. προσφῶς ἀν ἀπέτραγες τὴν ῥίνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morsu sibi decerpere invicem. voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκρυσσάντων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) Politicum vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theotecnō ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponderent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτήν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hesychius per ἐπόπτης simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφῆς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio; in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aevō non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. CCCXXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinseus classe VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

ter exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodosiani *de Censitoribus, Peraequatoribus & Inspectoribus*. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr. ἐξισωταί, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios fervaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν, amicum suum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione ἐξισωτὴν eum non vocat, sed γραφεά. In notis monetur, alios ἀπογραφέα legere, φόρων γραφεά alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, κοινῶν sibi esse Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπανίσωσιν σκέμματος, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore ἐξισωταί, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusim dat, Censitor alibi dictus*. GESN.

Pag. 258. l. 1. Παραγκωνισάμενος) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hemsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inferuit. REITZ.

ead. l. 3. Χαρίκενος) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπισεσυρμένον) *Traſtim & languide*. GUYET. Navigio s. Voris p. 492, de Aegypto puero: ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι. Interpres: *dissolutum & incompositum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de icreante sermo est: non absurde igitur a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10, ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιον τι. GESN.

ead. l. 6. Ἐπιφθέγγεσθαι) Forſan ὑποφθέγγεσθαι. GUYET.

ead. l. 7. Οὗτος ὡς προείπον) Obscurissimus hic locus, & ut Nostri verbo utar, διενειλημμένος. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, & iam animo destinarint, cuius eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt consideranda. GESN.

ibid. καταλείπει ἐλαπαισμούς) Forſan καταλέγει. Et ἐλαπαισμούς ab ἐλλειπάω, quod est ab ἐλλείπω. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: ἐλειπασμός dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Laſcaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμός, reliquiae. Alii ἐλλιπασμός, saginatio, a λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Noſtrum ἐλλειπασμούς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fuse docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Usu & Praest. Num. diss. XIII, p. 552 seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἐλλείμματα esse Constantinei aevi, Iuliani, Themistii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμός, puto, est conniventia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant reliquationes, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλειπασμόν. Constat ceteroquin, parce satis Iulianum indulgisse reliqua, quod Ep. 47 de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: Denique id cum ad usque imperii finem & vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additum &c. Inprimis autem Clericis du-
Lucian. Vol. IX. L1

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodos. *de lustrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustiniani tum Theodosiani leges, restantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἐξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλείπειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. Quod praefens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλείπει. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad abolitionem reliquorum pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. Καταλύσει legit Heumann. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανισταῖς) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδώσει) Lege ἀποδίδωσι. GUYET.

ibid. Καὶ τὰ τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐνοικία) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. Cronosol. p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. Λεξ. cap. 4. κατόπιν τῶν Καρμάντων, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venire viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro εἰραμάγγας autem ἱερομόναχους Heumannus, ingeniose, ut so-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aevo sit illud nomen recentius. Εἰρηεὐτὰς Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi; ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. Ὁνειρμαίνε-
 ται huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos
 syllaba truncavit? Εἰρηάρχαι aliquamdiu mihi placebant;
 nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum εἰ-
 ρηνάρχια, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A:
 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theodi-
 de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui
 hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias;
 Sed post annos XXV redeunti ad prima nostra cogitata,
 visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab
 aliis melius. Non fieri hoc solius φιλαυτίας vitio, inde con-
 iicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt εἰρηάρχαι.
 Reponantur itaque φροτίδες πρώται, iam τρίται, atque adeo
 δευτέρον forte σοφότεραι. Compositum nempe arbitror no-
 men ex εἶρα & μάγγανον, vel μαγγανεύειν. Ac posterioris
 quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim
 faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet.
 Εἶρα vel ἶρα autem concionem significat, locum, ubi con-
 ciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. Il. Σ, 531,
 ἶράων προπάροθεν κ. τ. λ. & Hesiod. Theog. 804. Effer igitur
 εἶραμάγγυς concionum integrarum deceptor, praestigiator.
 Sed magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. l.
 c. pag. 1218, 15 Basi. non ἐκκλησίαν tantum, sed μαγτεΐαν
 etiam τὸ εἶρα ex quorundam mente ait significare, ut adeo
 εἶραμάγγυς dicatur, qui vaticinia crepat, usque tum se, tum
 alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprimè con-
 venit, qui divinationes & mala omnia Christianorum de re-
 publica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GERM.
 Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. l.
 V, § 29. Lege καὶ τοὺς χαιρονάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipsin
 praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor
 est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελὴς οὐδένα τὸ
 γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, aestimare
 antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc
 pertinet: ad artem, quam quis exercebat, respiciebant in
 censu constituendo οἱ ἐξιγνῆται. Nazianzenus Epistola 197
 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eosdem esse ac Peraequatores,
 antea dictum est, lepide illos incusat, quod neque a Dio-
 genis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum inie-

ἔτι, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τριβῶνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exspectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illusorium est gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus ascetae, quem etiam describi puto verbis, quae sequuntur: κακοσίμων, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὥς εἰ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀπὸ τοῦ ἔτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad coelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Iohanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

Pag. 259. l. 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχον hic desiderari videtur. GUYET: Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminist & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius passim meminit; ut & Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua somnia coniectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350, ubi id norae expediunt. SOLAN. *Aristander* Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. *Ἀναβάσ.* III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. (Ἀρτεμιδώρου) Artemidorum quando scripsisse putemus; in dissert. nostra § 10 dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχον φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θνητὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρεὶα πληθυνθήσεται). Ita non somniorum tantum coniectores, Artemidorus II. c. 6, & Astrampsychus p. 144 Mantissae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἀπρακτὸς ὢν θάλεια ἔσθῃ. sed etiam, tanquam in vulgus nota res: in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμῶντις ἀνεχόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσαῖσι διένοις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in insomniis apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δὲ τοὶ ὅσσ' ἐν ὀνείροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χρυμαῖρας. Schol. ad h. l. ὥσθι ἔλεγε περιουσίαν ἀφθονον, ταιῶνται γὰρ αἱ ὀνείρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὀμηρος,

Οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. GESN.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀπαδόσεως). Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicaretur illum dedisse ἀπὸ λόγον, cum praesertim notae, quibus οὐ & ὡς exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvuisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην). Eurip. (pag. 568 B.). SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πῶρ δ' Ἰσὰν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἥδ' ἐπ' ἡλίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Eustath. p. 821, 4. *Bas.* ἰατέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῇ ἔδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀπείρασιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὲς τὸν ἥλιον ἐπὶ διαλευκαίνειν δυνάμενον. Aristarchus νεκυῶν. universam, i. e. τὴν αἰ. ῥαφιδίαν Odyss. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐ

δὲ ἔοικεν εἰς ἄδου λευκὴν εἶναι πέτρην huic respondet Scholiaſta minor ſub initium ῥαψωδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Heſychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripſiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτάντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte eſt *Manalis lapis*; de quo Feſtus, *Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animae inferorum ad ſuperos manarent, qui dicuntur Manes*. Hanc λευκάδα πέτραν *Albion Inſulam* ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barneſius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illud iuvare poteſt, quod δῆμον ἐνείρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum feraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de *Albio* nobis narrat Barneſius. GESN.

ibid. δῆμον ἐνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀρρήπτους αἶδαο πύλας καὶ δῆμον ἐνείρων coniungit. Euſtath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ἐνείρων ὡς ἐπὶ ἀμψύχων καὶ ſωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δῆθεν ἐπιφοιτάντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphyrt. de antro nympha- rum pag. 121 Barneſ. δῆμος δὲ ἐνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαὶ, ἃς ſυνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὗτω προſαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἀμπλεῖν, καὶ τοὺς δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὄνειρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὄνειρους ſimpliciter intellexiſſe deſunctorum animas, quas εἶδωλα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. A, 412, 601, Od. T, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, 82, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchifae patris complecti vult Aeneas, ſed *Ter fruſtra comprehenſa manus effugit imago, Par levis ventis, volucrique ſimillima ſomno*. Quod expreſſum eſt ex Od. A, 306: Τῆς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιὴ ἔκλειον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ Ἐπτάτο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' οὗτ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀπεπταμένη πεπύττειται.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO natorum mille suorum*. Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormuisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scythia p. 596 extr. *ἐν ἀκαρεῖ* de temporis brevissimo & quasi infecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. *Ἐνυπν.* c. 17 de longo somnio, *χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μάλιστα εἰσιν αἱ νύκτες*. GESN.

ead. l. 11. Κατηγορώσκων) Lucianus Philop. c. 8, *ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατηγορώσκοντες μου πολλὰν τὴν ἀνοιαν*. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν *κατηγορώσκως*. GESN.

ead. l. 12. Ἐξέρρινισα) H. Stephanus in Thesaurο: *ἐκρινίζω* ex Luciano affertur, pro naso suspendo, subsanno, *μυκτηρίζω* & ita Scapula & Basileenses; veteres, Pollux, Hesychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est *ἐξέρρινισα*, quod *ἐξίχνησα*, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀριστάνδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τελμισία) Lege *Τελμισία*. Vid. Plut. IV, 6, 14, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' ὁ) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adiicitur; ut *ἡ δ' ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ.* GESN.

ibid. Ἐχμυθεῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. l. 1. Μεσορῇ) Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi *Μεσορῇ* legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. *μεσορῇ*, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegypto nomine hac in re Nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopatrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate hulus dialogi mecum puter, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praefagierunt; (praefagisse autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii exstinctus est Iulianus, ut adeo mense Mesori pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὐσης. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diff. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromén. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμὺ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Afin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτρην ποιήσασθαι) Ῥήτρα eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμούς ὄντα. Et p. 78, οὗτα δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκούργος, ὥστε μαντείας ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἢν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποίησαντο, δι' εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantium apud Demosthenem de Corona c. 27, Δαμάγητος — ἔλεξεν, ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, facta sibi a Senatu dicendi potestate. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβὼν, sumtis dicendi rapibus. Id. Toxari c. 35, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos XXV annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicen^{us}, illud *σεσημμένον γερόντιον*, ut vocat c. 16, instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

cad. l. 8. Παρεκτείναντες) Παρεκτείνας forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. II. Γ, 211, ἄμφω δ' ἐζομένῳ γεραίρωτερος ἦεν Ὀδυσσεύς, *ambobus sedentibus* &c. praecefferat: *στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους*. Adde Aristoph. *Lystrata* versu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδουσι, *cum praedictum sit*. Plato *Cratylus* p. 236 E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δὴπου γηγόνασιν ἐρασθέντες ἢ θεῶς θνητοῦ ἢ θνητὸς θεῶς. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία' ubi plura de- dit eiusdem Perizonius. GESN.

cad. l. 10. Ἀποφράδς) Lucian. in *Pseudologista*, quem ἀποφράδα inscribit, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scomma ita posse appellari. GESN.

cad. l. 12. Σιδήρεας) Versus scazon s. choriambus ex II. Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum: Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός' quem laudat etiam Lucianus *Amor.* c. 32. De re ipsa vid. § 27 diff. nostrae. GESN.

cad. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. *Od.* Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Ca-* *ve* 129, 142. SOLAN.

cad. l. 14. Ὀμηρος) *Od.* Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de *Domo* cap. 3, & in *Scythia* c. 9, τοῦ νησιώτου μειρακίου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex *Ithaca* insula, ex Homero apparet. Scholiafles, qui *Protesilaum* nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Πρωτεύλαος) Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. l. c. In Exc. G. *Τροχασίλαος*. SOLAN.

Pag. 261. l. 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γύθησαν) *Homerica* formula ex II. Ω, 321, & *Od.* O, 165. GESN.

cad. l. 3. Ὡς εἴ τινα) Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. GESN.

cad. l. 6. Ποινοποιῶ) Ignota Lexicographis vox; furias ta- men intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ Δάτρα) Προ ἐπὶ τοῖς Δάτραις. Ita etiam He-

fiord. Theogon. 531; ἐπὶ χθόνα πούλυβότειραν Herculis glori-
riam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πούλυ-
βότειρᾳ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est
illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἀνθρώπος εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poët. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πῶθεν) Versus ab Homero aliquoties repe-
titus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano
etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in
Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diss. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαίρουσι γε) Quorsum hoc pertineat dictum,
vid. § 36 dissertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις
γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀχανακτεῖ καὶ
κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν.
Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα πρᾶγει. Po-
sterius magis placet, imprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athe-
nienfes metuebant, Christianos ab Iuliano metuiffe dica-
mus. GESN.

Pag. 262. l. 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phae-
nomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter
de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς
& ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astro-
nomiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interit-
u mundi, de Antichristo &c. disputarent, obiecta Astro-
logica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Desinite coeli plagas &
mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspi-
cere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει) Hermes Trism. de in-
firmior. decubitu p. 12 Hoelsch. ἢ διαμετροῦντος ἢ τετρα-
γωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ C. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε) Tristis enim prodigii loco
habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex
Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus
XXXI, 12, ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati se-
mimares, iussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII
13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξασαι forsan. GUYET. Nil
opus emendatione: nam κατάγειν aequè a κάτω ἄγειν,
quam κατὰ & ἄγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph.
Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἄδου apud
LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item *κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ* Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aequè descendendi significatus huic verbo inesset, quam in *καταρρίπτω*, deicio; etsi *κατάγειν* longe plurimum pro *deducere, perducere quem ad locum*, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βροντοποιεῖν δοχεῖον) Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἤχεα, ὧν ὁ κύριος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Neph. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανή τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφοτέρους μέρη δὲ ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα. Quamquam si P. Vistorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἤχεων ratio, ad augendam nimirum quancunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 dissert. GESN.

ead. l. 16. Πρῖνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς ad quem locum Biferus: ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ἄφρον ποιεῖ. GESN.

Pag. 263. l. 1. Διάτορον) Lucian. Gallo inir. de galli cantu, διάτορον τι ἀναβοήσας. GESN.

ead. l. 2. Θύγοντας ἐδόντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δ' ἄνδρα καὶ λόγους καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων) Parodia Homer. Od. A, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege *τρυφαλείας*. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiat alibi, nihil mutem. Et licet *τρυφ* — ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, *τρυφαλείης* exponit — *τρεῖς φάλους ἐχούσης* adeoque *τριφαλείας* ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege *οἱ*. GUYET.

ibid. Κατατρύχετε) Proprie *vexare* est, *atterere*. Sed ipse deinde explicat per *ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι*. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Mathesis*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem *trahere* non negat Christianos, sed *κατωρθεύσαι*, *recte trahasse*, *edidicisse*. Verum fuit saltem primis temporibus ista laus Christianorum, quod a coniectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Terrullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic est incomparabilis viri Io. Alb. Fabricij industria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen per posticum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe vigerit? GESN.

ead. l. 9. Γραϊδίον) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traduntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui; cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, coniuncta, superstitionum foecunda mater esset solet. GESN.

ead. l. 13. Κακαρμένον τὴν γνώμην) Mirabilis loquendi forma, *detorsus mente sive sententia*. Sed hucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pseudomante c. 15 vocat τοὺς ἀγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρμένους, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subiicit, οὐδὲν εὐκότως fuisse illos σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo tondere, *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere*. Ita οἱ δ', quod in Carit. IV, 2, est *keder hakkezyboth*, simili ellipsi reddidere ἀγέλαι τῶν κακαρμένων. In ipsa autem calvitie & raso capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur Elisa pueris calvitiei sibi exprobrantibus. Nonius verbum *calvere* deductum putavit a *mimis calvis*, qui omnibus essent frustrati, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustrandum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii stupidorum* (de mimis loquitur) *rasis capitis*. Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctissimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Casaub. ad Perf. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen dissimulem, videtur mihi Triephton ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodoritus, qui H. E. 4, 8, Τιμώθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ Δαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα καχειροτόνηκε κυνικὸν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob ξύρισμα γυροσίδες coronatos appellatos esse clericos, & clericali reverentiae nomen coronam fuisse iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmas. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἀσιτοί) In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici imprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προνηστεύουσι τῇ ἰσί. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad varicinandum reliquas, τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, imprimis si in censum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, sit vir ἔνθεος, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γραῖδις συγκαθεζόμενοι καὶ συμπάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστεῖαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσεις παραληρῶντες. GESN.

Pag. 264. l. 6. Σεσηρὸς) De iratorum canum ritibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, ἡγριαμέτους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἃ

μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσθήσιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subidentes*: *σαρκάζειν* enim & *σαρκασμὸς* ἀπὸ τοῦ *σαίρειν*, unde & *σέσηρα*. GESN.

ibid. Ἐξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praesaga somnia. GESN.

Pag. 265. l. 1. Ἐπισημίζειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *diffundere rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. II. N., 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἔχοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἔχοντες legas; minus recte, si vulgatum ferves. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὦ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕβλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλευματα; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet conicere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diff. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticet. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id iam in Triephonte producunt. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἥκα νῆ τον Δία, ὥσπερ οἱ του γλεύκουσι πίνοντες, ἐμπεφυσμένοι τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέμενοι, ἡδέως δ' ἂν πῶθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπρίαμην ληθεῖαν τι φάρμακον, ὃν ἥκυσσα, ὥς μή τι κα-

κὼν ἐργάσῃται με ἡ μήμη αὐτῶν ἐνοικουῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6. οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποικου-
ρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξεν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Ter-
tull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit,
Luciano fuisse dominicae orationis formulam, declarant ista Tri-
phontis ad Crisiam; & deinde haec verba subiungit. Cui me-
rito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυνώνυμον ᾠδὴν) Vid. Th. Smith. de hymno
matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per
hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis domina-
icae: *quia tuum est regnum &c.* Observationum Sacrarum c.
38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius
l. c. & mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est
v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia anti-
quaria c. XI, p. 368, ubi de Christianorum hymnis expo-
nit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, sive*
quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud est, quam doxolo-
gia &c. Ita πολυνώνυμον ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξο-
λογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurare inpr-
mis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a
Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the*
Greek Church, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν
σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐ-
χαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπὶ αὐτῆς πολυνώνυμου meminit Lu-
cian. Philopf. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἄλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo in-
terrumpi. GESN.

Pag. 266. l. 1. Μὴ τι παραδράμῃς) Vid. § 21 differt. Stu-
dii hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus ine-
pto poëtae concederem. GESN.

ibid. Μὴ δὲ παρέλθῃς) Ex Tragico aliquo, ut mihi vide-
tur; quis forsan, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis
demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνορίς) V. diff. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτωκεν ὄφρως) Iterum lambi, sed interrupti.
De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 differt. Non puto au-
tem opus esse, ut ὄφρυν peculiariter de urbe quacunque ca-
piamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diff. § 24.
Ὄφρως, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate
superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σούσα) Quia sub Traiano a Cassio Seleucia & Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστν) Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propert. *Aus si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. l. 2. Πλουτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήλει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείλει. IENS. Ἐκλείλει) Ple-rique libri ἐκλήλει quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλώνα ἑλλυμένην, Αἴγυπτον δουλομένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἐπισκ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi prober, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἡμᾶς) II. Z, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶς & ante 455, ἐλευθερον ἡμᾶς ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse *ignotum Athenis Deum*, cum iam supra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittet-
bat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est:
allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes? GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat Thomas Magister, v. χάριν οἰδᾷ σοι quod aliquatenus verum est; existat tamen in Arriani ad Epict. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B. C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183, p. 893, τῷ παρ-
όντι κράτει, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Mercede Con-
ductis Lucianus conclusit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. P. In quibus-
dam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an
ad sequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad
sequentem referre iubet. Sed vide notam nostram ad simi-
le Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN.
Reiciuntur haec etiam ab ed. B. 4

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. l. 2. Ἐν Διασίῳις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. P. additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii noram intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I, Tim. c. 7, aliquid de Διασίῳις dixit, ubi & Hemsterh. consulat. REITZ.

Pag. 270. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταχυῶν) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. l. 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianaeum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. l. 11. Ἡ πάντα τὰλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῶ. Πὼς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῶ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat tueri, adesse, ostendere. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. l. 5. Διόσκουροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διόσκοροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, satis procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suasis, sive effecit. REITZ.

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεζητασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diversa. Il. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἷα

Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulysses

Καστορά δ' Ἰππόδαμον καὶ Πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,

τοὺς ἄμφω ζῶντας κατέχει φυσίζοος αἷα·

Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες

Ἄλλοθι μὲν ζῶντας ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε

Τεθνάσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemefi s. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus curram ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, five c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davif. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θήρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide D. xp. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαραν) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ.

Pag. 275. l. 4. Ἐκείσε) Eis τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἵδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δέ, reddidit ob eam rem, & ob eandem: notat enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur Luciam. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exemplum videri possunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῇ) Hom. Il. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. l. 2. Ἀπαντας θεοὺς &c.) Il. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἷον τὸν ὄρνιν προσεγγεῖσθαι) Interp. &c. quia maxime putat intuentem alluci posse. Parum accurate; non enim οἷον est quia putat, sed quae potest, apta est. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam nostram. SOLAN.

Pag. 277. l. 3. Παρισχῆσαι) I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam, praestantiam*, quam cum interprete *potestatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. VITRING.

Pag. 278. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset fastiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Δευκώλενος ἢ Ἥρα) Hom. II. E, 721. Haec & sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Φίλων) Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello fastitatum esse, facile observes. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici, nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὐν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥστ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. l. 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 282. l. 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὡστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντός) Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντός. Οὐκέτι, *nondum*. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsitan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντός *infra* aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντός ita de tempore *nondum* exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντός τριήκοντα ἐτῶν γεγονός, i. e. qui triginta

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐν τῷ ἡμερῶν εἰκοσίν, alique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attigit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iens. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non recusarem ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter frequentia, amori propria; sed quia & ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὖνουν καὶ συμπαθές σου ἀγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἀξίον ἐπαινεῖσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam laudare: nam gradatio est, quando ait, Ἀξίον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινεῖσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passivè velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἀγαμαι præterit. esse passivum, aequè ac ἔραμαι ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passivè formetur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἔμετο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὲν ἐπικουρήσιν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset iudicatus. VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἐάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ἀντὶ μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) Ἀν τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν ait igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, μέλλος. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) Ἀν τὰντά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἰπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκούσαν) *l. 8.* ὑπερενεγκούσαν. Aristid. Panathen. ὃ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκόδ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emen-
dandum γεγεννηκόδ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta
venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in
amorem sui pellexerit. LENS.

Pag. 287. l. 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus in-
temperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur
ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἤττηθέντας, ad quod
intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθούσιν forsan. GUYET. Et ego
sic mallet. Verum quia statim etiam subiicitur ἤττηθέντας,
(licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim,
sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structu-
rae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit ha-
beri, *l. e. s.* praeverterint, de quo egimus alibi, & Wessel.
ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et
Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pausanias
de numero procorum ab Oenomaio interfectorum: sexde-
cim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem
Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέ-
κα ἢ δὴ νέους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. l. 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Ly-
cophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davif. ad Cic. Tusc.
D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T.
Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἄρμα) Neptunus forma eius captus, dum in
Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. *l. c.* Cic. Tusc. II
ult. Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas curtus suspensas
rapuisse dicuntur. SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum.
GUYET.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχού πο-
situm videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. l. 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus au-
ctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obicit.
Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἦν τοῖς ἀγαπῶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi, ex ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ἐτέρωσε) Pro ἑτέρωθι, ut supra πολλαχόθεν pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 6. Τούτω δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἕκαστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolute intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum tenebricosum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verisimilis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece sciunt, sentient: certe sine fraude fuerit Latinam interpretationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c. 15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi passivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. l. 2. Πράττομεν, σχοίν) Lege πραττόμενα σχοίν. GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πραττόμενα σχοίν legendum esse, facile, credo, quisque videt, & viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαῖος) Nireus. Hom. II. B, 672: Νιρέως Ἀγλαῖος δ' υἱὸς χαρπόσιό τ' ἀνακτος. Νιρέως δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. l. 15. Ζηνὸς πού) Hom. Od. Δ, 74: SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεν) I. e. ἐνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιλοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. l. 6. Ἀνδρίας) Mendose in omnibus legitur ἀνδρείας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc infimulat Solanus? An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teste Stephano, qui tamen promiscue inveniri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo ἀνδρεῖος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, tradente Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C. Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut nihil mutare ausim. Ἀνδρίας hoc Dial. saepius, item supra Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodomanii opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Εἰσιτ. Sēnt. 78, pag. 128 f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII, 16 f. alique aequales & posteriores, ὅσα κῶνις. REITZ.

ead. l. 8, Τῆς ἰδέας κεκοιταγμένη) Ἰδέα, species, est forma,

qualitas, *notio*: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινοῦσι vel κοινοῶναισι, qui sub *notione* & *nomine*, sub *specie* pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. L. 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ). Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo frequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum *Iunt.* haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

I N N E R O N E M.

Pag. 295. L. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim sine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstiti Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναίρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter victos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philoſophus Μουσωνίῳ, ἐφασκεν ἐν τετυχηκέναι περὶ τὸν Ἴσθμῳ,

δεδεμένῳ τῷ, καὶ κελευσασμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀπεν-
φημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχεισθαι τῆς σμινύνης, καὶ ἔρρω-
μένῳ εἰ τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύναντα δὲ λυπῶ σε ἄν, ὦ Δη-
μήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ καθαρω-
δούντα με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἔπαυες; Pro illo
ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, mallet retinuisse
Olearius vulgatum ante ἀπενφημῆσαι, detestari. Ceterum
hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεzeugμέ-
νων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non
conspicitur, consulto omissus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in
vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοί, Μουσώνιε) Qui
potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione differere, a
Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque
alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni su-
pervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam
stili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argu-
menta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid.
Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exsilium missus, non inter-
fectus est; vid. supra Περ. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H.
III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187.
Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus censendus est.
Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur,
verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ
πάνυ habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De
Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, vi-
dendi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut.
in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll.
IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κῆκείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς,
ἢ τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττει) Corrige ex Aldina κῆκεί-
ναις πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse
proventuum, si floreat res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κῆκείνας ἀποχρῶν) Ἄν κῆκείναις ἀποχρῶ; Basf.
edit. κῆκείναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. l. 3. Βουλομένοις) Gesnerus videtur legisse βου-
λόμενος, qui dedit lubens, pro vobis sic volentibus. Sed vul-
gatum aequè bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζομαι) Haec sententiam sanam
ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mss. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. κ. & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἡνδὲς αὐτῷ φροντιστήριον) Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certè nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa HomERICA fossa Il. H, Nestoris suafu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omisissis, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspiciari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Ceterum qui perfoffionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis ceriae vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. l. 3. Καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἰσαίτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscore dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἰσαίτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. Supra omnia autem haec, inquit, etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra externos splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιᾶσαι est stabilium iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐστιᾶσαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκῖνος di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens MARCIL.

ibid. τὸ δι' ὀλίγου) An sic legendum videtur: τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῶ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἶσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἶσαιτο, δόξαιεν. *Permiscere, ἐπιμίξαι*, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα) Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ᾄσμα) Ἀπ καὶ ᾠ. οὐ μ. Μελικέρτῃ τε καὶ Λ. Placer. GUYET.

ead. l. 9. Ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος) Relege, ὁρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος: quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narraui c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent &c.* Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομὴν) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θαῆης) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἰππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐξύπατος ὥς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ἐξύπατος, (int. ἀνὴρ) ὃς τῶν ἐκείσε ἢν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βινδαξ, sed Βινδιξ, *Vindex*. De ἐξύπατος non diffimulo, mihi in mentem venisse legere, ἐν ἐξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατευκτόων ᾧσι. Haec itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ἐξύπατος itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud diffimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedecet; sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. GESN.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεῖ νῦν. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET.

Pag. 299. l. 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπό. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit morus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποδιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui.* GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεύοντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. μὴ pro μὲν erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. Φθέγγεται δὲ κῆλον μὴ φύσει) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. βραχὺ καὶ μέλαν φῶνημα ἔχον. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguas vocis & fuscae*. Κῆλον igitur illud f. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviorem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introrsum adactō gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κῆλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad μὴ aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) Ἀν ἐγκεχρισμένης; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατασκευασμένα) Nihil praecepsit de praeeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim' ergo legere *κατασκευασμένος*. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur βομβεῖ πως — ἐπιλαίνουσι. Horum verborum interpretationem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphanii e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους καῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐν τόπῳ χρησάμενρι, τὴν δοκούσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητι μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, βόμβος est sonus asperior, qui dicitur iunctura λαίνεσθαι. Hoc ad nostram rem satis est. Nam βόμβον esse *obscurum & raucum murmur*, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter φωνὴν & φθόγων distinctio, quam docet Arrian. Epict. III, 6: Κοινὴ τις ἀκοὴ λέγεται ἂν ἢ μόνον φωνῶν διακριτικὴ, ἢ δὲ τῶν φθόγων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνικὴ. GESN.

ibid. Ἐπιλαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ) Melius ἐπιλαίνουσι, ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant, & quidem λαμψακοσιογάργαρα, quae in Luciano & Pseudo-lucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

hacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim filo aetatis meae verno, nunc *παρὰ τὴν ὁδοποιρίαν* exscripti. MARCIL.

Pag. 300. l. 3. Μόνου τοῦ) Lege *μήνον τοῦ*. GUYET. Non displicet, etsi & vulgatum defendi potest. REITZ.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττους) Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, & numismata. GESN.

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid sit *ὑποπαλαίειν* doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici pag. 58 F. οἱ δὲ *κόλακες τὸν πλούσιον* — ἀποφαίνουσι *ῥωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν*. Et — *κολακεύει* — ὁ προσπαλαίων ὑποκατακλινόμενος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. l. 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμ.) Musicos agonas ex Isthmiis ante exsulasse, hinc observarat Casaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut suam sententiam fulciat, Philostratum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epistolam; quorum locorum primus & tertius Casauboni sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Secundus Patrium Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μῆτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plut. Sympos. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse *χρυσὸν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα* — *ποιητρίας Ἰσθμια νετικηνίας*. GESN.

ibid. Μῆτε τραγῳδίαν) Olear. ad Philostr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege *ἐπ' αὐτῇ*. GUYET. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. l. 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit Sueton. c. 20: *Adolescentulos equestris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robustissimae iuventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent* &c. Hi quidem plausuum *ὑποκριταὶ* fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum censeo. SOLAN.

ibid. τραγωδίας) Lege τραγωδίας. GUYET. Idem notarat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excusandum vulgatum possit afferri, quasi esset plur. pro sing. & ellips. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19, ἀγοραῖσιν ἔθακε, bene habet; vel ut supra ἐν omittitur Afsin. c. 24, quod tamen & ibi suspectum dixi; vel ut ib. c. 52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura similis ellipses alibi allegata repetam, quibus effici posse videatur, ut τραγωδίας sit, in tragoediarum quadam; uti, Isthmiis, quinquatribus; Ludis, munere, Circensibus, & similibus spectaculis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil hic ad rem facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate sese commendat genitivus τραγωδίας nec displicebit medio-criter peritis, sed ignoscent postremae huic & parcius antea usurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. RERTZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Versiculum proscriptum refert Sueton. c. 39: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Neronis contra oraculum describit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag. 721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυπηρὰ τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεῖς) τὴν τε χώραν τὴν Κιρράϊαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῃει, σφάζας. Ultima verba ita intelligo, interfectos, & cruentos palpitantesque adhuc homines abiectos in ostium. Eadem occasione videtur illas quingentas hominum Deorumve statuas aeneas fustulisse, de qua re Pausan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίωνα) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Respicit istud Apollinis secundum quosdam: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philostr. pag. 481, & Suet. Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. l. 2. ΜΟΤΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem. ad illud Aristophan. Plut. 765: Κάγωχ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμάθῃ, τοιαῦτ' ἀπαγγεῖλанта. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publi-
ceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata ite-
rum & castigata *Gottingae* 1741.)

1. The first of these is the
fact that the government
has not been able to
maintain a stable
policy.

2. The second is the
fact that the government
has not been able to
maintain a stable
policy.

3. The third is the
fact that the government
has not been able to
maintain a stable
policy.

4. The fourth is the
fact that the government
has not been able to
maintain a stable
policy.

5. The fifth is the
fact that the government
has not been able to
maintain a stable
policy.

IO. MATTHIAE GESNERI
 DE AETATE ET AUCTORE
 DIALOGI LUCIANEI
 QUI
 PHILOPATRIS
 INSCRIBITUR
 DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

*De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Inprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14, & Dochwello 15. Maior est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An χριστοί sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22 - 26. III) Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrocius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptam esse indicant ἐξιστορά, & voces quaedam illius aevi
 Lucian. Vol. IX.*

propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuntium victoriæ Iuliani Persicæ 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestæ Iuliani satis magnæ 33. Et auctæ in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani infensi Iuliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male ominatos Iuliano ostenditur 37. Status felix imperii Iuliano imperante 38. Galilæorum appellatio Iuliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Iulianum etiam Deos gentium irridere 41. Quæ in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I. **Q**UO tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quærendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenæ, aliisque rebus provocari viderem. Operæ itaque pretium esse putabam etiam paulo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quæ adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensem credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas vel allegant ipsi, vel quæ videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quæ contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cuiusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia infestandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS ¹, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS ², quem laudat FABRICIUS, Anno Marci quarto, inquit, Christi 164, Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Cresiphonis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS ³, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

¹ Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

² De Episcopis & Presbyteris p. 227.

³ Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2, p. 73 seq. ed. Grævi.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae **SEXTUS AURELIUS VICTOR** habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruisent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.*

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum **THEODORUS MARCILIUS**, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythis, verba sunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quis facile lolio non victians perviderit. Plane quidem, qui qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Miccyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentiliū Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam & solum vocat) pericula & clades praesagebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

1 Quin urbis κατ' ἀρχὰς mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micyl-
 li sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: *Ἡρίκα δὲ μαι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπὶ ῥίνοσ, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐμμεβα-
 κὼς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ.* His verisimile Paullum Divum significari, cuius proinde auditor Triephon: iam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus XL annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triephon-tem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magister laudatur *Γαλι-
 λαῖος, ἀναφαλαντίας, ἐπὶ ῥίνοσ, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβα-
 τήσας*; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid vetat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, Noster *περιφράζει*. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos insectaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paulo ante laudavimus, contra eos, quibus Galilaei, recalvae-
 stri, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum profes-
 sus Triepho, Paullum innuere videtur, ita disputat: *His argu-
 mentis, (quae nimirum allata iam iam a nobis sunt) per-
 suaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Lu-
 ciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Paulli
 auditorem superfuisset largior lubens; nec Paullum Tarsi natum
 Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad maius Christiana-
 rum rerum ludibrium a Luciano effictum, non est quod negemus.*
 Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO¹ refellere ARTE-
 MONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscri-

¹ Vid. viri magni diss. de raptu Christi in coelum § IX seqq.

bi raptum in coelum, sententiis Socinianis inserviens nimirum, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub iugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse*. Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS ¹: quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consuevit, spreta conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS ² auctor est. Quidni igitur & vani cuiusdam Graeculi, Paeana ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. Nec vero Traiano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolus: *πέπτωκεν ὄφρ' ἢ πάλας βοιωμένη Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Christi CI, Traiano quartum & Pacto coff. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub iugum misit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI, Commodo & Cereale Coff. Seleuciam, Babylonem & Ctesiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fateatur non debellasse. At paratum est *χρησφύγετον*. SPE FALSUS inani, inquit, Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolus. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, con-

¹ Annal. 13, 7 seq. c. 34 seq. l. 14, 23 seq. l. 15 init.

² Annal. 15, 18, 1. Ita in Persu 5, 4, ad Corbulonis victorias

respiciat Casaubonus, quas assentatorie in maius extollerent Poetae & Historici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor esset Persarum, Arabiae subiugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Traiano ea gratulatio accipiatur. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χθὼν Ἀραβίας, sub potestatem Traiani redigatur, quod parte eius iam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videretur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτα γὰρ τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM *ὀνειροκριτικῶν* scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paulo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασι; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI huius, ut & ASTRAMPYSCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, ¹ se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Traiano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam, notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos

¹ L. I, cap. 28, pag. 26, & c. tur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem. 64, pag. 55. Quae loca allegan-

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, ¹ suspicari licet, post Antonini demum tempora; quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripserit Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat ², Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIIUS l. c. atque IO. ALB. FABRICIUS ³ Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS ⁴, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuisset. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

¹ Videndus *Ael. Spartianus Hadriano* cap. 27, & *Commentt.* ad h. l.

² *Lib. de anima* c. 36.

³ *Bibl. Gr.* 4, 13, p. 402.

⁴ In *Anti-Artemonio*, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, dispi- ciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eo- rum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium pro- feramus; deinde, cur Luciani non esse putemus, genera- tim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iu- niorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi vali- dissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimve- ro, ne iam in locum illum communem de librariorum iner- tia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio cio ιοxxxii fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανῶν. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis reperita sunt. Argu- mentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si ge- neratim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pon- dus inest, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosa- tensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tan- tum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis cer- ras tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, quae de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriam de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre hono- re, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, aliique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrafse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est IULIUS CAPITOLINUS ¹: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem CAPITOLINI ² testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitaris studiosus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suosque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περὶ

¹ In Marco Antonino cap. 8.

² In L. Vero cap. 8.

στασις nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit ¹, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbe adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infauis praedictionibus, obscoenisque ominibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem proficitur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24, *πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες*, inquit, *καὶ ἔτι γε χαρήσονται*. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: *δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις*, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, *ὀξύδερκέστατα νοεῖν* illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: *Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν· & paulo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείπει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτόσσει*. Haec

¹ In vita Marci cap. 8.

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscriptis Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione 1 de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praeluisse. Lucianum, praevias persecutioni compendias memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed in itinere e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Iudaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* *Korquodias* illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen *Mesori* (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic conjecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum Grotii diff. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, & aliis huius argumenti

edita Londi. 1683.

2 In Geographis Hudsonian. T. II.

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declaret, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam ἡμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est ἠθικώτατος, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιωμακόμενα consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histriionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostendendae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliolem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci 1: *εἰ τις ἀθεός, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικούρειος, ἢ καὶ κατὰσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω*. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos 2, & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatasque perfectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, 3 *τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ.* annotasse: *Istae vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Luciano κατὰπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretare itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid verat, quominus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesis? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam*

1 In Pseudom. cap. 38.

3 Cap. 11.

2 De morte Peregr. c. 11.

incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Sensus igitur abruptus non magis, quam γοὺν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum existant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel inieceris mutilando scripto, illud relinquere, quod eiici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultimi sunt Christiani huius dialogi contumeliam, primum omit- tendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argu- menta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum sapit, quod ἱερέας & γραμμα-τέας vocat Christianorum Doctores, quamquam non igno- rem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum ¹. Ex ethnicismo est, quod Alexan- drum Christianorum διασάρχην vocat, & τελευτήν Christia- norum disciplinam. Καὶνὸν Σωκράτην Christianos Peregri- num vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legisla- torem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi distinguat Lu- cianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iussit Christus Matth. 23, 8, ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secun- dum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Christianos, pau- lo post Lucianus dicit ². Ad verba 3, εἴτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὅφθην γάρ τι, ὡς οἶμας, ἐσθλῶν τῶν ἀποβ- ῆντων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

¹ E. g. de Sacrif. p. 369, T. I, Fabr. B. G. L. IV, c. 16, p. 500.
ed. Græc. it. in Philop. c. 34. 3 Pag. 570.

² Iohannem Evang. intelligit

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatri de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spreis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis 1. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno, tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intueretur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus repletos hymnos recitant

1 Cap. 12, 13, 17.

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognosceret profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia peruestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang. 3;* 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen praefert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & ejectionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris. Haecenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλὰ μοι τόδε εἶπέ· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν αὐρανῷ ἐγγράττουσι; Respondet Triepho: πάντα, εἰ τύχοι γὰρ ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem forte aliis districtus secure nimium securus est HUETIUS: si quidem & inter gentes CHRESTUS fuerit. Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triephontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Triephon: ὥστε ἴασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, reli-*

Etis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse inscribatur in coelestibus illis *BONORUM* libris. Tum Critias, εὐ πάντα ἀνακυκλεῖς, inquit, ὃ Τριεφῶν, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλὰ μοι τὸδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an *Scytharum* etiam curam gerat Deus, & in librum illos *BONORUM* inscribat? Quidni inscribat, respondet Triepho, si modo *BONI* sint? Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπὸ τοῦ σχήματος, nam frugi esse apparet utique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρηστὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, si modo contingat esse inter *Scythas* aliquem &c. Nec Christi igitur, nec Christianorum, nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum, usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce XXV annos: versabatur enim in animo illud LONGINI s. 6, Ἡ τῶν λόγων κρῖσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγένημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, & quantum eius potest fieri, argumen-
tum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam ver-
bis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MAR-
CILIVS, non esse Luciani Philopattrin, contendit, praeter
alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus di-
cit occurrere. Ista vero stili ineptiae oriri magnam par-
tem videntur ex affectato infeliciter sublimi ac tragico di-
cendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vi-
tium *ψυχρότητα* incidit quam sapissime. Tanto id qui-
dem magis, quod poëtarum magnam partem verbis uti-
tur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leo-
nis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In
utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lu-
cianus, ad esingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem
etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hor-
rulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero imprimis,
sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam
applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum
ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli cau-
sa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσο
ἀνάμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνάμοτος. Quam lepide hoc accommo-
dat ad iactatam Cynicorum ἀνάληψιν; Ἡ φρὴν, inquit, ἔ-
σοι ἀλγῆσαι, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάληπτος. Quam festi-
ve illud Homeri 2,

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγη φύλα δὲ φύλοισ,
ad philosophorum certamen traducit 3: *ζημιώσωμεν ἐπ' αὐτὸν*,

Ὡς πῆρη πῆρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροισ.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte
comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque
in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis
παράτρυφον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem mo-
vit: *φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὑβλῶν ἐκείνω, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ,*
τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων;
Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi ta-
men actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabilio-
ra & minus *φορτικά*. Sed bene tamen est, quod cavet au-
ctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Trie-
pho enim, apud quem haec eructat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.

2 Iliad. B, vers. 363.

3 *Λαβι.* cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam suppellectilem longissime superare: his enim singultibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitaſſe boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum in verae historiae libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producarn, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & HomERICA pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, Ἀλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κίχ' ἄνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπ' ὧν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σε δύνοντα κίχ' ἄνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κίχ' ἄνω, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poetas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poetae, quod LUCIANUS in *Lapithis* 1 affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἡ οἷν πῶτ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, *συναναχθεῖσθαι* Aethiopicibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφαιμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρκῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Ali-
bi c. 16, *βίωσῃ καλῶς*, inquit,

Οὐδὲ σ' ὅκα θέμις τέλος θανάτοιο κηχέη.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, *καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς*, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloques. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνεύοντων δόρυ καὶ λόγχαι καὶ λευκολόφους τριφαλαίας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, quae longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μῆτε παραδράμῃς γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῆς γε πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videret. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurat, effert. Hic noster autem, quanquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni suppellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud *ἀνω καὶ κάτω περιπολεῖν*,

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπνευσον τοῦ δαιμονὶ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὅς καὶ Νόβη τὸ πρὶν c. 1, ὅς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: διάτορον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἔασαμεν τούτους· ὥστε ἔασον καὶ ταύτην ὥστε ἔασον ἅπαντα· ὥστε ἔασατο τὰς φαντασίας· τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἔασωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6, quam quæso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis confectum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestri Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείραν τὸν πρεσβύτερον θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo, c. 8, τί τὸ χρῆσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ δεῖα ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter reperitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quæso insania est, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πάνυ εὖ λέγεις καὶ με ἀντιστρόφος τῆς Νόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianicum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae hactenus a nobis allata sunt, singula forte in optimae etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possum enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE¹, qui, *in infinitis adeo spatiis*, ait, *subsistere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292,) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (pag. 362,) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS² de verbis iurisiurandi c. 10, Sermonem, inquit, huius partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum. Et p. 381, Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347,) se non agnoscere barbarismos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρείσσει, operam dedisse, appareret.*

¹ The works of Walter Moyle
Esq. none of which were ever before
publish'd, in two Vol. Lond. 1726,

8, pag. 388.

² In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed iunioris auctoris, & Samosatensem imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorum Luciano suspicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspensus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum ¹; ac postea declaravit, edita iam hac disputatione, in literis ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM ². Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13 ostendisse mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptium in officio non manentem*, *Arabiam & Susam brevi vincendam*, *supercilium Persarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione iuniorum Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removet a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fecerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani temporis repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo *αὐτοκράτορος* fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcumque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox

¹ Insertum id est Miscellaneis
Academiae Berolin. T. I, n. 4,
pag. 27 seq.

² Qui illas publici iuris fecit
in Poecile I, 3, 7, pag. 438.

purpuræ ¹; ut alia argumenta ² taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem iam assumerat. Sunt cetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτων, ut ille ait ³, fuisse ita collo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triephontis verba relata sunt, βαβαὶ τοῦ ἀναρυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαυθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀπὸ τὸν Προποντιίδα κενίηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ἐλκᾶδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχίσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem coniectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Con-

¹ *Lactant. de Mort. Pers. c. 18,* qui etiam passim *senem* & *seniorem* circa haec tempora appellat.

² *V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14,* miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aure-

lianus adipiscebatur imperium, i. e. A. cclxx, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium &c.

³ *Dionys. Perieg. v. 355.*

stantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philoparris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquiseculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam ¹: iam imagines in templis ante A. C. ccc adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philoparris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte maiorem speciem habet, quod iam BARONIUS ² templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ δεικνόμεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκίους οὐδούς, ἀναβάντας δὲ πλείστους περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσορόφον οἶκον ἀνῆλθομεν κ τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, iam BLONDELLUS ³ olim demonstravit. Sed melius foras se procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate & post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas maiores pretiosioresque ante Constantini imperium non existisse: LACTANTIUS ⁴ certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocleriano & Maximiano A. C. ccciiij destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissi-

¹ Quod visum est Theophilo Raynando Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

² Ad A. C. 57, § 101.

³ De Episcopis & Presbytt. l. c. Iosephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo exstrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert.

Iur. Eccl. ad Plinium & Tertul. 2, 13, p. 52, nescio quam bene, cum aurea illa *teſta* ironice, pro miseris & pauperibus, accipit; quod etiam ab Ablancurtio factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

⁴ De mortibus persecut. c. 12.

num etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manu ducente alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed *ἀνδρας* aliquot *ἐπικρυφτάς καὶ κατωχρημένους*, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex Persarum nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus CCC annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit¹, & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praefidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταί, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO 2 Nicomedienfi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμβέβηκοντο, βεβαρῶσαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατινόμενοι πάλιν κἀνταῦθα θυσίᾳ δικαιοσύνης ἀνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δεδούσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

¹ Diff. de Isidoro Characeno lian. Or. I, pag. 123, 149.
§ 4, p. 62. Add. Spanhem, ad Iu- 2 De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppressis instituisse. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantinianam aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19, in quantum ἐπιστήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentiorum dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore defludentem irreperere coepit. *Εὐνορίας* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὁ καλὴ *Εὐνορίας* de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, *Ζηλωτὴ Εὐνορίας* de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic *κράτος* pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere. Arbitror autem, cum multa concurrunt *τεκμήρια*, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione rejici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

1 Sic deprehendi apud Euripidem Phoeniss. 1092, *Εὐνορίδα τί-
κωμι*. Et tamen puto, usum nostri

auctoris suo, id est, quarto seculi secundo seculo. deberi.

& nihil ceteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum ominibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriaeque innumerabiles appreceretur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ira vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores ¹, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret ²; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus ³, qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

¹ Vid. L. 6 Cod. de paganis & sacrificiis.

² Vid. tit. Cod. de paganis.

³ L. 5 Cod. de Apostatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam movebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utrique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utrique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO¹, & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus*, inquit, *ingenii apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίας τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἰσχυάτης. Et c. 18 de Bersabora urbe capta dixerat, ἔρτυ-

¹ Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in

Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi Olear.

ἔσθ' οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὀχυρωμένης, ἐν δύο μὲναις ἡμέραις κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Iuliani victorias, mirifice, & hyperbolikῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIENZENUM ¹, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν νεανικὰ ², καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco ³ ita insultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: τοῦ Βαβυλῶν ἡ ὥδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοσσομένη, τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὥς ἰδῶσι Βαβυλῶνα ἑλλυμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3, ostento equi, *Babylonii nomine, humi sese prae dolore pronolventis, laetior Iulianus exclamantia, plaudentibus proximis, Babylona humi procidisse*. Alterum vero illud, τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτακεν ὄφρ' ἢ πάλαι βοῶμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατούντος εὐσθενεστάτῃ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumptas animis victorias ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

¹ Oratione σθλγ. 11, inter reliquas orationes 14, pag. 114 edit. Billii.

² De hac voce vid. Io. Andr.

Bosius in exerc. Philol. ad 1 Tim. 11, 22, p. 13.

³ Pag. 123 ibid.

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ· illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Sufis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus affolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praecipis Lucianus memorat cap. 31: "Ἡδὴ δ' ἐγὼ τίνος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφήκωτος ἦκουσα, καὶ τὴν λῆξιν Οὐλογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua spe persecuti sint Iulianum amici, LIBANIUS ¹ indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιάν ἐν Σούσαις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοοῦντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem ² ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἤλπιζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλεῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἀρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia ³, Ἡμεῖς μὲν ὥμομεθα τὴν Περσῶν ἄπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Iuliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, ⁴ ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὁράντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνωτο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli fit factum, nihil impedit.

¹ Orat. VIII, quae est Panegy. in Iulian. p. 250, T. II.

² Tom. II, Xnam, p. 260.

³ Pag. 325 D.

⁴ De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδοικαμένην* filiis relin-
cturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat,
cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus
potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc
ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor.
Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones
& res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec
postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare
hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum
maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens
tamen ipsa per se, demta hominum malicia, praeberit 2.
Aetate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes
turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissen-
sione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper
viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam
concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ec-
clesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum re-
liquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iulia-
ni ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera
editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Proba-
bile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compe-
scenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad
seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave
adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere super-
biae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditio-
nes, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto
hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 dixi-
mus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Ae-
gypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae pro-
vinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum
vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecu-
tionis adversum Christianos decretae meminit, statim gra-
tiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum
fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum illis attribu-*

1 Ita sub seculi tertii finem
Achilleo duce tota fere Aegyptus
rebelavit, ab Imperatore Diocle-
tiano ea causa pervastata, ut to-
statur in Chronico Eusebius cir-
ca A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegy-
ptiorum ingenio *Iac. Gothofredus*
ad Cod. Theod. L. 1, de defen-
Lucian. Vol. IX.

foribus civit. L. 3, de his, qui su-
per relig. L. unica de his, qui ple-
bem audent, denique L. 31, de
his, quorum appellationes, magna
industria & doctrina incomparabi-
li congestit, quae huc transcribere
nihil attinet.

3 *Apol. pro Merced. Cond. c. 12.*

4 In Severo cap. 17.

zum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabar enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrini, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrini, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrociniis infami, Cleolaus spondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περινοουμένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS ¹, qui etiam multa collegit ², e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrini scriptum censemus, videre, quod optat Triphon, τὰς ἐνδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανομένηας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatriade celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, & ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO ³, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscriptimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triphonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triphon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in postero-

¹ Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.

² Ibid. p. 51 seq.

³ Annal. Eccles. ad A. G. 213,

n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines ascetae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν, aiunt, τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήγονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudo gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedice. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies expectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac καμφοδία Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim ¹ & HIERONYMUS ², qui illum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

¹ Hist. Eccles. 6, 7.

² De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem ¹ prae-buit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone ² Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iuliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque iam & insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defecisset Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI orationibus Philippicis adversus Imperatorem Iulianum, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos licentiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS ³ sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχρησεῖν τοὺς τάφους quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, everfis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pulsus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura* ⁴. Item

¹ Veriorem persecutionis occasionem ex Tertulliano affert Christianus Kortholtus de persecutionibus c. 6, § 7, p. 260.

² Vivum nimirum asservari alibi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut eius saltem praecursor esset; quorsum videndus Lactantius de

mortibus Persecutorum c. 2, & Augustinus de civit. Dei 20, 16.

³ Orat. 11, in necem Iul. T. 2 opp. p. 326. Add. quae ad eiusd. Libanii librum de ulcisc. morte Iuliani § 5, pag. 149, ab Oleario notata sunt.

⁴ Vid. Ruff. H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Iuliano parare, respondisse traditur ¹. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrektatores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & discitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum. Quos obtrektatores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis & eiusmodi nugis ad stuporem effert deditus ², videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terriculamenta obiici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Iuliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insimulat. Qua in re ecquid veri insit, iam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles estimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conspiratum saepe in caput Iuliani dixisset, quaesivissetque, quid cau-*

¹ Theodorit. H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho familia refert Sotom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Iuliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonenfis Episcopus quam contur. Iose Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De

tota multitudine Antiochiensium Christianorum lo. Maleta Chron. P. 2, p. 15.

² Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

³ Or. X, p. 307.

fae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est ¹, primo, a suorum aliquo interfec- tum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat ², (adscribam enim verba, si forte interpunctio- ne commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλευσιτέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐ- τοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν. ³ Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiosas scilicet & idolola- tricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre fere- bant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspi- ciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta, duo iuvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philo- patride laetas Romani res imperii, & felicitatem tempo- rum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe & in mundo? respondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, testatur, dum Iulianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatori- bus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obscurissimum in to- to dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Creten- sium virginum caede in Philopatride c. 9 memora- ta, quam nec ipsam a Iuliani aetate abhorreere coniecimus,

¹ Pag. 323 seq.

² Pag. 324.

³ In libro f. oratione de vindi-
canda Iuliani nece, quam in Fabric.
Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus,

aperte etiam Christianos accusat.
Vid. inprimis § 5, pag. 149. Su-
spiciosa maxime sunt, quae nar-
rat 10. Malela Chron. P. 2, pag.
21 seq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηταί, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μη καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paulus πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαρενίων αἵρεως vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS 1: Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ παλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί qui id videtur sumfisse ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem inieciſſet: πρῶν γὰρ, addit, Ναζαρεῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί. Post hoc tempus obsolevisſe Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomœriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce Ναζαρεῖος.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait Dodwellus de fortitud. Martt. § 2, a Celfo etiam. Sed in libris quidem Originis octo contra Celsum nullam

eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in Fabricii Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὴν Χριστὸν κατ. λ. Utrum sit ipsius Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lara lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENUS 1, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοτομεί, αἰτ, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας*, & paulo post nomen hoc vocat *ὄνομα τῶν οὐκ εἰσθότων*. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinere, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus 2 ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine receperat, quod eo decernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen factis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM 3. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarsensem Galilaicum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infelicitur eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum sit, iam non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem nominamus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, & Christianorum nomine abstinerit. Haec in tan-

tum assumimus, in quantum fateatur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

1 Orat. III, quae est investiva 1 in Iulianum, p. 81.

2 In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

3 Hist. Eccles. sec. 1, diff. xx, pag. 212.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud AR-
 RIANUM ¹ Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberia-
 nus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Ga-
 lilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius
 apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM ² ita habent :
ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ
δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θε-
σπίσματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, pri-
 mo & proprio significato poni nomen, pro iis, qui Gali-
 laeam regionem incolebant? Erat Tiberianus *ἡγεμονεύων τοῦ*
πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeo-
 rum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte,
 & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, vi-
 ciniori incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari
 merito possunt ³. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis,
 qui provincia ipsi evenerant, occidisse *τοὺς τοῦ δόγματος*
τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS ⁴, cum huius
 epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omit-
 tit. *Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους,*
ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὅς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς
Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπισηαγόντων ἑαυ-
τοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post
 exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vo-
 cari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de AR-
 RIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim
 in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non
 aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornas-
 se, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis
 forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimi-
 rum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipu-
 li) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint:
 hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut
 Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam
 consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuis-

¹ L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

² In historia chronica p. 356.
 Quae de *νοθία* huius epistolae
 vel *γινσιότητι* disputantur apud
Basnagium Annal. Eccl. A. 117,
 ar. 4, ea ad nostram rem nihil fa-
 ciunt. Mihi suspectam maxime
 reddit formam certe epistolae usus
 pronominum & verborum plura-

lium de uno Traiano.

³ Nam illa solemnis Palaesti-
 nae in primam, secundam & ter-
 tiam divisio aut Theodosii M. po-
 strems, aut primis Arcadii tem-
 poribus orta, huc non pertinet,
 de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C.
 Theod. de protostasia.

⁴ V. *Τραιανός*.

se dicitur ¹, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit ²: quae illius dicta bona fide excepit **ARRIANUS**, & ad posterius transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab insania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ φόβου οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδέ τις δύναται μᾶλλον* κ. τ. λ. Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si insania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducī &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatri. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastrī acerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum infectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, sterculos eius hac parte confectatus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvidae assumsit: quales hodiernum errores ab ineptis ho-

¹ Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7, p. 239 seq. & ante illum *H. Dodwell* diff. de aetate Peripli maris Euxini § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani an-

num xx non vixisse.

² Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. & *Dodwell* l. c. § 12.

minibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas ¹. Quin ipse falsis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει ², ut adeo ab ira eius ob laesam ficulneorum numinum maiestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Iuliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc supereffet scrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censeretur coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Iuliano epistola, quae quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam ³. Ἰουλιανὸς Λουκιανῶ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιώ τῶν ἰσῶν, εἰ δὲ ἀδίκῳ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι θέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin?

¹ E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἐκίπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπειμφαίνοντος τὸ πλάσμα φερασθῇ, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἀπίστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de συνδουλασμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

² In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, & Iovis exemplo (Il. E, 897) indulgentiam erga Commendam suam tuetur. In fine huius Commentarii τρυφῶν & ἀσάτιας Deas comminiscitur &c.

³ Epist. XXXII, p. 404 ed. Lips.

nominis deinde similitudine deceptos librariorum in unum cum Samofarenfi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, & e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sunt dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sententiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse iam supra dictum est. Exempla huc adscribere superfedeo: non est enim longus dialogus, & singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, & dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos *ἐπεφυτικωτάτους*, in quos forte fortuna & quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti scilicet ratione, lenior. Iam occasio dialogi utriusque est occursum fortuitum duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput causae, in Nigrino moras neccente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta iuristurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos false perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morfu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, sed quae causa scribendi auctori existit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo,

ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγράμματι inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Ienensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interiecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium: cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legimusve, quod a sententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendae; ut potius magis subinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτήμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wettsteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

1 Non feci in hac dissertatione mentionem TO. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed

hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemptam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παρούσιν.
Pag. 226. l. 4. ἰδού, leg. ἰδού.